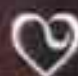
Autoare de bestsellleruri internaționale

Layla

COLLEEN HOOVER

Față în față cu detectivul

Înainte să cobor scările, i-am pus lui Layla două straturi de bandă adezivă pe gură. Încă o aud cum se chinuie să strige, când detectivul se așază cu calm la masă.

Are un reportofon vechi, ca din filmele din anii optzeci, de aproximativ douăzeci și cinci de centimetri lungime și cincisprezece lățime, cu un cerc mare, roșu, pe butonul din stânga. Îl apasă în același timp cu butonul *play* și împinge reportofonul către mijlocul mesei. Rotițele casetei încep să se învârtă.

— Te rog să spui cum te numești, spune el.

Îmi dreg glasul.

— Leeds Gabriel.

Bateriile aparatului sunt prinse și ele cu bandă adezivă. Mi se pare oarecum hilar. Vechitura asta o să înregistreze fiecare cuvânt pe care urmează să-l spun, iar treaba asta ar trebui să ajute, nu?

În acest moment, aproape că am renunțat complet. Nicio șansă de vreo lumină la capătul tunelului. Nici măcar nu sunt sigur că există vreun *capăt*.

Cum pot să sper că există o cale de ieșire din situația asta, când lucrurile au scăpat atât de mult de sub control? Stau de vorbă cu un detectiv pe care l-am cunoscut online, în timp ce prietena mea e la etaj, pierzându-și cu totul mințile.

Ca și cum ar simți că mă gândesc la ea, se aud din nou zgomote de sus. Tăblia patului se izbește de perete și dă naștere unui ecou sinistru în casa asta imensă și goală.

— Bun, vorbește cel din fața mea. De unde vrei să începi?

Pare că nu o să aibă probleme să lucreze în gălăgie, dar eu nu sunt sigur că voi putea. Nu mi-e simplu să ignor faptul că știu că Layla suferă din cauza a ceea ce am făcut. Fiecare sunet care se aude de sus mă face să tresar.

— Ce-ar fi să începem cu momentul când v-ați cunoscut? sugerează bărbatul.

Ezit să răspund la întrebări despre care știu că nu ne vor oferi răspunsuri, dar acum prefer să-mi aud propria voce decât strigătele ei înăbușite.

— Ne-am cunoscut vara trecută. Aici era o pensiune. Eram într-o trupă, basist, și am cântat la nunta surorii ei.

Bărbatul nu spune nimic. Se lasă pe spate în scaun, privindu-mă cu atenție. Nu știu ce altceva să mai spun. Ar trebui să dau mai multe detalii?

— Ce legătură are felul în care am cunoscut-o pe Layla cu ceea ce se petrece în casă?

Detectivul scutură din cap și se apleacă, încrucișându-și brațele pe masă.

— Poate că n-are nicio legătură. Dar de aia sunt aici, Leeds. Orice poate fi un indiciu. Vreau să îți amintești prima zi când ai venit aici. Cu ce era Layla îmbrăcată? De ce vă aflați amândoi aici? Care a fost primul lucru pe care ți l-a zis? A observat vreunul dintre voi ceva ieșit din comun la casă în acea seară? Cu cât îmi dai mai multe informații, cu atât mai bine. Orice detaliu contează.

Îmi las coatele pe masă și-mi acopăr urechile cu palmele, ca să nu mai aud zgomotele pe care le face Layla sus. Nu suport să o aud cum suferă. O iubesc enorm, dar nu știu dacă sunt în stare să mă întorc în timp și să vorbesc despre *motivul* pentru care o iubesc atât de mult, când o fac să treacă prin asta.

Încerc să nu mă gândesc la faptul că la început lucrurile păreau perfecte. Pentru că devine și mai clar că nu mai încape îndoială că sunt vinovat pentru felul în care s-au terminat lucrurile.

Închid ochii și îmi amintesc de noaptea în care ne-am cunoscut. Când viața era mai simplă. Când chiar era plăcut să nu știi nimic.

— Dansa groaznic, îi spun. A fost primul lucru pe care l-am observat la ea...

Capitolul unu

Dansează groaznic.

E primul lucru pe care-l observ la ea de pe scenă, în timp ce cânt pentru o mulțime care se tot micșorează. Are brațe lungi, pe care pare că nu știe cum să le controleze. E desculță, se învârte de colo-colo pe iarbă, dă aiurea din picioare fără pic de grație. Dă tare din cap, iar buclele ei negre, sălbatice, se mișcă înainte și înapoi ca pe o piesă heavy metal.

Ceea ce face ca felul în care dansează să fie amuzant e faptul că noi cântăm muzică country modernă. Muzică country modernă *plictisitoare*. Avem un repertoriu de cântece pe care e îngrozitor să le asculți și pe care e și mai groaznic să le interpretezi.

E trupa lui Garrett.

Și chiar așa se cheamă, *Garrett's Band*. E cel mai bun nume care i-a trecut prin cap lui Garrett.

Sunt, neoficial, cel de-al patrulea membru — ultimul care s-a alăturat trupei. Cânt la bas. Nu e cine știe ce. Cânt la bas electric. Instrumentul invizibil, neluat în seamă, la care de obicei cântă membrul neimportant al formației. Dar pe mine nu mă deranjează să nu fiu în centrul atenției. Poate de aceea prefer basul electric oricărui alt instrument.

După ce am studiat muzica la Belmont, scopul meu a fost să devin solist și compozitor. Nu-l ajut pe Garrett să scrie piesele astea. Nu vrea să fie ajutat. Nu apreciem în același fel muzica, așa că scriu cântece doar pentru mine și le adun pentru viitor, când voi fi suficient de încrezător să lansez un album solo.

Trupa a devenit mai populară recent, și, deși suntem mai solicitați, ceea ce înseamnă că suntem plătiți mai bine, tariful meu de

basist nu a crescut. M-am gândit să abordez subiectul cu ceilalți membri ai formației, dar nu știu dacă are sens, iar ei au nevoie de bani mai mult decât am eu. Iar dacă stârnesc această discuție, e posibil să-mi ofere un loc oficial în formație, și, sincer să fiu, detest atât de tare muzica asta, încât mi-e rușine că sunt pe scenă.

Fiecare spectacol îmi mai distruge o bucățică din suflet. Una aici, una acolo. Mi-e teamă că dacă o să continui, n-o să mai rămână nimic din mine.

Sincer, nu știu ce mă ține aici. Când m-am alăturat, nu am vrut să se transforme într-o chestie permanentă, dar, din cine știe ce motiv, se pare că nu-s în stare să mă mobilizez și să încep ceva pe cont propriu. Tata a murit când aveam optsprezece ani, iar în urma morții lui, banii n-au mai reprezentat o problemă. Eu și mama ne-am ales cu o sumă destul de mare datorită asigurării lui de viață, precum și cu o companie care instalează internet care este condusă de cineva din interior și ai cărei angajați preferă să nu mă bag și să schimb lucruri care au funcționat foarte bine timp de ani de zile. Așa că eu și mama stăm departe de ei și trăim de pe urma venitului pe care ni-l aduce compania.

Evident că e un lucru pentru care sunt recunoscător, dar nu e unul de care să fiu mândru. Dacă oamenii ar ști cât de puține lucruri mi s-au cerut în viață, n-aș fi deloc respectat. Poate de aceea am rămas cu cei din formație, pentru că implică multe călătorii, multă muncă și o groază de nopți albe. Dar să mă torturez singur mă face să simt că măcar merit o parte din ceea ce am în contul bancar.

Cânt în locul care mi-a fost desemnat pe scenă și mă uit la fată, întrebându-mă dacă e beată sau drogată sau dacă există șansa să se afle aici pentru a-și bate joc de cât de proastă e formația. Oricare ar fi motivul pentru care se zbate ca un pește pe uscat, îi sunt recunoscător. E cel mai distractiv lucru care s-a întâmplat la unul dintre show-urile noastre de ceva vreme. Ba chiar mă trezesc că zâmbesc la un moment dat — nici nu mai știu de când n-am mai făcut asta. Și când mă gândesc că mi-era groază să vin.

Poate atmosfera e de vină: intimitatea locației combinată cu ceea ce urmează după o nuntă. Sau faptul că nimeni nu ne acordă atenție și că nouăzeci la sută dintre invitați au plecat deja. Poate e faptul că fata are iarbă în păr și pete verzi peste tot pe rochie din cauză că a căzut de trei ori în timpul cântecului ăstuia. Ori e din cauză că după ce m-am despărțit de fosta m-am forțat să îndur o perioadă de șase luni fără sex.

E posibil ca toată atenția mea să fie îndreptată asupra fetei ăsteia în urma unei combinații între toate motivele enumerate. Nu e deloc surprinzător, pentru că, deși machiajul i s-a scurs pe obraji și că două bucle i s-au lipit de frunte din cauza transpirației, e cea mai drăguță fată de aici. Ceea ce face să fie și mai ciudat e faptul că nimeni nu-i acordă atenție. Cei câțiva invitați care au mai rămas sunt adunați în jurul piscinei alături de cuplul proaspăt căsătorit, în timp ce noi interpretăm ultimul cântec al serii.

Teribila mea dansatoare este singura care încă mai este cu noi în momentul când terminăm și începem să adunăm instrumentele.

Aud cum strigă *bis* când mă îndrept spre spatele scenei și îmi pun chitara în cutie. O închid în grabă, sperând să o pot găsi odată ce încărcăm toate instrumentele în dubă.

Am rezervat pentru toți patru două camere aici, la pensiune, pentru a petrece noaptea. Până la Nashville e drum lung, unsprezece ore, și niciunul dintre noi nu vrea să o ia din loc în toiul nopții.

Mirele se apropie de Garrett când acesta închide ușile dubei și ne invită la un pahar. În mod normal, aș refuza, dar trag speranță că dansatoarea încă mai e pe aici. A fost de-a dreptul distractivă. Și mi-a plăcut faptul că nu a fredonat nici măcar un vers. Nu cred că aș putea să fiu atras de o fată căreia chiar îi place muzica lui Garrett.

O găsesc în piscină, plutind pe apă, încă purtând rochia crem de domnișoară de onoare, plină cu pete de iarbă.

E doar ea în piscină, așa că iau o bere, merg înspre partea adâncă, îmi dau jos pantofii și îmi bag picioarele în apă, cu tot cu blugi.

În cele din urmă, undele provocate în partea mea de piscină ajung în locul în care se află ea, dar nu-și ridică privirea ca să vadă cine a intrat în apă. Continuă să se uite la cer, tăcută și nemișcată, ca o frunză care plutește deasupra apei. Complet în contrast cu felul ridicol în care se comportase mai devreme.

După câteva minute în care nu am făcut nimic decât am privit-o, corpul ei se lasă la fund și dispare. Când iese la suprafață, mă privește direct în ochi, ca și cum ar fi știut în tot acest timp că eram acolo.

Se menține deasupra apei prin mișcări line ale picioarelor și ale brațelor. Încetișor, face ca distanța dintre noi să dispară și ajunge direct în fața picioarelor mele. Mă fixează cu privirea. Luna e în spatele meu, reflectându-se în ochii ei ca două beculețe.

De pe scenă mi s-a părut frumușică. Dar acum, când mă aflu la câțiva centimetri de ea, e cea mai frumoasă persoană pe care-am văzut-o vreodată. Cu buze cărnoase, roz, și cu linia feței delicată, pe care sper s-o mângâi la un moment dat. Ochii ei sunt la fel de verzi ca iarba care înconjoară piscina. Aș vrea să alunec în apă alături de ea, dar am telefonul în buzunar și o doză de bere pe jumătate plină în mână.

— Te-ai uitat vreodată la filmulețele alea de pe YouTube în care oamenilor li se întâmplă lucruri jenante? întreabă ea.

— Nu, îi răspund.

Respiră greoi, încercând să se mențină plutind.

— Sunt niște videouri amuzante. Camera face *zoom* pe fețele lor în cel mai groaznic moment. Sunt niște compilații care se numesc „oameni care mor pe dinăuntru".

Își șterge apa din ochi cu ambele mâini.

— Așa arătai și tu pe scenă în seara asta. Ca și cum ai fi murit pe dinăuntru.

Nu-mi amintesc ca ea să se fi uitat către scenă, cu atât mai puțin să se fi uitat la mine îndeajuns de mult încât să își dea seama cu exactitate cum mă simt de fiecare dată când sunt forțat să interpretez cântecele alea de rahat în fața tuturor.

— Deja sunt mort pe dinăuntru. Am murit în prima seară când am început să cânt în trupa asta.

— M-am gândit eu. Ți-a plăcut cum am dansat? Încercam să te înveselesc.

Încuviințez din cap și iau o gură de bere.

— A funcționat.

Zâmbește și se scufundă timp de câteva secunde. Când iese din nou la suprafață, își dă părul peste cap și mă întreabă:

— Ai prietenă?

— Nu.

— Prieten?

— Nu.

— Soție?

Scutur din cap.

— Măcar ai prieteni?

— Nu prea, recunosc eu.

— Frați sau surori?

— Sunt singur la părinți.

— La naiba. Ești singur.

Încă o judecată corectă. Deși, în cazul meu, singurătatea e o alegere.

— Cine e cea mai importantă persoană din viața ta? continuă ea. Părinții nu se pun.

— În momentul ăsta?

Dă din cap.

— Da, chiar acum. Cine e cea mai importantă persoană din viața ta?

Mă gândesc un moment la întrebarea ei și îmi dau seama că n-aș încasa un glonț pentru nimeni în afară de mama. Cei din trupă îmi sunt indiferenți. Sunt mai degrabă colegi de muncă, oameni cu care nu am nimic în comun. Iar din moment ce părinții nu se pun, fata asta e efectiv singura persoană la care mă gândesc acum.

— Cred că tu, îi spun.

Își lasă capul într-o parte, mijind ochii.

— Destul de trist.

Își ridică tălpile și se împinge în peretele piscinei aflat între picioarele mele, apoi se îndepărtează.

— Atunci ar trebui să fac în așa fel încât să ai parte de o noapte bună.

Zâmbetul ei îndeamnă la flirt. E o invitație.

Îi accept invitația punându-mi telefonul pe beton lângă doza de bere acum goală. Îmi dau jos tricoul și observ cum mă privește când cobor în piscină.

Suntem la același nivel acum, și, la naiba, pare că a devenit și mai frumoasă.

Înotăm unul în jurul celuilalt încetișor, cu grijă să nu ne atingem, chiar dacă este evident că amândoi ne-am dori asta.

— Cine ești? întreabă ea.

— Cel care cântă la bas.

Râde, iar felul în care o face e complet diferit de vocea ei subțirică. E un râs intenționat și brusc, și e posibil să-mi placă mai mult decât vocea ei.

— Cum te *cheamă*, clarifică ea.

— Leeds Gabriel.

Încă înotăm în cercuri unul în jurul celuilalt. Își lasă capul într-o parte și pare că se gândește o vreme la numele meu.

— Leeds Gabriel e un nume potrivit pentru liderul unei trupe. De ce cânți în trupa altcuiva?

Continuă să vorbească, aparent fără să aștepte un răspuns la întrebare.

— Te-au numit ai tăi după orașul ăla din Anglia?

— Dap. Pe tine cum te cheamă?

— Layla.

Își șoptește numele, ca și cum ar fi un secret.

E un nume perfect. Singurul pe care ar fi putut să îl spună și să i se potrivească — n-am niciun dubiu în privința asta.

Din spatele meu se aude o voce.

— Layla, deschide gura!

Mă uit peste umăr și văd cum mireasa îi întinde ceva. Layla înoată către ea, scoate limba, în centrul căreia mireasa îi pune o pastilă albă, micuță. Layla o înghite. Habar n-am ce-a fost asta, da a fost al naibii de sexi.

Observă că sunt fascinat de gura ei.

— Vrea și Leeds una, spune Layla, întinzând mâna ca să primească încă o pastiluță. Mireasa i-o dă, apoi pleacă. Nu întreb ce e. Nu-mi pasă. O doresc atât de intens, încât voi fi Romeo și ea Julieta, și voi înghiți orice fel de otravă vrea să-mi pună pe limbă acum.

Deschid gura. Degetele ei sunt umede, iar o parte din pastilă s-a dizolvat înainte să-mi ajungă pe limbă. E amară și greu de înghițit fără apă, dar mă descurc. O ronțăi.

— Cine a fost cea mai importantă persoană din viața ta ieri? întreabă ea. Înainte să apar eu.

— Eu.

— Te-am dat jos de pe primul loc?

— Așa se pare.

Se întoarce fără efort pe spate, cu mișcări fluide, ca și cum ar petrece mai mult timp în piscină decât pe uscat. Se uită din nou la cer, cu brațele întinse larg, cu pieptul ridicându-i-se odată ce inspiră cu putere.

Îmi lipesc spatele de marginea piscinei și îmi întind brațele în lateral, apucând cu putere bordura de ciment. Inima începe să-mi bată tare. Am senzația că mi s-a îngroșat sângele.

Nu știu ce fel de drog mi-a dat, probabil Molly[1] sau vreun altul din cele care te fac euforic, pentru că simt că-și face rapid efectul. Sunt mult mai conștient de ceea ce se-ntâmplă în partea de sus a corpului meu decât de oricare alta. Parcă mi s-a umflat inima. Parcă nu mai are suficient loc.

Layla plutește în continuare pe spate, dar chipul ei e aproape de pieptul meu. E fix în fața mea.

---

[1] MDMA, substanță psihoactivă cunoscută în special cu numele *Ecstasy*.

Dacă m-aș apleca puțin înspre ea, nu s-ar mai uita la cer. S-ar uita la mine.

Futu-i, ce senzație mișto.

Mă simt bine. Mă simt încrezător.

Apa e atât de calmă în jurul nostru, încât ai impresia că plutește în aer. Ține ochii închiși, dar când se lovește cu creștetul capului de pieptul meu, își ridică privirea spre mine, iar fața ei cu susul în jos pare să aștepte ca eu să fac ceva.

Așa că o fac.

Mă aplec suficient încât buzele mele se așază ușor pe ale ei. Ne sărutăm cu susul în jos, buza ei de jos captivă între ale mele. Atingerea ei se simte ca o explozie moale, care declanșează unde de șoc sub fiecare centimetru de piele. E ciudat și fascinant, pentru că ea e încă pe spate, plutind pe apă. Întru adânc cu limba în gura ei și, cine știe din ce motiv, nu mă simt îndeajuns de vrednic să o ating, așa că îmi țin mâinile acolo unde sunt, strângând cu putere marginile piscinei.

Brațele ei sunt întinse, iar singurul lucru pe care-l mișcă e gura. Sunt recunoscător că primul nostru sărut se petrece cu susul în jos, pentru că mă face să mor de nerăbdare că la un moment dat o voi săruta așa cum trebuie. Nu o să mai vreau niciodată să sărut o fată fără să fiu drogat cu ceea ce ne-a dat mireasa. Mă simt ca și cum, cu fiecare bătaie, inima mi se micșorează cât o monedă, apoi se umflă și ajunge de mărimea unei tobe.

Nici măcar nu bate cum trebuie. Nu se mai aude un *bum bum, bum bum, bum bum* liniștit. Se aude un clinchet și apoi un BUM.

Cling BUM, cling BUM, cling BUM.

Nu mai rezist s-o sărut din poziția asta. Mă înnebunește, de parcă nu ne-am potrivi cum trebuie, iar eu vreau să-mi simt gura perfect contopită cu a ei. O prind de talie și o rotesc, până ajunge față în față cu mine, apoi o trag mai aproape. Își încolăcește picioarele în jurul mijlocului meu, iar faptul că își scoate ambele mâini din apă pentru a-mi cuprinde gâtul o face să se scufunde puțin, pentru că eu sunt singurul lucru care o menține la suprafață.

Dar mâinile mele sunt ocupate să o mângâi pe spate, așa că începem să ne scufundăm, și niciunul dintre noi nu face nimic să oprească acest lucru. Gurile ni se unesc înainte să ajungem cu totul sub apă. Nici măcar o picătură nu trece printre buzele noastre.

Ne afundăm, încă lipiți unul de celălalt. Imediat ce atingem fundul piscinei, deschidem ochii în același timp și ne îndepărtăm pentru a ne privi unul pe celălalt. Părul ei plutește deasupra capului, făcând-o să semene cu un înger scufundat.

Mi-aș dori să pot face o poză.

Spațiul din jurul nostru e plin de bule de aer, așa că ne împingem amândoi în picioare, ca să ne ridicăm la suprafață.

Sparg oglinda apei cu o secundă înaintea ei. Stăm față în față, gata să ne sărutăm din nou. Ne cuprindem unul pe celălalt, în aceeași poziție ca cea dinainte. Gurile noastre se caută una pe cealaltă, dar imediat ce simt gustul clorului pe buzele ei, suntem întrerupți de strigăte.

Aud cum Garrett și alții ne fluieră. Layla îi privește peste umăr și le arată degetul mijlociu.

Se desprinde de mine și se împinge într-o parte a piscinei.

— Hai să mergem, spune ea, dând să iasă din apă.

Nu e grațioasă deloc. Iese din zona adâncă, la un metru și ceva de scară, și își pune un genunchi pe marginea piscinei. O face într-un mod neîndemânatic, dar arată perfect. O urmez, iar câteva secunde mai târziu alergăm și ne oprim într-un colț al casei, mai întunecat, unde să avem parte de ceva intimitate. Sub tălpi simt iarba moale și rece în același timp. Ca și cum ar fi din gheață..., dar una topită.

Ar trebui sa fie pur și simplu apă, dar nu se simte ca apa. Am senzația că e gheață topită. *Drogurile fac ca lucrurile să fie greu de explicat.*

Layla mă prinde de mână, apoi cade pe iarba din gheață topită, trăgându-mă după ea, deasupra ei. Mă sprijin în coate, ca să poată respira, apoi o privesc timp de o secundă. Are pistrui. Nu foarte

mulți. Sunt împrăștiați în jurul nasului. Are câțiva și pe obraji. Ridic mâna și îi ating.

— De ce ești așa drăguță?

Râde. Și are dreptate. A fost o întrebare jalnică.

Mă face să mă întorc pe spate, apoi își ridică rochia deasupra coapselor, ca să mă poată cuprinde cu picioarele. Coapsele i se lipsesc de mine, pentru că suntem amândoi uzi fleașcă. Îmi pun mâinile pe șoldurile ei, absorbind intensitatea stării euforice pe care o am.

— Știi de ce i se spune Corazón del País? mă întreabă ea.

Nu știu, așa că scutur din cap, sperând că va fi o poveste lungă, ca s-o aud vorbind mai mult decât am auzit-o până acum. Aș putea să-i ascult vocea toată noaptea. De fapt, înăuntrul pensiunii există un salon numit Camera Mare, care are pereții plini de rafturi cu cărți. Ar putea să-mi citească toată noaptea.

— Înseamnă *Inima Țării*, continuă ea.

Vocea îi este încărcată de entuziasm, același lucru i se citește și în ochi când vorbește.

— Locul ăsta — chiar proprietatea pe care stai tu întins acum — e literalmente centrul geografic al Statelor Unite.

Poate e din cauză că sunt extrem de conștient de bătăile inimii mele acum, dar nu are niciun sens.

— De ce i-ar spune așa? Inima nu e chiar în centrul corpului. Stomacul e.

Începe să râdă, cu același râset ascuțit, rapid.

— Așa e. Dar *Estomago del País* nu sună la fel de drăguț.

Futu-i.

— Vorbești franceză?

— Sunt destul de sigură că e în spaniolă.

— Oricum ar fi, sună sexy.

— Nu am făcut decât un an în liceu, spune ea. Nu am niciun talent ascuns. Ce vezi, aia sunt.

— Mă îndoiesc.

O rostogolesc de pe mine și îi țintuiesc încheieturile pe iarbă când mă urc deasupra ei.

— Ești o dansatoare talentată.

Râde. O sărut.

Ne sărutăm pentru următoarele câteva minute.

Dar facem mai mult decât să ne sărutăm. Ne atingem. Ne mișcăm. Gemem.

E mult prea mult; am senzația că-s în pragul morții. Inima ar putea efectiv să-mi explodeze în piept. Încep să mă întreb dacă ar trebui să continuăm. Drogurile combinate cu a o săruta pe Layla s-ar putea să fie prea mult. Nu o mai pot lăsa să stea lipită de mine nici măcar o secundă, pentru că o să leșin dracului din cauza tuturor chestiilor pe care le simt. E ca și cum fiecărei terminații nervoase i-a crescut o altă terminație nervoasă. Simt totul cu o intensitate dublă.

— Trebuie să mă opresc, șoptesc eu, desfăcându-i picioarele din jurul meu. Ce naiba am luat? Nu pot să respir.

Mă întorc pe spate, gâfâind.

— Te referi la ce ți-a dat sora mea?

— Mireasa e sora ta?

— Da, o cheamă Aspen. E cu trei ani mai mare decât mine.

Layla se ridică pe un cot.

— De ce? Nu-ți place?

Dau din cap.

— Ba da. Îmi place de mor.

— E o senzație intensă, nu?

— Al naibii de intensă.

— Îmi dă o pastilă de asta de fiecare dată când beau prea mult.

Se apleacă până când buzele ei mi-ating urechile.

— Se numește aspirină.

Când se depărtează, confuzia de pe fața mea o face să rânjească.

— Credeai că ești drogat?

Cum altfel să mă simt așa?

Mă ridic.

— Nu era aspirină.

Cade pe spate, zguduindu-se de râs, făcându-și o cruce în zona pieptului.

— Jur. Ai luat o *aspirină*.

Râde cu atâta poftă, încât se chinuie să respire normal. Când reușește, în cele din urmă, scoate un oftat și e de-a dreptul încântător; și pe bune, tocmai am spus *încântător*?

Scutură din cap, uitându-se la mine cu un zâmbet dulce.

— Nu drogurile te fac să te simți așa, Leeds.

Se ridică în picioare și merge spre partea din față a casei. O urmez din nou, pentru că dacă e adevărat că am luat o aspirină, atunci am încurcat-o.

Am încurcat-o.

Nu aveam nici cea mai vagă idee că o persoană mă poate face să mă simt așa de bine fără vreo altă substanță în corp.

Când intrăm în casă, Layla nu se îndreaptă către unul dintre dormitoare, ci se duce către Camera Mare, plină de cărți, în care se află și un pian. Închide ușa după noi, apoi o încuie. Blugii mei și rochia ei lasă o dâră de apă în urmă.

Când mă opresc și mă întorc spre ea, văd că se uită la băltoaca de apă care mi se formează la picioare.

— Podeaua e veche. Ar trebui să o respectăm.

Își scoate rochia udă peste cap, iar acum stă la nici doi metri de mine într-o cameră slab luminată, doar în sutien și chiloți. Care nu se potrivesc. Are un sutien alb și chiloți cu carouri negre și verzi și mi se pare destul de mișto faptul că nu s-a gândit prea mult la ce poartă pe sub rochie. Mă uit la ea un moment — admirându-i formele și felul în care nu are nicio intenție să ascundă de mine vreo părticică din ea.

Ultima mea iubită avea un corp de supermodel, dar nu se simțea niciodată în largul ei. Devenise unul dintre lucrurile care mă deranjau cel mai mult la ea, pentru că, indiferent cât de frumoasă

ar fi fost, neîncrederea în propria persoană era cel mai evident lucru la ea.

Layla emană acel tip de încredere de sine care ar face-o să fie atrăgătoare indiferent de felul în care ar arăta.

Mă conformez și îmi dau blugii jos, dar îmi las boxerii pe mine. Layla adună hainele amândurora și le pune pe un covor care e probabil mai scump decât podelele, dar dacă așa se simte mai bine, nu contează.

Privesc în jurul camerei și văd că lângă peretele din dreptul pianului e o canapea din piele maro învechită. Vreau să o arunc pe canapea și să mă pierd înăuntrul ei, dar Layla are alte planuri.

Trage scaunul de la pian și se așază pe el.

— Știi să cânți? mă întreabă ea, lovind câteva clape.

— Da.

— De ce nu cânți pe scenă?

— E formația lui Garrett. Nu m-a rugat niciodată.

— Garrett? Așa-l cheamă pe solist?

— Da, el e.

— E la fel de groaznic ca versurile lui?

Mă pufnește râsul. Scutur din cap și mă așez lângă ea pe scaun.

— E destul de nașpa, da nici chiar ca versurile lui.

Layla apasă pe Do.

— Te invidiază? întreabă ea.

— De ce să mă invidieze? Eu sunt basistul.

— Nu e potrivit ca solist. Tu ești.

— E o afirmație cam îndrăzneață. Nici nu m-ai auzit cântând.

— Nu contează. Ai putea să fii jalnic, dar când ești pe scenă, totul în jur dispare.

— La fel cum dispare restul mulțimii din jurul tău atunci când dansezi?

— *Doar* cu dansam.

— Vezi? Nici măcar n-am observat.

Se apropie de mine, iar eu mă aștept să mă sărute, dar mă atinge doar cu buzele.

— Cântă-mi ceva, șoptește ea, apoi se mută pe canapea și se întinde. Cântă-mi ceva care să merite să fie interpretat la pianul ăsta.

Își pune picior peste picior și își lasă o mână să atârne peste marginea canapelei. Își plimbă un deget de-a lungul podelei din lemn masiv, așteptând să încep să cânt, dar eu continui să mă uit la ea. Nu cred să mai existe vreo femeie pe planetă care să mă facă să vreau să o privesc întruna, fără să clipesc, până mi se usucă ochii. Însă ea se uită la mine, nerăbdătoare.

— Dar dacă nu-ți place muzica mea? o întreb. O să mă mai lași să te sărut?

Zâmbește cu blândețe.

— E un cântec care înseamnă ceva pentru tine?

— Sunt bucăți din sufletul meu.

— Atunci n-ai de ce să-ți faci griji, spune ea, încetișor.

Mă întorc cu fața spre pian și îmi așez degetele pe clape. Ezit un moment înainte să încep să cânt. N-am mai făcut-o pentru nimeni. Singura persoană pentru care aș fi vrut să cânt a fost tatăl meu, dar el nu mai trăiește. Moartea lui e motivul pentru care am scris cântecul ăsta.

Nu am avut niciodată emoții când am cântat cântecele lui Garrett pe scenă, dar acum e diferit. E ceva personal și, deși e doar o persoană în public, am senzația că e cea mai profundă audiență în fața căreia am cântat vreodată.

Trag cu putere aer în piept și îi dau drumul încet în timp ce cânt.

În noaptea aceea *am încetat* să mai cred în rai
Nu pot crede într-un zeu atât de crud
Tu poți?
În noaptea aceea am încetat să mă mai rog în genunchi
Dar nici stând în picioare nu mă mai rog.
Tu te mai rogi?
În noaptea aceea am închis ușa, apoi am închis fereastra
De-atunci stau în întuneric?
Și tu?

În noaptea aceea am aflat că fericirea e un basm
O mie de pagini citite cu glas tare
De tine
În noaptea aceea am încetat să mai cred în Dumnezeu
Tu ai fost al nostru, Lui nu i-a păsat, El
Te-a luat
Așa că în noaptea aceea am încetat...
Am încetat
Pur și simplu
Am încetat.
În noaptea aceea am încetat.
Pur și simplu am încetat
În noaptea aceea am încetat.
Am...

Când termin cântecul, îmi pun mâinile în poală. Ezit, nu știu dacă să mă întorc s-o privesc. După ultima notă, camera s-a cufundat în liniște. Pare că întreaga casă a fost golită de sunete. Nici măcar nu-i mai aud respirația.

Cobor capacul pianului și mă rotesc încet pe scaun. Layla se șterge la ochi, privind către tavan.

— Oau, șoptește ea. Nu mă așteptam la așa ceva. Mi s-a rupt sufletul.

Așa mă simt eu de când am văzut-o prima dată în seara asta.

— Îmi place cum se termină.

Se sprijină de canapea și își strânge picioarele sub ea.

— Te oprești în mijlocul propoziției. E perfect. Îți dă o senzație super puternică.

Nu eram sigur că va observa felul în care am lăsat finalul, dar faptul că și-a dat seama că a fost intenționat mă face să o privesc cu și mai multă admirație.

— Unde pot găsi cântecul? E pe Spotify?

Scutur din cap.

— Nu am făcut public nimic din ce am creat eu.

Mă privește, prefăcându-se șocată, lovind brațul canapelei.

— Poftim? La naiba, de ce nu?

Ridic din umeri.

— Nu știu.

Chiar *nu* știu.

— Poate din cauză că toată lumea din Nashville se crede cineva. Nu vreau să fiu genul ăla de om care se crede cineva.

Se ridică în picioare și se îndreaptă spre mine. Mă împinge până când spatele mi se sprijină de pian, apoi își pune picioarele în jurul meu, cu genunchii pe scaunul de pian. Am privirea ridicată spre ea, iar mâinile ei îmi cuprind fața.

— Ești atât de egoist că ții cântecele doar pentru tine, spune ea, mijind ochii. E mai bine să fii cineva lipsit de egoism decât un nimeni egoist.

Cred că sunt bucuros că am întâlnit-o pe fata asta.

De fapt, *foarte* bucuros.

O prind de ceafă și îi apropii gura de a mea. Nu știu ce se întâmplă. A trecut o groază de timp de când nu mi-a mai plăcut atât de mult o fată încât să mă întreb pe unde o să fie în ziua următoare.

Dar... unde va fi Layla mâine?

Unde va fi mâine?

Care este locul pe care-l consideră acasă?

Unde a crescut?

Cine este persoana *ei* preferată acum?

Vreau să știu toate lucrurile acestea. Vreau să știu totul.

Layla se desprinde din sărut.

— Aspen m-a avertizat mai devreme, când a văzut că mă holbez la tine. Mi-a zis „*Promite-mi că o să stai departe de muzicieni. Probabil că au Chlamydia.*"

Pufnesc în râs.

— I-ai promis că o să stai departe de mine?

— Nu. I-am zis: „*Nu-i nimic dacă are Chlamydia. Probabil are și prezervative.*"

— Nu am Chlamydia. Dar n-am nici prezervative.

Se dezlipește de mine, ridicându-se.

— E-n regulă. Am cu unul la mine-n cameră.

Se întoarce și o ia spre ușă.

Adun hainele ude și o urmez afară din cameră, apoi pe scări. Nu pot să zic că mă invită neapărat în camera ei, dar îmi dau seama că vrea să merg cu ea, pentru că îmi vorbește în timp ce urcă scările.

— A trecut ceva timp de când am făcut așa ceva, îmi spune ea peste umăr. Prezervativele astea le-am primit toate cadou la petrecerea burlăcițelor.

Se întoarce către mine, oprindu-se pe o treaptă.

— Nu mi-am închipuit cât de greu e să ți-o tragi în lumea reală. În facultate nu trebuia să faci niciun efort, dar după aceea... *uf.*

Pornește din nou pe scări. Deschide ușa camerei ei, iar eu o urmez înăuntru.

— Problema cu făcutul sexului după facultate e faptul că urăsc să merg la întâlniri. Durează prea mult. Îi dedici o seară întreagă unei persoane despre care poți spune în primele cinci minute că e doar o pierdere de timp.

Sunt de-acord cu ea. Prefer să mă arunc cu totul. Întotdeauna am vrut pe cineva cu care să am o legătură instantanee, apoi să mă *înec* dracului în acea persoană.

Nu știu dacă Layla e acea persoană, dar știu că așa am simțit când am ajuns la fundul piscinei. A fost unul dintre cele mai intense săruturi pe care le-am experimentat vreodată.

Layla îmi ia hainele ude din mână, apoi le duce în baie. Le aruncă în cabina de duș și, când se întoarce în cameră, îmi spune:

— Ar trebui să renunți la trupă.

Cred că e cea mai imprevizibilă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Chiar și cele mai simple propoziții ale ei mă iau pe nepregătite.

— De ce?

— Pentru că ești complet nefericit.

Are dreptate, chiar sunt. Ne îndreptăm amândoi spre pat.

— Tu ce lucrezi? o întreb.

— N-am job. Am fost dată afară săptămâna trecută.

Se așază pe pat, apoi se sprijină de tăblie. Eu mă las pe perna de lângă mine și o privesc. Fața mea e în dreptul șoldului ei, și mi se pare ciudat și în același timp sexy faptul că sunt așa aproape de coapsa ei, pe care i-o sărut.

— De ce te-au dat afară?

— Nu voiau să-mi dea liber pentru nunta lui Aspen, așa că nu am mai mers la muncă.

Se lasă în jos pe pat și se oprește în dreptul meu.

— Sunt uzi boxerii tăi. Mai bine ne dezbrăcăm complet.

E directă, dar îmi place.

O apuc de talie și o trag deasupra mea. O așez perfect peste mine, ceea ce o face să scoată un geamăt. Sunt mai înalt decât ea, așa că fața ei nu e în dreptul feței mele, dar vreau să o sărut. Cred că și ea vrea același lucru, pentru că se târăște pe corpul meu până când ni se unesc buzele.

Nu mai avem mare lucru de dat jos, așa că nu durează decât câteva secunde până când suntem goi sub pătură și aproape nu ne mai pasă de prezervativ. Dar n-o cunosc pe fata asta, iar ea nu mă cunoaște pe mine, așa că aștept să bâjbâie prin camera întunecoasă până își găsește geanta.

— Cred că ai dreptate, zic eu.

— În legătură cu ce?

O rostogolesc pe spate, iar ea își desface picioarele, făcându-mi loc între ele.

— Ar trebui să renunț la trupă.

Încuviințează din cap.

— Ai fi mai fericit dacă ai cânta propriile cântece, chiar dacă nu ai face bani din asta.

Mă sărută, însă doar pentru un moment.

— Ia-ți un job pe care-l poți tolera, continuă ea. Fă muzică în timpul liber. E mai bine să fii sărac și împlinit decât... sărac și gol.

Voiam să zic *bogat* și gol, dar nu cred că ești bogat, altfel n-ai mai cânta cu formația aia.

I-aș spune că nu sunt sărac, dar dacă aș recunoaște că fac asta de bunăvoie, nu din necesitate, ar fi jenant, așa că mai bine nu mai zic nimic.

— Dacă asta ți-e soarta: să fii sărac, mai bine sărac fericit decât nefericit, adaugă ea.

Are dreptate. Îi sărut gâtul, apoi sânii. Iar apoi gura mea se lipește din nou de a ei.

— Cred că sunt bucuros că te-am întâlnit.

Se retrage puțin, apoi îmi zâmbește.

— *Crezi*? Sau *ești*?

— Sunt. Sunt *foarte* bucuros că te-am întâlnit.

Își plimbă degetele pe gura mea.

— Sunt foarte bucuroasă că te-am întâlnit pe *tine*.

Ne mai sărutăm o vreme, pe îndelete, negrăbiți de nimic, ca și cum am ști că avem toată noaptea la dispoziție. Dar deja îmi pun prezervativul, iar ea deja mă ghidează în interiorul ei.

Dar tot nu mă grăbesc. Deloc.

Minutele par să conteze mai mult când sunt petrecute cu ea.

~

Stă pe burtă, iar eu îmi trec degetele nedemne de-a o atinge de-a lungul liniei spatelui ei.

Ajung la baza gâtului, apoi mi le strecor prin părul ei și încep să o mângâi pe ceafă.

— Ce-aș mânca un taco acum, spune ea.

Niciodată nu mi-am dorit mai mult să pătrund în mintea unei fete așa cum îmi doresc să pătrund în a ei. Mintea ei nu funcționează ca a altora. Nu există niciun filtru între ceea ce gândește și ceea ce zice, nu există o conștiință care să-i spună că ar trebui să se simtă aiurea pentru ceva ce-a zis. Pur și simplu spune lucrurilor pe nume și fără regrete. Chiar și-atunci când cuvintele ei provoacă durere.

N-am știut până în seara asta cât de sexy poate să fie sinceritatea asta brută.

Acum câteva minute i-am spus că mi-a oferit cea mai bună partidă de sex din viața mea. Mă așteptam să-mi răspundă cu același compliment, dar n-a făcut decât să-mi zâmbească și să-mi spună:

— Asta este impresia când ne aflăm în toiul pasiunii. Dar apoi mereu apare cineva nou și uităm cât de bine ni se păruse înainte, iar ciclul o ia de la capăt.

Am râs. Credeam că glumește, dar nu era cazul. Apoi m-am gândit la ce-a zis. Avea dreptate. Mi-am pierdut virginitatea când aveam cincisprezece ani. Simțeam că era cel mai bun lucru pe care aveam să-l experimentez vreodată. Dar când am împlinit șaptesprezece ani a apărut Victoria Jared și cu ea am avut parte de cele mai bune partide de sex din viața mea. Apoi a fost Sarah Kisner, fata care s-a furișat în camera mea de cămin când eram în primul an la facultate, apoi încă două sau trei, iar apoi a fost Sable. De fiecare dată, la final, aveam senzația că nu avea cum să fie mai bine de-atât. Dar poate că toate au fost la fel de bune ca cele dinainte.

Niciuna dintre ele nu se compară cu Layla. Sunt sigur. *La fel de sigur cum eram de fiecare dată înainte de a o întâlni pe ea.*

— Ești credincios?

Gândurile ei sunt la fel de sporadice și de pline de intensitate cum sunt și acțiunile ei. Cred că de aceea sunt atât de intrigat de ea. Cu câteva clipe înainte era întinsă pe spate, strigându-mi numele și înfigându-și unghiile în umerii mei. Apoi stă pe burtă, spunându-mi cât îi este de poftă de un taco. Apoi uită de taco și vrea să știe dacă sunt un tip credincios. Îmi place de mor. Cei mai mulți dintre noi suntem previzibili. Dar ea este ca un cadou-surpriză.

— Nu sunt credincios. Tu ești?

Ridică din umeri.

— Cred în viața de după moarte, dar nu sunt sigură că sunt credincioasă.

— Cred că existența e pur și simplu un joc de noroc. Suntem aici pentru o vreme, apoi nu mai suntem.

— Sună deprimant, spune ea.

— Nu neapărat. Imaginează-ți cum e raiul. Pozitivism constant, numai zâmbete, păcatele lipsesc cu desăvârșire. Gândul de a trăi pentru eternitate într-un loc plin cu oameni care și-au petrecut viețile debitând citate motivaționale e mai deprimant pentru mine decât ideea că totul se termină odată ce murim.

— Nu știu dacă eu cred în genul *acela* de viață de apoi, spune Layla. Văd existența mai degrabă ca pe o serie de tărâmuri. Poate că raiul e unul dintre ele. Poate că nu.

— Ce fel de tărâmuri?

Se întoarce pe-o parte, iar când ochii mei se opresc asupra sânilor ei, nu încearcă să mă forțeze să o privesc în ochi. În schimb, îmi trage capul pe pieptul ei și se întoarce pe spate. Îmi las capul pe corpul ei și îi cuprind un sân în mână, iar ea îmi răsucește distrasă câteva șuvițe de păr și continuă să vorbească.

— Gândește-te în felul ăsta. Uterul reprezintă un tip de existență. Când suntem la stadiul de fetus, nu ne amintim viața de dinainte de uter și habar nu avem dacă va exista viață dincolo de el. Tot ceea ce știm e pântecul. Dar apoi ne naștem și îl părăsim, venind în tărâmul *actual* al existenței. Și acum nu ne putem aminti cum era în pântec înainte de viața aceasta și nu avem nici cea mai mică idee ce urmează după ea. Iar când viața actuală se termină, ajungem în cu totul alt tărâm, unde e posibil să nu ne mai amintim de *acesta*, la fel cum nu ne mai amintim cum era în mediul uterin. Sunt tărâmuri diferite. Unul după altul, și tot așa. Despre unele știm clar că există. Despre altele doar *credem* că există. Nu cred că murim vreodată cu adevărat.

Explicația ei are sens sau poate că am tendința să fiu de acord pentru că gura mea e pe sânul ei. Iau un alt prezervativ în timp ce mă gândesc la teoria ei. Pare să fie mai plauzibilă decât ideea unei porți de mărgăritar la intrarea în rai sau decât focul și arșița iadului.

Sunt în continuare convins că există viață, că există moarte și că asta e tot.

— Dacă ai dreptate, atunci să știi că cel mai mult îmi place tărâmul ăsta, îi spun, acoperindu-i trupul cu al meu.

Mă primește, depărtându-și picioarele, și zâmbește în timp ce-o sărut.

— Doar pentru că te afli în el.

Scutur din cap și o pătrund.

— Nu. Îmi place cel mai mult pentru că sunt în *tine*.

Capitolul doi

Mă holbez la ea timp de câteva minute, sperând că nu se trezește chiar acum. Mâna ei e pe pieptul meu — e inertă, adormită. Încerc să trag de timp, pentru că știu cum funcționează aventurile de-o noapte. Am avut parte de destule. M-am furișat afară din multe paturi, dar nu vreau să fac același lucru acum.

Sper că nici Layla nu vrea să o fac.

O să se trezească în curând, și știu cum o să se simtă imediat după. Probabil că o să-și protejeze ochii de lumina soarelui și-o să se întoarcă pe-o parte, încercând să-și amintească cum am ajuns aici. Cine sunt eu. Cum poate să scape de mine.

Își mișcă degetele. Le trage de pe umărul meu și îmi cuprinde ceafa. Își ține ochii închiși, apropiindu-se cât să poată să se lipească de mine.

Mă simt ușurat de faptul că îi sunt familiar — că abia s-a trezit și știe exact unde și cu cine e și că nu încearcă să se îndepărteze.

— Cât e ceasul? șoptește ea.

Vocea ei nu este la fel de melodioasă dimineața. E o șoaptă un pic hârșâită care cumva e și mai sexy decât atunci când e trează de-a binelea.

— Unsprezece.

Se uită la mine, iar ochii îi sunt umflați și cu urme de rimel.

— Știi că ora unsprezece dimineața e cel mai mortal moment al zilei?

Informația asta mă face să râd.

— Chiar așa?

Încuviințează din cap.

— Am învățat despre asta la facultate. Mor mai mulți oameni în timpul *brunch*-ului decât în oricare alt moment al zilei.

E complet zăpăcită. Îmi place la nebunie treaba asta.

— Ești așa de ciudată.

— Vrei să faci un duș cu mine?

Zâmbesc.

— Normal că da.

M-am gândit eu că nu o să facem duș, dar a fost o invitație pe bune.

Îi masez balsamul în păr, punându-i întrebări pe care nu i le-aș pune în mod normal unei fete după o aventură de-o noapte. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le știu despre ea.

— Aspen e singura ta soră?

— Da.

— Îți place de ea?

— *Mor* după ea. Nu prea sunt de acord cu gusturile ei în materie de soți, dar, na, fiecare cu ce-i place.

Mă privește peste umăr.

— Știi cum îl cheamă pe soțul ei?

— Nu. Cum?

— Chad Kyle.

— Nu cred, șoptesc eu.

— Vorbesc serios. Chiar așa îl cheamă.

— I se potrivește sau, din nefericire, nu?

— Din nefericire, i se potrivește. E exact genul de tip pe care ți-l imaginezi când auzi numele Chad. Face parte dintr-o frăție, membru al unui club country privat, conduce o furgonetă de-un sfert de tonă și are un câine pe care-l cheamă Bob.

— Înțeleg atunci de ce-i place Garrett's Band.

Iau capul de duș și încep să-i clătesc părul. Când e ud, îi ajunge până la mijlocul spatelui. N-am mai spălat niciodată părul unei

fete, dar e ceva destul de senzual. La fel e și creștetul ei. Îmi încape perfect în palmă.

— Capul tău e sexy.

— Cum poate un cap să fie sexy?

Îi acopăr ochii cu mâna mea liberă, ca să nu-i intre spumă.

— Nu știu. Dar al tău chiar e. Sau poate că tu ești.

Când termin să o clătesc pe păr, pun dușul la loc. Se întoarce către mine și o trag aproape în timp ce șuvoiul de apă caldă curge peste noi.

— M-am simțit bine aseară.

— Și eu, spune ea, zâmbind.

— Colegii mei din trupă pleacă în jumătate de oră.

— Și eu.

— Unde locuiești?

— Chicago, îmi răspunde. Încă stau cu părinții. M-am mutat înapoi la ei după facultate. Nu știu încă unde aș vrea să ajung. Cu siguranță nu în Chicago.

— De ce, nu-ți place Chicago?

— Ba îmi place. Dar nu vreau să locuiesc în orașul în care-am crescut. Vreau să experimentez toate variantele. Să stau în oraș, la țară, într-un apartament, într-o cabană în pădure…

Își stoarce părul, ca să scoată apa în exces.

— Tu unde locuiești? În Nashville?

— Aproape. Nashville e scump și nu-mi place să am colegi de apartament, așa că stau în chirie în Franklin. Dacă ești din Chicago, de ce sora ta s-a căsătorit în mijlocul Kansas-ului?

— Chad Kyle e din Wichita, spune ea, cuprinzându-mi talia cu brațele. Se uită la părul meu, apoi la fața mea, apoi oftează.

— Știi cât ești de norocos că ești bărbat? Arătați cu toții la fel după ce faceți duș. Poate chiar un pic mai sexy. Noi, femeile, nu suntem așa de sexy la duș. Avem părul lipit de cap, ne curge machiajul de pe față…

Spune lucrurile astea ca și cum ar fi vreo diferență drastică între Layla pe care am cunoscut-o la nuntă și cea care stă acum în

fața mea. Dacă e să mă gândesc, prefer felul în care e acum. E dezbrăcată, cu mâinile în jurul meu, complet udă. Îmi place mult felul în care e acum. Mă aplec în față și o sărut pe gât, apucând-o de fund cu ambele mâini.

Își dă capul într-o parte, oferindu-mi cât mai mult din gâtul ei.

— Cred că mi s-ar potrivi rolul de fată de la țară, spune ea. Mi-ar plăcea să trăiesc aici. E frumos. Aș putea fi fericită să administrez o pensiune.

Pentru un moment, am uitat despre ce vorbeam, pentru că mintea ei e în două locuri. Din fericire, unul dintre acele lucruri sunt eu. Se sprijină de peretele cabinei de duș, iar mâinile mele o ating peste tot, iar buzele îi explorează pielea.

— Chiar îmi place locul ăsta, spune ea încetișor. Îmi place că este retras. Că e liniște. Că nu sunt vecini. Doar câțiva clienți trecători pe care n-ar trebui să-mi dau interesul să îi cunosc.

Îmi trec limba pe gâtul ei, apoi o sărut profund, rapid, înainte să mă retrag.

— E inima țării, îi spun. Nu există vreun loc mai bun pe pământ.

În acest moment, chiar vorbesc serios. Nu există un loc mai bun decât acum, aici. Îmi cuprinde gura cu a ei și niciunul dintre noi nu tresare când se aud bătăi în ușa dormitorului. Suntem prea ocupați să ne pese.

— Layla! țipă Aspen.

Layla scoate un zgomot de nemulțumire la auzul vocii surorii ei, dar continuă să mă sărute, ignorând bătăile în ușă, care devin din ce în ce mai intense.

— Layla, deschide ușa!

Layla oftează, iar eu mă opresc din a o săruta, ca să poată ieși din duș. Se înfășoară cu un prosop și iese. Rămân în baie, cu o senzație de gol în stomac.

Nu se poate să ne luăm așa la revedere. Mai am nevoie de încă o zi cu ea. De încă o conversație. De încă un duș. Mă cuprinde

deja sentimentul de dor care o să pună stăpânire pe mine pe drumul până în Tennessee.

Opresc apa și iau un prosop, iar Layla o conduce pe Apen în dormitor. Când Aspen o întreabă *„Te-ai culcat cu basistul?"*, vocile lor se aud până în baie.

— Cine vrea să știe? întreabă Layla.

— Eu. Eu vreau să știu.

— În cazul ăsta, da. De două ori. Ar fi fost de trei ori, dacă nu ne întrerupeai.

Mă pufnește râsul.

— Îl caută colegii lui. Vor să plece.

— O să coborâm în câteva minute, spune Layla.

Aud cum ușa dormitorului se deschide din nou.

— Mama știe. A auzit cum unul dintre ei spunea *„S-a combinat cu sora miresei"*.

Înțepenesc la auzul acestui comentariu. De ce nu m-am gândit că se poate întâmpla așa ceva? E vorba despre o nuntă, normal că familia ei e aici. *Rahat. Oare am fost gălăgioși azi-noapte?*

— Am douăzeci și doi de ani, răspunde Layla. Nu-mi pasă dacă știe mama.

— Doar te avertizam, continuă sora ei. Plec în Hawaii. Îți trimit mesaj când aterizăm.

— Distracție plăcută, doamnă Kyle.

Deschid ușa de la baie imediat ce ușa dormitorului se închide. Layla se întoarce către mine, iar mișcarea face ca prosopul să îi cadă. Și-l înfășoară din nou, iar eu o măsor din ochi. E sexy fără să depună niciun pic de efort.

Lovesc ușor cu pumnul în tocul ușii.

— Hai să mai stăm.

Am un ton nonșalant, dar invitația nu e deloc una degajată. Probabil că sunt cele mai serioase cuvinte pe care le-am rostit vreodată.

— Unde să mai stăm? Aici?

— Da. Haide să vedem dacă mai putem ține camera pentru încă o noapte.

Îmi place privirea din ochii ei — pare să se gândească serios la idee.

— Dar colegii tăi pleacă. Ai zis că aveți un concert mâine.

— Am decis aseară că ar trebui să renunț și să plec din trupă.

— Ah. Am crezut că a fost doar o sugestie. Nu o decizie.

Merg spre ea și trag de capătul prosopului, prins în decolteul ei. Acum zace la picioarele noastre. Are un zâmbet larg în momentul în care gura mea o întâlnește pe a ei. Pot simți din felul în care mă cuprinde cu brațele că nici măcar o mică parte din ea nu vrea să plece. Când mă sărută și ea, sentimentul acela de dor de care-mi era teamă dispare instantaneu.

— Bine, șoptește ea.

Față în față cu detectivul

Vorbesc de jumătate de oră, iar tipul n-a spus nimic. Aș continua, dar Layla nu s-a întrerupt o clipă din țipat. Trebuie să mă asigur că e în regulă.

Sau măcar că se simte cât de bine *posibil* având în vedere că e ținută prizonieră de propriul iubit.

— Îmi pare rău, îi zic tipului, trăgându-mi scaunul mai în spate. Mă întorc în câteva minute.

Apasă un buton pentru a opri reportofonul și dă din cap, înțelegător.

Urc scările — *din nou* — ca să o implor pe Layla să aibă suficient de mult timp încredere în mine ca să găsesc răspunsuri. Când deschid ușa, o găsesc în genunchi pe pat, chinuindu-se din răsputeri să dezlege sfoara de la mâini, cu care este legată de tăblia patului.

— Layla, îi spun, înfrânt. Poți să te oprești, te rog?

Smucește din mâini în direcția opusă tăbliei, încercând să rupă sfoara. Mă înfior. *Sigur o doare îngrozitor.* Merg spre pat și îi verific încheieturile. Sunt pline de răni. Începe să sângereze.

Bombăne ceva neinteligibil, așa că îi dau jos banda adezivă de pe gură.

Trage cu putere aer în piept.

— Te rog, dezleagă-mă! îmi cere ea cu disperare.

Are ochii injectați și plini de tristețe. E murdară de rimel pe obraz. Mă distruge să o văd așa. Nu vreau să treacă prin asta, dar nu am de ales. Sau cel puțin simt că nu am de ales.

— Nu pot. Știi că nu pot.

— *Te rog*, insistă ea. Mă doare.

— Nu o să te mai doară dacă încetezi să mai încerci să te eliberezi.

Îi aranjez perna sub ea și slăbesc puțin sfoara, ca să se poată întinde pe spate. Știu că se simte ca o prizonieră. Într-un fel, chiar cred că e. Dar măcar n-am legat-o și la picioare. Dacă s-ar potoli și nu s-ar mai lupta cu mine, ar ieși cu bine din asta. Ba chiar ar putea avea parte de odihna de care are atâta nevoie.

— Mai lasă-mă vreo două ore. Când termin de vorbit cu el, o să te aduc jos cu mine.

Își dă ochii înlăcrimați peste cap.

— Ești un mincinos. Nu faci decât să mă minți.

Nu mă las afectat de cuvintele ei. Știu că nu vorbește serios. E doar speriată. Supărată.

Dar la fel sunt și eu.

Mă aplec în față și o sărut pe creștet. Încearcă să se retragă, dar nu poate să se miște prea mult. Plânge și încearcă să nu mă privească. Îmi ascund vina, strângând din dinți.

— Dacă promiți că n-o să mai țipi, nu-ți mai pun banda adezivă.

E un compromis pe care e dispusă să-l accepte. Încuviințează din cap, cu o privire în care se citește înfrângerea, dându-mi de înțeles că am câștigat runda asta, dar eu nu încerc decât să revenim la normalitatea de dinainte.

Când închid ușa, încuind-o înăuntru, aud cum începe să plângă cu suspine. Îi simt durerea în fiecare părticică din mine, simt cum îmi pătrunde în oase. Îmi lipesc fruntea de ușă pentru câteva secunde, apoi mă străduiesc să-mi recapăt stăpânirea de sine înainte de a coborî din nou.

Când ajung în bucătărie, în fața scaunului meu se află un pahar cu un lichid întunecat. Bărbatul face un semn către el.

— Burbon, spune el.

Mă aşez şi miros băutura, apoi iau o înghiţitură, bucurându-mă de felul cum mă arde pe gât. Mă linişteşte imediat. Ar fi trebuit să-mi torn un pahar înainte să începem.

— Cum te cheamă? îl întreb eu.

Ştiu numai adresa de e-mail pe care am folosit-o ca să comunicăm, care conţinea doar numele businessului lui. Nu un nume real.

Se uită la tricoul pe care-l poartă. E un tricou de la Jiffy Lube, un service auto, acoperit cu pete de ulei de motor. Are un ecuson pe care scrie Randall. Face semn către ecuson.

— Randall.

Porneşte din nou reportofonul, dar amândoi ştim că nu-l cheamă Randall şi sunt sigur că acela nu e tricoul lui. Dar, în ciuda faptului că nu e sincer în legătură cu identitatea lui, continui acest interogatoriu, pentru că e singura persoană pe care-o cunosc pe-acest pământ care m-ar putea ajuta.

Şi am nevoie disperată de ajutor.

Atât de disperată, încât iau decizii pe care n-aş fi îndrăznit să le iau în urmă cu câteva luni.

E interesant să vezi cât de mult poate fi schimbat sistemul de credinţe al unei persoane de către lucrurile care nu pot fi explicate în această lume. La naiba, nu doar credinţele, ci şi moralitatea mea. Valorile mele. Atenţia mea. Inima mea.

Leeds cel de acum câteva luni i-ar fi trântit uşa în faţă tipului ăstuia. Dar acum, eu sunt cel care l-a *căutat*, implorându-l să mă ajute. În momentul ăsta e aici, iar eu pot doar să sper că am luat decizia corectă.

— Cât aţi mai stat aici după ce v-aţi cunoscut?

— Încă trei zile.

— S-a întâmplat ceva important cât aţi fost aici?

— Nu, din câte-mi amintesc. Mai tot timpul am stat în cameră. Coboram doar să mâncăm. Era mijlocul săptămânii, aşa că locul era relativ gol.

— Apoi te-ai întors în Tennessee? Şi Layla în Chicago?

— Nu. Chiar dacă petrecusem patru zile împreună, nu simțeam că sunt de ajuns, nu puteam să ne spunem la revedere. Am invitat-o să petreacă o săptămână cu mine în Tennessee, dar o săptămână s-a transformat în două. Două s-au transformat în șase, apoi opt. Nu voiam să fim departe unul de altul.

— De cât timp ești cu ea?

— De aproape opt luni.

— Au apărut schimbări semnificative în viața ta de când ai întâlnit-o? În afară de cele evidente?

Cuvintele lui m-au făcut să râd, dar fără prea mare tragere de inimă.

— Nu prea știu la ce te referi când zici *în afară de cele evidente*. S-au schimbat atât de multe lucruri.

— Cele evidente sunt cele care s-au petrecut în casa asta, spune el. Ce s-a schimbat înainte?

Mai iau o gură de burbon.

Apoi termin tot ce mai era în pahar.

Mă holbez la fundul paharului gol, gândindu-mă la toate. La poza cu noi doi pe care am postat-o, ce consecințe a avut, frica, recuperarea.

— Totul a fost perfect în primele două luni.

— Și-apoi?

Întrebarea mă face să oftez prelung.

— Apoi a apărut Sable.

— Cine-i Sable?

— Fosta mea iubită.

Capitolul trei

Îmi indes o pereche de blugi în rucsac. Layla stă în pat și citește o revistă.

— Ți-ai luat încărcătorul pentru telefon? întreabă ea.

— L-am luat.

— Periuța de dinți? Pastă?

— Da și da.

— Ar trebui să iei o carte, îmi sugerează ea. E un drum lung.

— N-am nicio carte.

Mă privește din locul ei, pe pat. Duce revista la piept și se strâmbă, ca și cum tocmai am jignit-o.

— Leeds. S-a dovedit că oamenii care citesc trăiesc mai mult. Vrei să mori tânăr?

Creierul ei e ca o enciclopedie ambulantă, dar morbidă.

— Citesc. Doar că o fac pe telefon. Călătoresc cu puține bagaje.

Ridică o sprânceană.

— Minciuni. Care e ultima carte pe care-ai citit-o?

— *Confesiunile unei minți periculoase.*

— De cine-i scrisă? Despre ce e vorba?

Rânjește, convinsă că o să pic interogatoriul.

— Nu-mi amintesc numele autorului. A fost gazda emisiunii *The Gong Show* în anii șaptezeci.

Îmi arunc rucsacul pe podea și iau telefonul în mână. Îl deschid pentru prima dată de când l-am închis aseară. Layla se sprijină pe cot, urmărindu-mă în timp ce aștept să se încarce aplicațiile. Mă așez pe pat și deschid cartea în aplicația Kindle.

— Chuck Barris. E cel care a creat și *Jocul mirilor.*

— E o autobiografie?

— Așa cred. Tipul zice că a fost asasin pentru CIA, dar încă nu am terminat de citit.

— Gazda emisiunii *The Gong Show* a fost asasin?

— Unii zic că e minciună. De aia citesc.

— Oau. Cât de sexy.

— Crezi că asasinii sunt sexy?

Scutură din cap.

— Nu. Faptul că *citești* e sexy.

Ridică revista și își aruncă din nou ochii peste ea.

— Ești o bunăciune. Scrii cântece. Citești. Păcat că nu ești în stare să gătești.

O împing ușor și o plesnesc peste fund. Râde și se rostogolește la loc.

— Serios. Nici un sandviș nu știi să faci.

— Păi de ce crezi că te-am ținut pe lângă mine?

Își dă ochii peste cap. Îmi concentrez din nou atenția asupra telefonului și încep să verific mesajele pe care nu le-am văzut în ultimele douăsprezece ore de când îl închisesem.

Primul e de la Garrett, care m-a anunțat unde și când ne întâlnim diseară.

Nu le-am spus că plec din trupă. După ce eu și Layla am plecat de la pensiune, Garrett mi-a scris mesaje pe un ton obișnuit, ca și cum n-aș fi ratat două concerte la rând din cauza unei fete pe care abia am cunoscut-o. Mi-a scris *„Ți s-a terminat vacanța? Avem nevoie să cânți cu noi diseară."*

Nu aveam o scuză suficient de bună să *nu* cânt în acea seară, iar faptul că Layla urma să vină cu mine făcea să-mi fie mai puțină groază de show. Așa mă simțeam în urmă cu câteva săptămâni, și chiar dacă încă aveam senzația că sunt mort pe dinăuntru când urcam pe scenă, Layla face ca celelalte părți din mine să fie pline de viață.

Nu sunt cinic atunci când vine vorba despre dragoste, dar m-am implicat doar în câteva relații. Mă gândeam că dragostea mă va găsi când o să am în jur de patruzeci de ani, când o să fiu

plictisit de călătorit și de viață. Dau vina pe Jerry Seinfeld pentru felul în care percep viața.

M-am uitat încontinuu la toate sezoanele din *Seinfeld* când aveam cincisprezece ani și am ajuns la concluzia că Jerry avea dreptate — absolut fiecare om de pe planeta asta este enervant în vreun fel. Îndeajuns de enervant încât relațiile să pară de-a dreptul o tortură. După ce-am fost martorul tuturor relațiilor blestemate ale lui Jerry, am început să caut cele mai enervante trăsături ale oamenilor. Felul cum râd. Felul în care se comportă cu cei care-i servesc. Gusturile pe care le au în materie de filme, muzică, ce prieteni își aleg. Felul cum sunt părinții lor. Imediat ce începeam să mă văd în mod exclusiv cu o fată, mă surprindeam făcând deja planuri cum să rup relația.

Toate până am cunoscut-o pe Layla.

Am mai stat încă trei nopți la Corazón del País. Nu am vrut să-i spun adio nici după acea ultimă seară. Nu mi se părea absolut nimic enervant la ea. De fapt, gândul de a fi singur era mai îngrozitor decât cel de a fi fără ea. Era prima dată când simțeam așa ceva.

Am invitat-o să stea o săptămână cu mine în Franklin, dar au trecut deja două luni și în această perioadă am făcut mai mult sex decât credeam că aș fi capabil într-o viață întreagă. Când nu ne-o tragem, îi cânt, ori scriu cântece, ori mă gândesc la cântece. Simt că muzica mea are un scop acum, pentru că îi place ei.

Layla crede că o să ajung cineva, iar încrederea pe care o are în mine mă face să încep să cred și eu.

A trebuit să insiste mult, dar în urmă cu trei săptămâni a reușit în cele din urmă să mă convingă să lansez câteva dintre cântecele pe care le compusesem. Acum două săptămâni a postat un filmuleț cu mine pe YouTube interpretând unul dintre cântece — deja are zece mii de vizualizări.

Detest faptul că îmi place lucrul acesta, dar mă simt surprinzător de bine să am pe cineva în viața mea care mă face să simt că ceea ce creez merită să fie ascultat. Chiar dacă ea ar fi singura care ar asculta muzica mea, pentru mine ar fi de ajuns.

Garrett o să fie ofticat dacă o să încetez în mod oficial să mai cânt cu ei și o să urmez o carieră solo, dar basiștii nu sunt chiar așa greu de înlocuit în Nashville.

Layla mă însoțește la fiecare show, indiferent cât de neplăcute sunt pentru fiecare dintre noi. Mă ajută faptul că în timpul ultimului cântec din fiecare tură ea recreează dansul ridicol de la nuntă. Măcar acum termin show-urile într-o dispoziție bună.

O iubesc.

Cred.

Nu, așa e. O iubesc.

Iubesc totul la ea. Încrederea în sine, excentricitățile ei, forța ei, felul în care face sex oral, spontaneitatea ei, felul în care crede în mine. Iubesc să o privesc dormind. Iubesc să o privesc trezindu-se din somn.

Sunt destul de sigur că așa e iubirea.

E doar ora cinci după-amiaza, în două ore o să plec și trebuie să mă târăsc jos din pat să termin de împachetat. Garrett's Band cântă la un festival pe litoral în Miami, așa că am petrecut toată ziua în pat cu Layla, ca să ne revanșăm pentru cele trei zile în care nu ne vom vedea. Va fi primul concert la care nu mă însoțește, de când ne-am cunoscut. Nu este loc suficient pentru pasageri în dubă, pe lângă echipament, iar ideea de a petrece trei zile cu Garrett și ceilalți tipi nu o atrage deloc. Nu o s-o forțez să îndure o asemenea tortură.

Ziua asta a fost preferata mea dintre cele petrecute cu ea. Niciunul dintre noi nu ne-am deschis telefoanele de când ne-am trezit dimineață. Ținem luminile stinse și draperiile trase și am savurat-o atât la micul-dejun, cât și la prânz.

Lampa de lângă pat e acum aprinsă, iar Layla frunzărește o revistă.

Deschid *Instagram* și regret imediat faptul că mi-am pornit telefonul. Nu am mai verificat nimic de aseară, de când am postat o fotografie cu noi doi. Evident, eram în pat. Layla adormise cu capul pe pieptul meu și mi-a plăcut foarte mult sentimentul pe

care-l aveam în acel moment, așa că am ridicat telefonul, ne-am făcut o poză și nu am scris nimic la descriere.

Am strâns aproape o mie de urmăritori de când am cunoscut-o pe Layla și de când am lansat câteva dintre cântecele mele, dar în total mă urmăresc doar cinci mii de oameni. Aș fi crezut că, având doar cinci mii de urmăritori, nu voi avea parte de prea multe reacții la poza pe care am postat-o cu noi. Poate că sunt naiv, dar sincer nu am crezut că o să am parte de *vreo* reacție.

Majoritatea comentariilor pe care le citesc sunt de la oameni care ne felicită, dar unele dintre ele sunt de la fete care o distrug efectiv pe Layla. Din fericire, nu am etichetat-o în poză. M-aș simți groaznic să vadă ce fel de lucruri spun oamenii despre ea.

Cu cât citesc mai multe comentarii și mesaje private, cu atât devin mai tentat să îmi șterg pur și simplu contul. Știu că dacă aș ajunge vreodată să pot trăi de pe urma muzicii, o să fiu recunoscător pentru orice urmăritor. Dar acum mă neliniștește să citesc comentarii de felul *Prietena ta arată ca o curvă* și *Ești mai sexy când ești singur.*

Internetul e un loc groaznic. Nu mă simt deloc bine că o voi lăsa trei zile singură aici. Nu cred că a văzut fotografia, așa că nu-mi bat capul să șterg comentariile negative. Șterg direct fotografia și apoi îmi așez telefonul cu ecranul în jos pe noptieră.

— Ești sigură că e în regulă să stai singură aici? o întreb.

Își pune revista pe piept.

— De ce? Vrei să plec?

— Nu, normal că nu.

— Ești sigur?

— Sunt absolut sigur.

— Ne-am cunoscut în urmă cu două luni și încă n-am scos nasul afară din casă. Poate te-ai săturat să stau pe capul tău.

N-are nici cea mai mică idee cât de *nesătul* sunt de ea.

Ei bine, presupun că nu are de unde să știe ce simt cu adevărat pentru ea, din moment ce nu i-am spus niciodată. Îi arăt, dar nu îi spun.

Apuc revista și o arunc pe podea, apoi mă urc deasupra ei. Iubesc privirea pe care o are de fiecare dată când știe că urmează să o sărut. Se vede scânteia dorinței. Nu există un sentiment mai mișto decât cel de-a ști că o fată se gândește la felul cum buzele noastre se vor întâlni.

— Layla, îi șoptesc, nu m-am săturat de tine. Sunt îndrăgostit de tine.

O spun pe un ton normal, dar durează câteva clipe ca mesajul meu să ajungă la ea. Când se întâmplă asta, își acoperă fața cu mâinile. E prima dată când o văd timidă. Îi sărut una dintre mâini, fix înainte să și le-ncleșteze în pumni și să și le ducă la bărbie.

— Și eu sunt îndrăgostită de tine.

O sărut imediat, dorindu-mi să-i înghit cuvintele. Mi le imaginez tipărite în setul de caractere Arial, mișcându-se încet în interiorul meu, lovindu-se de pereții corpului meu, rotindu-se și ricoșând la nesfârșit de stomacul, pieptul, brațele și picioarele mele, până când fiecare parte din mine a fost atinsă de ele.

Mă îndepărtez de ea și iubesc să-i văd zâmbetul larg.

— Cred c-am stabilit, atunci, îi zic. Suntem îndrăgostiți, tu vei sta aici cât timp voi fi eu plecat și cred că asta înseamnă că ne-am mutat împreună în mod oficial.

— Oau. Poate ar trebui să-mi anunț părinții că nu mai locuiesc cu ei.

— Nu ai mai fost acasă de când s-a căsătorit sora ta. Cred că și-au dat seama.

Îmi înfășoară gâtul cu brațele.

— S-au întâmplat multe într-o singură zi. Ne-am spus *Te iubesc*, ne-am mutat împreună... și mai suntem oficial împreună pe *Instagram*.

Ultimele cuvinte le spune ca pe o glumă, dar simt un gol în stomac la gândul că a văzut poza.

— Ai văzut?

Pot ghici din felul în care îi dispare zâmbetul că a văzut și comentariile care însoțeau fotografia.

— Da.

— Nu-ți face griji, am șters-o.

— Serios? Nu mă deranja.

— Oricum ar fi, nu cred că eram pregătit să aflu opiniile despre noi ale unor oameni pe care nu-i cunosc.

— Nu ești o persoană reală pentru ei. Așa se poartă oamenii pe rețelele de socializare, spune ea, apoi mă sărută. E doar vina ta, că ești așa o bunăciune, continuă ea, cu un rânjet.

Mă simt ușurat că nu pare să ia lucrurile personal.

— Nu știu dacă vreau să mai postez poze cu noi de-acum înainte. Nu vreau să-ți găsească contul și să te deranjeze.

Layla râde.

— Prea târziu. Tu urmărești treizeci de oameni, iar eu sunt unul dintre ei. M-au găsit deja.

Mă rostogolesc de pe ea și mă așez pe pat.

— Cum adică te-au găsit deja?

— Doar o fată m-a găsit, până acum, spune ea. Sonya? Sybil? Nu-mi amintesc numele ei, continuă Layla, pe un ton nonșalant.

Știu exact la cine se referă.

— Sable?

Arată spre mine cu degetul, făcându-mi din ochi.

— Așa, da. *Sable*. Dar deja am blocat-o.

Nu mai știu nimic de Sable de când i-am blocat numărul cu câteva luni înainte să o cunosc pe Layla. Faptul că încă se mai uită la postările mele îmi confirmă grijile pe care mi le făceam în privința ei.

— Ce ți-a spus?

— Nu știu. Aveam peste douăzeci de mesaje necitite când am deschis telefonul dimineață. Am citit doar vreo două dintre ele, apoi i-am zis să-și vadă de viața ei. Apoi am blocat-o.

Layla își trece mâinile peste picioarele mele, aplecându-se. Zâmbește șmecherește, ca și cum ar distra-o ce se întâmplă.

— Te-ai culcat cu ea?

De când o cunosc, nu am mințit-o niciodată. Nu am simțit niciodată nevoia să o fac. E persoana cea mai lipsită de prejudecăți pe care am cunoscut-o vreodată.

— Am fost împreună vreo două luni. Mi-am dat seama destul de repede că relația cu ea era o greșeală.

Layla continuă să zâmbească ștrengărește, dându-mi impresia că i se pare amuzantă situația.

— E bine, se pare că ea nu crede că a fost o greșeală. Crede că *eu* sunt greșeala.

Sable a fost o greșeală, dar nu vreau să spun despre ea lucruri care ar îngrijora-o pe Layla. Dar fata asta chiar îți provoacă îngrijorare. Mi-au trebuit însă câteva săptămâni să-mi dau seama ce se întâmplă, pentru că nu eram atent decât la cât de mult îi plăcea penisului meu de ea și nu eram conștient că ceea ce simțea ea pentru mine era la un cu totul alt nivel.

Inițial, am crezut că felul în care ne cunoscuserăm fusese unul absolut normal, dar am aflat de la Garrett că Sable crease în urmă cu un an un fan club dedicat mie. O întrebasem direct despre asta, iar din clipa aceea lucrurile au luat o întorsătură ciudată. Am încercat să pun capăt lucrurilor, dar fără prea mult succes. La început, era vorba doar despre telefoane constante, mesaje. Mesaje vocale. Dar apoi a început să-și facă apariția la concerte, cerându-mi să-i mai dau o șansă.

Garrett și ceilalți băieți au început să o poreclească *Unstable Sable*.

În cele din urmă, a trebuit să îi rugăm pe cei de la pază să o dea afară de la un concert — cu două zile înainte să îi blochez numărul de telefon și să o blochez pe conturile de pe rețelele de socializare. Am blocat și contul pe care îl folosea să administreze fan clubul Leeds Gabriel.

Totul a fost de-a dreptul bizar. Ea era bizară.

Mă neliniștește faptul că Sable continuă să îmi urmărească pagina, că îi contactează pe oamenii cu care apar în fotografiile pe care le postez.

— Oamenii ca ea mă fac să-mi pun problema dacă vreau cu adevărat să fiu o persoană publică. De ce aș încerca să fac asta, când urăsc tot ceea ce presupune?

Layla se urcă pe mine.

— Cum să te faci cunoscut ca artist dacă nu ești pe rețelele sociale? E nevoie de nebuni în jurul tău.

Mă sărută pe vârful nasului.

— Dacă o să ajungi celebru, o să ai suficienți bani încât să angajezi pe cineva care să șteargă trolii de pe internet *pentru* tine. Și așa ai scăpat de ei.

— Ai dreptate, spun eu, deși am deja suficienți bani acum pentru a angaja pe cineva să se ocupe de conturile mele.

Aspectul financiar al vieții mele nu a apărut încă în conversațiile noastre. Ea presupune că sunt un artist care suferă pentru arta lui prost plătită, dar în același timp mă iubește ca pe cineva care ar putea să-i ofere întreaga lume. Nu există sentiment mai plăcut decât cel de a te simți iubit pentru cine ești, nu pentru cât valorezi.

Layla zâmbește.

— Am deseori dreptate. De aia ești îndrăgostit de mine.

— *Foarte* îndrăgostit de tine.

O sărut, dar e un sărut încărcat de griji.

Mi-a plăcut de Layla la început. Eram atras de ea. Dar acele sentimente nu erau însoțite de grijă față de ea. Însă, pe parcursul ultimelor săptămâni, am început să fiu preocupat de binele ei.

E posibil ca a-ți face griji pentru cineva să reprezinte diferența între a plăcea și a iubi acea persoană.

Mă gândesc dacă să îi spun să fie superatentă cât timp lipsesc, pentru că acum sunt și mai stresat. Mi-ar plăcea să știu că nu deschide ușa nimănui cât timp nu sunt eu aici. Chiar mi-aș dori să-și șteargă toate conturile de socializare. Dar e femeie-n toată firea, așa că nu-i spun nimic.

Nu știu de ce am golul ăsta în stomac, pentru că, în mod real, sunt un nimeni în momentul ăsta. Un fan club neoficial și cinci

mii de urmăritori nu mă transformă într-o celebritate. Câteva comentarii primite online din partea cuiva nu înseamnă că trebuie să mă transform într-un iubit care exagerează cu protecția. Chiar și-așa, o să chem pe cineva să instaleze un sistem de securitate cât timp sunt plecat. Mă va ajuta să stau liniștit.

— Trebuie să mă văd cu Garrett în două ore. Și mai am de făcut un duș și de terminat bagajul.

Layla mă sărută, apoi se rostogolește, dându-se jos din pat.

— O să pun în cuptor o lasagna, ca să ai ce mânca înainte să pleci. Vrei și niște pâine cu usturoi?

— Sună delicios.

Închide ușa dormitorului, iar eu mă îndrept spre baie, fără prea mare tragere de inimă.

Poate că ar trebui să ne luăm un câine. Unul care apără, cum ar fi un ciobănesc german. M-ar face să mă simt mai bine când sunt obligat să o las pe Layla singură acasă.

Las să curgă apa în duș și îmi scot tricoul, dar înainte să-mi deschei pantalonii, se aude o ciocănitură în ușă. I-am spus lui Garrett că ne vedem acasă la el. *Poate n-a mai avut răbdare.*

— Vin eu! strig din baie.

Chiar nu vreau ca Layla să deschidă ușa după ce am citit câteva dintre acele comentarii. Nu mai zic de faptul că Sable știe unde locuiesc. A dormit la mine-n pat.

— Deschid eu! îmi strigă Layla.

Ridic tricoul de pe jos și mi-l trag peste cap când aud un zgomot. Ca și cum ar fi explodat ceva. Poc!

Simt cum îmi îngheață sângele — venele mi s-ar sfărâma ca sticla dacă m-aș mișca. Dar mă mișc. Fug!

Când ajung la ușa dormitorului, aud din nou zgomotul. Încă un poc!

Dau ușa de perete și tot ceea ce cunosc, tot ceea ce iubesc și motivul pentru care trăiesc se află la pământ, în mijlocul camerei. E sânge sub umărul ei. În părul ei. Mă las imediat în genunchi și îi ridic capul.

— Layla, șoptesc, fix înainte de a simți o înțepătură în umăr.

După aceea, totul s-a transformat în ceață.

Într-un coșmar.

Totul se oprește.

Pur și simplu se oprește.

Pur și simplu…

Față în față cu detectivul

Bărbatul nu mai zice nimic.

Nu se mai aude nimic în toată casa. Ca și cum ar ști lucrul ăsta, se ridică și se duce după sticlă. O aduce pe masă și mi-o pasează.

— Și apoi ce s-a-ntâmplat?

Ridic din umeri. Iau o înghițitură.

— A supraviețuit.

— Cine a împușcat-o? Sable?

Am maxilarul încleștat când încuviințez din cap.

— Da. Din cauza unui rahat de postare pe *Instagram*.

Cuvintele mele sunt scurte, sacadate. Sunt sigur că expresia mea transmite cât de mult mi-aș dori să fi terminat conversația asta.

— Sable a fost arestată?

Scutur din cap.

— Nu.

Bărbatul mă privește, dându-mi de înțeles că ar vrea să detaliez ce s-a întâmplat în acea noapte, și o voi face, dar nu acum. Încă încerc să înțeleg tot ce ne-a adus în acest punct. Am nevoie să diger complet informațiile, abia apoi voi fi în stare să le reproduc.

— Nu prea vreau să vorbesc despre asta acum. Nu că n-ar fi important. Doar că eu...

Mă dau în spate cu scaunul, apoi mă ridic de la masă.

— Trebuie să merg din nou să văd ce face Layla.

Gâtul îmi este uscat de la cât am vorbit. Bărbatul oprește reportofonul, iar eu urc din nou pe scări.

Mă opresc la jumătatea distanței. Mă sprijin de perete și închid ochii. Uneori mă opresc așa în drum și mă gândesc la ce se întâmplă. Trăiesc în felul ăsta deja de câteva săptămâni.

Îmi iau un moment în care să separ ceea ce spun despre Layla în camera de jos de ceea ce trebuie să îi spun sus.

După câteva secunde, mă desprind de perete și mă îndrept spre dormitorul nostru. Descui ușa, așteptându-mă să o găsesc pe Layla dormind. Dar nu doarme. Măcar stă întinsă.

— Mi-e sete, spune ea, pe un ton sec.

Ridic paharul de apă de lângă pat și aștept să se ridice. I-am lărgit funia destul de mult încât să se poată mișca, dar tot face grimase de durere când funia i se freacă de încheieturi. Se apleacă până când paharul îi ajunge la buze. Ia câteva înghițituri înainte să se sprijine din nou de tăblie, epuizată.

— Ar trebui să mănânci, îi spun. Ce vrei să-ți aduc?

Mă privește dezgustată.

— Nu știu, Leeds. E greu să văd ce e în frigider când sunt legată de pat.

Furia ei mă lovește ca tăișul unui bisturiu perfect ascuțit. Se combină cu vina pe care o simt din cauză că o țin aici, dar furia ei și vina mea, combinate, tot nu reușesc să-mi penetreze conștiința.

— Pot să-ți fac un sendviș.

— N-ar fi mai bine să mă dezlegi, ca să-mi pot face singură?

O las și merg la parter, să-i pregătesc un sendviș. Carne de curcan și brânză cheddar, fără ceapă, cu o cantitate dublă de roșii. Nu vorbesc cu bărbatul cât timp îi fac ei sendvișul. Am întrebări pentru el, dar o să ajung la ele mai târziu. Vreau mai întâi să-i spun tot ceea ce știu. Vreau să termin odată.

Când ajung din nou sus, pun sendvișul și punga de Cheetos pe pat. I-am adus și un pahar cu vin, pe care îl așez pe noptieră.

— Te dezleg ca să poți mânca, dar să nu încerci să mai fugi de data asta, o previn. Știi că n-o să meargă.

Dă din cap, iar eu pot să-i citesc în ochi că nu mai vrea să mai treacă prin așa ceva încă o dată. De fapt, atât de înspăimântată a

fost de ceea ce s-a întâmplat data trecută când a încercat să fugă, încât cred că nici măcar nu este nevoie să fie legată. Mă îndoiesc și că ar pleca de bunăvoie din acest dormitor.

Din păcate, nu pot să-mi asum astfel de riscuri. Am nevoie de ea aici.

Când îi dau jos funia, își ridică mâna și își masează umărul. Îmi pare rău că e așa înțepenită, așa că mă așez în spatele ei. Îi masez umerii cât mănâncă, încercând să o mai detensionez. Ia o înghițitură mică din sendviș, apoi ridică o bucată de roșie și niște salată care tocmai căzuseră pe farfurie. Le bagă pe amândouă în gură, lingându-și degetele. Poate că doar îi e foame, dar dă impresia că se bucură cu adevărat de mâncare. Îmi amintește de felul cum mă tachina legat de lipsa mea de pricepere când venea vorba de făcut sendvișuri.

— Nu-ți plăceau deloc sendvișurile mele.

Ridică din umeri.

— Oamenii se schimbă, spune ea, printre înghițituri. Și tu obișnuiai să fii un prieten iubitor, care nu mă ținea prizonieră, dar uită-te la tine acum.

Aici nu pot s-o contrazic.

Când simt că i s-au mai relaxat umerii, o las să stea pe pat, iar eu mă îndrept spre baie, având încredere că Willow o va opri dacă încearcă să fugă din nou. Iau trusa de prim ajutor de sub chiuvetă și apoi mă îndrept din nou spre pat, ca să-i ung rănile de la încheieturi cu o cremă antiseptică. Am cumpărat trusa de la o benzinărie în drumul nostru spre pensiune în urmă cu câteva săptămâni. Nici nu mi-a trecut prin cap cât de mult vom ajunge să o folosim.

Nu vorbim cât mănâncă. Cu cât mănâncă mai repede, cu atât mai bine. Vreau să terminăm cât mai curând cu întrebările, ca să putem trece la răspunsuri.

După ce ia și ultima bucată de sendviș, îi înfășor încheieturile cu niște bandaj elastic, ca să-i diminuez durerea provocată de funie.

— Vrei să te leg de stâlpul celălalt al patului ca să te întinzi pe partea cealaltă?

Încuviințează din cap, întinzându-mi brațele.

Mă urăsc pentru ce fac. Mai ales după ce am petrecut ultima oră vorbind despre cum m-am îndrăgostit de ea și amintindu-mi agonia prin care am trecut când am văzut-o întinsă pe podeaua sufrageriei mele.

Iar acum trebuie să petrec următoarea oră vorbind despre cum au stat lucrurile *după* acea noapte. Internarea în spital, recuperarea, impactul pe care l-a avut asupra vieților noastre personale. Lunile pline de vinovăție. Trădarea, minciunile. Felul în care am manipulat-o. *Nu sunt deloc nerăbdător să ajung la subiectul ăsta.*

— Încearcă să dormi puțin.

De data asta nu face decât să dea din cap. Cred că începe să simtă epuizarea.

Cobor din nou, dar bărbatul nu mai este în bucătărie. Îl găsesc în Camera Mare. A mutat reportofonul pe pian, iar el stă pe scăunel.

— M-am gândit să schimb puțin decorul, spune el.

Mă așez în capătul canapelei cel mai apropiat de el, iar el apasă din nou butonul pentru a înregistra.

— Ce s-a întâmplat după ce ai fost împușcat?

— Am sunat la 112. Am încercat să o țin pe Layla în viață până când au ajuns ei. Apoi am fost amândoi băgați în operație.

— Și după?

Îi povestesc ce-mi amintesc, dar nu e mare lucru. M-am trezit din operație fără să știu dacă Layla mai era măcar în viață. Îi povestesc cum a trebuit să stau trei ore la reanimare fără să știu în ce stare e ea. Îi spun despre groaza pe care am simțit-o când a trebuit să le sun pe mama și pe sora ei să le spun ce s-a întâmplat și despre cele două ore în care am fost interogat fără să știu dacă Layla supraviețuise.

Îi spun tot ce-mi amintesc despre perioada petrecută în spital, dar toate astea nu au o importanță prea mare. Nimic legat de

supraviețuirea sau despre recuperarea ei nu este nici pe departe la fel de important ca tot ceea ce s-a petrecut odată ce ne-am întors la pensiune.

— Cum de-ați decis să vă întoarceți aici?

— Voiam să o scot din Tennessee. Imediat ce medicii și-au dat acordul, am crezut că i-ar prinde bine să plecăm. Și știu cât de mult îi place locul ăsta.

Fac o pauză după aceste cuvinte. Apoi o iau de la capăt.

— Adică... cât de mult *îi plăcea* locul ăsta.

— Când a încetat să-i mai placă?

— Cred că în ziua în care am adus-o din nou aici.

Capitolul patru

Azi dimineață am mâncat o șuviță din părul lui Layla.

Mi-a trecut prin cap că un lucru atât de ciudat ca cel de a-i mânca părul prietenei tale ar putea fi punctul de pornire pentru un comportament și mai dubios. O fi canibalism? M-am gândit la cei care în copilărie chinuie animale, iar ulterior devin criminali în serie.

Dar a-i mânca părul era doar o ultimă încercare destul de bizară din partea mea de a mă absolvi de vină. Am visat că, dacă aș înghiți o bucată din părul ei, am deveni cumva legați unul de celălalt, îndepărtând orice temere că ne-am putea distanța cândva din cauza tuturor celor întâmplate. Așa că, atunci când m-am trezit, am smuls câteva fire din părul ei în timp ce dormea și le-am băgat în gură.

Asta s-a întâmplat cu opt ore în urmă, iar acum simt că firele de păr și-au făcut cumva drum până în jurul inimii mele și mi-au tăiat circulația.

Inima mi se strânge.

Ar fi un vers mișto.

Pornesc telefonul cât stăm la rând să ne îmbarcăm în avion și tastez *mi se strânge inima de propria vinovăție* în aplicația pentru notițe, sub alte câteva versuri jalnice pe care le-am cules din gânduri aleatorii.

Versurile mele au devenit tot mai deprimante în ultima vreme.

— Leeds, spune Layla, împingându-mă ușor din spate.

Țin coada în loc. Îmi strecor telefonul în buzunar și mă îndrept spre locurile noastre.

Nu am împachetat mare lucru pentru această călătorie. Două perechi de blugi, niște chiloți, câteva tricouri și inelul de logodnă. L-am ascuns într-o șosetă pe care am împins-o bine în vârful unor pantofi de alergat. Layla are bagajul ei, așa că nu are niciun motiv să umble în al meu, dar nu vreau să găsească inelul. L-am cumpărat când era încă în spital. Știam că e prea devreme, dar eram copleșit de teama de necunoscut. Mă gândeam că poate faptul că am cumpărat inelul ar putea să elibereze în univers vreo energie care să o facă să-și revină mai repede.

Recuperarea ei a fost mai bună decât ne-am așteptat, dar încă nu am cerut-o în căsătorie. Nici măcar nu știe că i-am cumpărat inelul. Nici măcar n-am idee când o să-i cer mâna, pentru că vreau să fie un moment perfect. Poate că n-o să se întâmple acum, în această călătorie, dar prefer să am inelul cu mine și să nu am nevoie de el, decât să nu-l am.

Am făcut rezervări pentru călătoria asta pentru că ultimele șase luni au fost oribile. Ne-au făcut să suferim foarte mult, emoțional și fizic. Sper că întoarcerea noastră în locul unde ne-am cunoscut să ne facă să ne simțim ca și cum am lua-o de la capăt. Am senzația asta că dacă nu ne-am întoarce în punctul de unde am pornit nu o să trecem niciodată linia de final.

Încă un potențial vers.

Bărbatul din fața mea se chinuie să îndese o geantă prea mare în compartimentul de deasupra, așa că profit de stagnarea cozii pentru a tasta o versiune un pic modificată a propoziției în notițele mele. *Continui să alerg înapoi, către linia de plecare, pentru că, în ceea ce te privește, nu vreau să închei cursa.*

Recuperarea lui Layla a fost, totuși, mai complicată decât a mea. Timp de o săptămână lucrurile puteau să ia o turnură proastă. După ce i s-a stabilizat starea, tot a mai durat patru săptămâni până să fie externată.

Mă învinuiesc în fiecare zi că nu am fost mai atent. Pentru că în lunile dinainte nu mi-am făcut griji în privința instabilității lui Sable.

Mă învinovăţesc pentru faptul că am crezut vreodată că a fost o idee bună să pun o poză cu Layla, fără să mă aştept la repercusiuni. Pe bune, unde mi-a fost mintea? Ar fi trebuit să îmi dau seama. Orice postare are parte de repercusiuni.

Avem nevoie disperată de această călătorie. Avem nevoie de intimitate. De o pauză de la lumea din exterior. Vreau doar ca lucrurile să fie la fel ca la început. Doar noi doi, închişi într-un dormitor, având parte de cele mai grozave şi cele mai întâmplătoare conversaţii în pauzele dintre partidele toride de sex.

Împing bagajul ei de mână în compartimentul de sus. Avem locurile 4A şi 4B, ultimul rând de la clasa întâi. Layla se aşază pe scaunul de la geam. E surprinzător de tăcută, ceea ce înseamnă că probabil e anxioasă.

Încă nu i-am spus unde mergem. Voiam să fie o surpriză, dar necunoscutul poate să-i hrănească anxietatea. Nu m-am gândit la asta până acum.

Mă aşez şi îmi fixez centura de siguranţă, iar ea trage parasolarul.

— Ai vreo idee unde mergem?

— Ştiu că zburăm spre Nebraska, spune ea. Nici măcar nu ştiu ce e-n Nebraska.

— De fapt, nu o să stăm în Nebraska. Dar e cel mai apropiat aeroport de locul unde mergem.

Acesta ar trebui să fie un indiciu, dar nu pare să se prindă. Ia una dintre sticlele micuţe de apă dintre scaune şi o deschide.

— Sper să fie undeva relaxant. Nu cred că am chef de-o aventură.

Încerc să nu râd la auzul cuvintelor ei. La ce se aşteaptă? Crede că aş duce-o să escaladeze munţi sau să facă rafting după ce a făcut recuperare fizică în ultimele şase luni?

A trecut prin atâtea şi ştiu că am fost exagerat de protector, dar încet, încet am reluat vechile rutine. Nimeni nu-şi poate reveni cu uşurinţă din aşa ceva şi apoi să se întoarcă imediat la starea veselă

lipsită de griji pe care o aveau înainte, așa că mai avem de progresat, dar, în timp, am încredere că vom reveni la ritmul nostru.

Layla își scoate telefonul din poșetă, apoi o împinge sub scaunul din fața ei.

— Trebuie să postăm o fotografie cu tine în avion, spune ea, ridicând telefonul.

Îi zâmbesc, dar ea scutură din cap, dându-mi de înțeles că nu vrea să zâmbesc. Revin la expresia dinainte. Îmi face o poză, apoi o deschide cu un program de editare.

E greu să nu fii puțin amărât gândindu-te la ce-ar însemna să fii faimos, după ceea ce ni s-a întâmplat. Layla n-ar fi fost rănită dacă nu ar fi existat rețelele de socializare.

Termină de editat fotografia și mi-o arată, ca să vadă dacă o aprob. Mereu le aprob. Sincer, nu-mi prea pasă ce postează. Încuviințez din cap când văd poza, dar apoi scot un sunet de nemulțumire când văd hashtag-urile. #Solist #Muzician #LeedsGabriel #Model.

— Model? Pe bune, Layla? Încerc să devin cunoscut ca muzician, sau ca *influencer*?

— În zilele noastre, trebuie să fii și una, și alta.

Postează fotografia, cu tot cu hashtag-uri.

— Pe vremuri se zicea că MTV-ul va însemna moartea muzicienilor urâți, bombăn eu.

Mă sărută, apoi își pune telefonul înapoi în poșetă.

Îmi pun telefonul pe modul avion și îi dau drumul în buzunarul de pe spătarul scaunului din față, gândindu-mă cu groază la pozele pe care Layla mă va obliga să le fac înainte să adorm diseară. Știu că ar trebui să fiu mai recunoscător pentru faptul că își dorește atât de mult să am succes, dar totul mi se pare întinat acum. Știrea despre noi a ajuns pe primele pagini ale câtorva ziare și tot Nashville-ul a auzit de noi, așa că mi-a crescut un pic numărul de vânzări și ceva mai mult numărul de urmăritori — am depășit zece mii acum. Dar nu pot să nu mă simt ca și cum aș face bani de pe urma suferinței ei.

Am senzația că mi-aș fi vândut sufletul, deși nu aveam nimic de vândut.

Avionul se pune în mișcare, iar Layla își răsucește stresată tivul rochiei. A băut deja ambele sticle cu apă.

Atacul a schimbat multe lucruri la ea. Ne-a schimbat pe amândoi.

Multe i-au fost luate din cauza mea. Luni de zile din viață. Încrederea pe care o avea. Siguranța. Tot ce i-au mai rămas au fost anxietatea, probleme de dependență, coșmaruri în toiul nopții, atacuri de panică, probleme de memorie. Lângă mine nu se mai află fata încrezătoare și lipsită de griji de care m-am îndrăgostit. În locul ei stă o fată care îți dă impresia că se chinuie să trăiască.

Pare că toată puterea ei a devenit plină de straturi de cicatrici.

Poate de aceea am lăsat-o, practic, să fie managerul meu cât se recuperează. Fac ce-mi spune, pentru că am impresia că ceea ce îi mai oferă un scop în viață e cariera mea. Că o face să nu se mai gândească la tot ce s-a întâmplat.

Și poate că așa face față ea — transformând lucrul rău care a provocat toate evenimentele în ceva pozitiv. Toate aspectele din viața mea au avut de suferit, cu excepția carierei. Layla zice că avem parte de o fărâmă de pozitivism de care să ne ținem. Nu vreau să-i iau lucrul ăsta, dar, într-un fel, mi-e dor de zilele când nu-mi lua atât de în serios cariera. Mi-e dor de momentele când mă încuraja să plec din trupă ca să îmi salvez propria fericire. Mi-e dor de felul cum îmi lua chitara din mâini, ca să se poată urca pe mine. Îmi lipsesc momentele când nu-i păsa ce postam pe Instagram.

Dar cel mai mult îmi lipsește să fiu eu însumi în preajma ei. Am senzația că în ultima vreme m-am îndepărtat ușor, ușor de cine eram, pentru a deveni omul de care are nevoie acum.

— S-a stins semnul pentru centură? mă întreabă ea.

Și-a îngropat fața în mâneca tricoului meu. Mă strânge de mână. Sincer, nici nu mi-am dat seama că am decolat. Parcă trăiesc mai mult în capul meu decât în realitate.

— Nu încă.

Cred că e extrem de stresată acum, dacă nu poate să-și ridice ochii să verifice singură. Îi cuprind capul dintr-o parte și îmi lipesc buzele de părul ei. Încearcă să ascundă, dar se vede clar cât este de tensionată. Îmi dau seama din felul în care se comportă. Din felul în care își frământă rochia cu mâna. După cum i se încleștează maxilarul. Pot să-mi dau seama după cum privește speriată în jur când suntem în public, ca și cum s-ar aștepta ca cineva să năvălească asupra ei și s-o atace.

După ce se aude sunetul care indică faptul că s-a stins lumina pentru purtarea centurii și că acum se poate circula în siguranță prin cabină, Layla se desprinde în sfârșit de mine. Ochii ei se mișcă repede de colo-colo în jur, scanând totul. Ridică parasolarul și privește norii pe geam, ducându-și fără să-și dea seama mâna la cicatricea de pe o parte a capului ei. Mereu o atinge. Uneori mă întreb la ce se gândește în acele momente. Nu-și amintește nimic din noaptea aceea. Doar ce i-am povestit eu, dar rareori mă întreabă ce s-a întâmplat. De fapt, nu mă întreabă *niciodată.*

Dă nervos din picior, se foiește în scaun și se uită înspre partea celor din clasa economică. Are ochii mari, de parcă s-ar afla pe punctul de a avea un atac de panică.

Doar în ultima lună a avut două astfel de atacuri serioase. Și așa a început fiecare dintre ele. Cu ea atingându-și cicatricea. Îi tremurau degetele. Avea ochii plini de teamă. Respira greu.

— Ești în regulă?

Încuviințează din cap, dar nu se uită la mine. Respiră profund și încet de câteva ori, ca și cum ar vrea să-mi ascundă faptul că încearcă să se calmeze singură.

Închide ochii și-și lasă capul pe spate. Arată de parcă ar vrea să se târască sub scaun.

— Am nevoie de pastile, șoptește ea.

Știam că ceva era în neregulă. Mă întind după poșeta ei. Îi caut medicamentele, dar nu le găsesc. Are doar portofelul, un pachet de gume și o rolă pentru scame.

— Le-ai pus cumva în bagajul de cală?

— Rahat, mormăie ea, cu ochii încă închiși.

Strânge cu putere de marginile scaunului, schimonosindu-se ca și cum ar durea-o ceva. Habar n-am cum aș putea s-o ajut. Săptămâna trecută a încercat să-mi explice ce simte atunci când are stările astea. Mi-a spus că *„E ca un fior care-mi curge prin sânge"*.

Până în acel moment crezusem că anxietatea e doar un sentiment puternic de îngrijorare. Dar mi-a explicat că e o senzație fizică. Simte cum i se mișcă prin corp, asemenea unor valuri micuțe de șocuri electrice. După ce mi-a spus asta, nu am putut decât să o țin în brațe. Mă simțeam neajutorat. Așa mă simt mereu acum când e vorba despre ea, și de aceea mă străduiesc să mă asigur că e bine.

Iar acum nu e bine.

— Vrei să mergi la baie să te liniștești? o întreb.

Ea dă din cap că da, așa că o iau de mână și o ajut să se ridice.

— Are un atac de panică. O să merg înăuntru cu ea până trece, mă aplec și-i spun asistentei de zbor, când ajungem în partea din față a cabinei.

Asistenta de zbor se uită către Layla, iar privirea ei devine imediat una plină de compătimire. Trage perdelele, pentru ca baia de la clasa întâi să nu mai poată fi văzută.

După ce închid ușa după noi, nu mai e deloc spațiu să ne mișcăm. Cu o mână o cuprind pe Layla de talie și îi trag capul spre pieptul meu. Cu mâna liberă umezesc un șervețel în chiuvetă, apoi i-l pun pe ceafă în timp ce-o țin strâns în brațe.

Mi-a spus săptămâna trecută că ce fac eu funcționează mai bine decât pătura cu greutăți[1]. Nu știu cum ar trebui să mă simt în privința asta, cum să mă simt fiind singurul care-o poate liniști. Mi-aș dori să-și dea seama cum să se lupte cu stările ei fără ajutorul meu. Nu pot fi mereu cu ea și mi-e teamă de ce s-ar întâmpla dacă ar avea un atac de panică atunci când eu nu sunt prin preajmă.

[1] Sau pătură grea, despre care se spune că ajută la ameliorarea stresului și a anxietății și la îmbunătățirea calității somnului.

O mai țin un moment, simțindu-i corpul tremurând lipit de al meu.

— Vrei să știi unde mergem? o întreb. Poate faptul că nu știi ți-a provocat criza asta.

Scutură din cap.

— Nu vreau să-ți stric surpriza.

— Oricum plănuiam să-ți zic după ce decolam.

Îi întorc capul spre mine, ca să-i văd reacția.

— Mergem la Corazón del País. Am rezervat-o pentru două săptămâni.

Reacția ei nu este una imediată. Dar după câteva secunde, are o expresie plină de confuzie.

— *Unde?*

Încerc să-mi ascund îngrijorarea, dar astfel de momente au loc deseori. Durează ceva timp să-și amintească lucruri pe care ar trebui să le știe fără probleme. Doctorul a spus că e normal în urma unor leziuni cerebrale, dar e șocant de fiecare dată când îmi dau seama cât de multe a pierdut.

A durat mult să accept faptul că are leziuni cerebrale.

Sunt lucruri minore, dar observabile. Mai ales când durează ceva mai mult timp să își amintească aspecte care au avut o însemnătate uriașă pentru mine. Nu o iau personal, dar mă afectează.

— Pensiunea, îi răspund.

După privire, pare să-și dea seama.

— Ah, da. Nunta lui Aspen. Cântecele de rahat ale lui Garrett.

Ochii îi scânteiază de încântare.

— *Micul-dejun.*

— De fapt, acum nu mai e pensiune. Casa e de vânzare, s-a închis în urmă cu trei luni. I-am trimis un e-mail agentei imobiliare și am întrebat-o dacă putem să închiriem casa pentru două săptămâni.

— Tot locul e al nostru?

Încuviințez din cap.

— Doar noi doi.

— Dar cum rămâne cu bucătarii? Şi menajerele?

— Nu mai e pensiune, aşa că ne vom găti singuri. Am comandat ce ne trebuie, sunt deja livrate.

Îmi dau seama că încă încearcă să treacă peste atacul de panică, aşa că vorbesc în continuare, ca să o fac să se gândească la altceva.

— Aspen şi Chad vor să vină să stea o noapte. E la doar două ore de Wichita. Se gândeau că ar fi bine vineri.

Layla dă din cap şi îşi lipeşte obrazul de tricoul meu.

— Ar fi fain.

O mai ţin in braţe pentru două minute, până când se opreşte din tremurat.

— Te simţi mai bine?

— Da.

— Bine.

Îi mângâi părul şi o sărut pe creştet.

— Ar trebui să ne întoarcem la locurile noastre. Cu siguranţă cred toţi că facem sex.

Nu-mi dă drumul. În schimb, îşi apropie buzele de ale mele, iar mâna ei îmi coboară pe piept, ajungând la nasturele blugilor.

— Hai să le transformăm gândurile în realitate.

Se ridică pe vârfuri, până când buzele i se lipesc de ale mele.

Ştiu că probabil are impresia că sexul în avion e vreo fantezie de-a mea — *aş minţi dacă aş zice că nu e* — dar nu acum. Nu după ce abia şi-a revenit dintr-un atac de panică. Pare un lucru greşit.

Îi cuprind faţa cu mâinile.

— Nu aici, bine?

Se descurajează puţin.

— O să fim rapizi.

O sărut.

— Nu chiar acum. Diseară.

Mă retrag şi deschid uşa, dându-mă la o parte, ca să poată ieşi.

Îmi face semn cu mâna să ies şi scutură din cap.

— Am nevoie la toaletă mai întâi, spune ea cu o voce slabă.

Am senzația că se încruntă când închid ușa. Mă întorc la locul meu, simțindu-mă ca un nesimțit pentru că am refuzat-o.

Dar aș fi fost și mai nenorocit dacă i-aș fi tras-o la un minut după ce a avut un atac de panică.

Nu e un lucru cu care aș vrea să se obișnuiască.

Nu pot fi eu bandajul pentru rănile ei. Vreau să fiu ceea ce o ajută să se vindece.

~

— Cât mai avem?

E primul lucru pe care l-a spus de când ne-am urcat în mașina închiriată. A adormit chiar dinainte să fi ieșit de pe terminalul aeroportului.

— Cam douăzeci de minute.

Își întinde picioarele și brațele și scoate un geamăt care mă face să mă foiesc pe scaun. De când am ieșit din baie regret că n-am aplecat-o peste chiuveta avionului. Vechiul Leeds i-ar fi acceptat oferta. Probabil chiar de două ori.

Uneori mă gândesc că m-am schimbat mai mult decât ea. După operația ei, iubirea mea pentru ea a început să se manifeste într-un fel de protecție exagerată. Cred că sunt prea grijuliu acum. Sunt atent când vorbesc cu ea, când o îmbrățișez, când o sărut, când fac dragoste cu ea.

Semnalizez, să ies de pe autostradă.

— Avem nevoie de benzină. Ăsta e ultimul magazin până ajungem. Ai nevoie să mergi la baie?

Layla scutură din cap.

— N-am nevoie.

După ce ajungem la benzinărie și bag furtunul să alimentez, merg spre ușa pasagerului și o deschid. Layla se uită la mine, ferindu-și ochii de soarele după-amiezii. O prind de mână și o trag afară din mașină.

O cuprind în brațe, sprijinindu-ne de mașină, și o sărut pe obraz.

— Îmi pare rău.

Doar atât spun. Nici măcar nu știu dacă e dezamăgită că am refuzat-o sau dacă știe măcar pentru ce îmi cer scuze, dar se apropie de mine și mai mult.

— E în regulă, spune ea. Nu trebuie să mă vrei în fiecare secundă a zilei.

Vântul face ca părul să-i acopere fața, așa că îl dau la o parte cu mâinile. Când fac asta, simt ceva printre șuvițe. Sunt lipite și pe degete îmi rămâne ceva lipicios. Mă aplec și-i verific capul, chiar dacă încearcă să se îndepărteze. Părul ei e închis la culoare, așa că nu pot să văd sângele, dar când îmi retrag degetele, vârfurile sunt roșii.

— Sângerezi.

— Serios?

Își duce rapid mâna la cap, fix deasupra inciziei.

Furtunul de alimentare face un clic, așa că îl scot.

— Stai să parchez mașina și vin înăuntru să te ajut să te cureți.

După ce parchez, caut pe rafturile magazinului până găsesc o trusă mică de prim ajutor. O iau și merg după Layla în toaleta femeilor. E pentru o singură persoană, așa că închid ușa în urma mea. Se întoarce cu fața spre mine, sprijinindu-se de chiuvetă. Iau o compresă și niște apă oxigenată din trusă și mai întâi curăț sângele întărit din părul ei, apoi pe cel din jurul inciziei.

— Te-ai lovit cumva?

— Nu.

— Arată destul de rău.

Ar fi trebuit să se vindece până acum. Au trecut șase luni de când s-a ales cu cicatricea, dar odată la două săptămâni se deschide iar.

— Poate ar trebui să mergem să te vadă un doctor săptămâna asta.

— Nu mă doare. O să fiu bine. Sunt bine.

Termin de curățat, apoi o dau cu un unguent antiseptic. Nu mai insist cu întrebările legate de motivul pentru care sângerează.

N-o să recunoască niciodată că își face rău singură, dar am văzut-o zgândărind rana.

Arunc resturile de comprese folosite și închid trusa de prim ajutor, iar Layla intră în toaletă. Iese, merge la chiuvetă și se spală pe mâini. Eu mă sprijin de ușa băii, privind-o în oglindă.

Dacă eu sunt de vină? Dacă faptul că ezit să mă comport cu ea exact ca înainte o face să nu progreseze deloc?

Facem dragoste deseori, dar e diferit față de cum era înainte. În primele două luni împreună, era o combinație între toate lucrurile care fac ca sexul să fie bun. Era dulce și tandru, dar și năbădăios și dur, uneori toate la un loc. Nu mă purtam cu ea ca și cum ar fi fost fragilă. Mă purtam cu ea ca și cum ar fi fost indestructibilă.

Poate că în felul ăsta am greșit. Trebuie să mă port cu ea ca și cum ar fi persoana pe care ea își dorește să o întrupeze din nou. Acea Layla puternică și plină de spontaneitate, așa cum era înainte să i se ia aceste lucruri fără voia ei.

Mă urmărește în oglindă cum pun trusa de prim ajutor lângă ea, pe chiuvetă. Ne privim în ochi în timp ce mâna mea îi ridică fusta și alunecă ușor între coapsele ei. Văd cum înghite în sec de plăcere când îi prind chiloții cu degetele și i-i smulg.

Îmi pun mâna dreaptă pe ceafa ei și o împing în față cât îmi deschei blugii.

Apoi, pentru prima dată în șase luni, nu sunt deloc blând cu ea.

Capitolul cinci

Introduc codul de acces pe care mi l-a dat agenta imobiliară. Poarta e din fier forjat și tremură pe măsură ce se deschide, alunecând de-a lungul aleii de pietriș, ca și cum ar încerca să-și dea seama cum trebuie să funcționeze.

Pensiunea e de fapt un conac cu două etaje, construit în stil victorian, cu vedere către hectare întregi de pădure deasă. Are fațada complet albă, ușa de la intrare e roșie, iar din câte-mi amintesc, are șase dormitoare sus și două jos.

La o primă privire, proprietatea arată la fel cum arăta și anul trecut, doar că locul pare mai gol. Nu e nicio mașină în parcare. Prin împrejurimi nu se plimbă niciun locatar. Prima dată când am ajuns aici îmi amintesc că era agitație, pentru că toată lumea se pregătea pentru nunta lui Aspen și a lui Chad. Se petrecea în miezul verii, așa că iarba era verde, proaspăt tăiată.

Acum, totul pare că se află suspendat în timp, așteptând venirea primăverii, care să aducă la viață tot ce fusese ucis de iarnă.

— Arată la fel, spun eu, parcând mașina.

Dar nu arată la fel. Pare mai... singuratic.

Layla nu spune nimic.

Deschid ușa și nu pot să nu fiu șocat de goliciunea care plutește în aer. Nu există niciun miros, niciun sunet, nu se aude nici ciripitul păsărilor. Acum e liniște și cred că îmi place că e așa. Mă bucură ideea de a fi din nou cu Layla în inima țării, bucurându-ne și de izolare completă, ca și cum am fi primit un bonus.

Ne luăm geamantanele din portbagaj. Le trag pe amândouă pe scările verandei, iar Layla introduce codul pe care mi l-a dat agenta de vânzări pentru a deschide ușa.

Păşesc înăuntru şi imediat simt un alt miros. Nu-mi amintesc să fi simţit miros de naftalină la nuntă, anul trecut. Sper că găsim lumânări pe care să le aprindem ca să scăpăm de mirosul ăsta.

Layla păşeşte peste prag şi imediat o cuprinde un fior. Se sprijină cu o mână de perete, ca şi cum ar vrea să-şi recapete echilibrul.

— Eşti bine?

Încuviinţează din cap.

— Da, doar că...

Îşi închide ochii pentru un moment.

— E frig. Şi mă doare capul. Aş vrea să dorm puţin.

Nu e frig. E chiar sufocant, dar pielea de pe braţe i s-a făcut de găină.

— Caut eu termostatul. Lasă aici geamantanul şi ţi-l aduc acuşi în camera noastră.

Merg în bucătărie să caut termostatul. Nu e aici, dar mă simt uşurat când văd că agenta imobiliară ne-a livrat cumpărăturile. În mod normal n-aş ruga pe cineva să-mi facă cumpărăturile, dar ea s-a oferit şi am plătit-o bine pentru asta.

Nu eram sigur că ne vor lăsa să stăm aici, aşa că am făcut aluzie la faptul că aş fi interesat să cumpăr casa şi că mi-ar plăcea să fac o probă. Dar lui Layla nu i-am spus nimic. Voiam să văd întâi cum e, să văd dacă ne place la fel de mult ca prima dată.

Nu sunt sigur dacă privirea pe care o are Layla de când am ajuns transmite dorinţa de a locui aici. Mai degrabă pare gata să plece.

Mă îndrept spre Camera Mare, să văd dacă termostatul e acolo. Mă bucur să văd că pianul nu a fost mutat. Are capacul coborât şi e acoperit cu un strat fin de praf, ceea ce mă întristează. Un pian atât de frumos merită să fie folosit, dar la cum arată, e posibil să fi fost ultima persoană care l-a atins.

Îmi trec degetele pe deasupra lui, lăsând o dungă unde s-a şters praful. Nu ştiam la ce să mă aştept când mi s-a zis că proprietatea poate fi închiriată. Mi-era teamă că însemna că proprietarii au scos pianul din casă, dar în cameră e aceeaşi mobilă.

Layla știe că excursia asta e atât o vacanță, cât și un prilej de a munci pentru mine. Am de compus un album, așa că plănuiesc să folosesc pianul cât de mult pot, fără ca Layla să simtă că muzica e prioritatea mea în următoarele două săptămâni.

La naiba, probabil că va face în așa fel încât muzica să fie o prioritate. Își dorește mai mult decât mine să termin albumul.

Plec din Camera Mare fără să fi găsit termostatul. Mă uit spre coridor și văd că Layla aruncă o privire în una dintre camere. Închide ușa, apoi continuă să meargă, deschizând ușa unei alte camere. Pare confuză — ca și cum nu și-ar aminti unde am stat noi. Trage de ușă să o închidă.

— E la etaj, Layla.

Se sperie când mă aude, întorcându-se către mine.

— Știu.

Face semn către camera pe lângă care urma să treacă și deschide ușa.

— Doar că… am nevoie să merg la baie, mai întâi.

Intră în baie și închide ușa.

Tocmai ce-a fost la toaletă acum douăzeci de minute, la benzinărie.

Uneori, am impresia că stă mai prost cu memoria decât vrea să recunoască. M-am gândit să o testez — poate să aduc în discuție ceva ce nu s-a întâmplat niciodată ca să văd dacă pretinde că-și amintește.

Dar e un vicleșug. Și deja simt destulă vinovăție.

Aud cum începe să curgă apa la baie fix când observ că termostatul e lângă scări. E setat la 22 de grade. Nu cred că mi-aș dori să fie mai cald de-atât, dar cresc puțin temperatura pentru ea, astfel încât căldura să facă să dispară fiorul care-a cuprins-o.

Mă îndrept spre sufragerie, măcar pentru a inspecta toate zonele casei în care nu am intrat când am fost aici ultima dată.

Pare foarte neprimitoare. O canapea de culoare crem deschis și un fotoliu asortat sunt îndreptate spre șemineu. Un scaun pepit

din piele maro se află lângă o masă pe care s-au pus strategic teancuri de cărţi.

Există doar o fereastră, iar draperiile sunt trase, aşa că în cameră e întuneric. Am trecut pe lângă încăperea asta de câteva ori când am fost aici, dar nu am stat în ea niciodată. Era mereu plină de oameni, acum sunt doar umbrele lor.

Camera asta nu-mi place la fel de mult ca cea în care am stat cu Layla. Poate pentru că noi doi ne-am conectat acolo, în Camera Mare. E plină de istoria noastră.

Încăperea asta pare deconectată de noi. Dacă putem considera casa drept inima ţării, atunci camera asta ar fi fierea.

În cazul în care vom cumpăra clădirea, atunci asta ar fi prima cameră pe care aş goli-o complet. Aş dărâma o parte din perete şi aş adăuga mai multe ferestre. Aş umple-o cu mobilă pe care Layla ar putea vărsa liniştită cereale sau vin roşu.

Aş face-o în aşa fel încât să poată fi locuită.

Niciun loc nu l-am mai simţit ca acasă de când Layla a fost externată. Niciunul dintre noi nu a mai vrut să se întoarcă în casa mea din Franklin. Ceea ce e de înţeles. Dar nu mi se părea în regulă să cumpăr un loc nou fără ca Layla să-şi exprime părerea, aşa că am închiriat temporar un apartament aproape de spital, şi am dus-o acolo când a fost externată. Am tot tras de timp în legătură cu achiziţionarea unui cămin permanent. Nu sunt sigur că vreau un loc în Franklin; sau chiar în Nashville.

M-am uitat la multe case, dar până nu am văzut că locul ăsta e de vânzare, nu m-am simţit atras de nimic.

E un loc special, poate pentru că am cunoscut-o pe Layla aici. Sau poate pentru că a te afla, efectiv, în inima ţării te face să te simţi într-un fel cu picioarele pe pământ. Sau poate pentru că e la distanţă de o zi cu maşina de Nashville şi pentru că-mi place ideea de a pleca din oraşul ăla.

Oricare ar fi răspunsul, nu mă aflu aici doar pentru că aveam nevoie de o vacanţă. Sunt aici pentru că vreau să am timp să mă concentrez pe muzică şi vreau ca Layla să-şi găsească liniştea. Simt

că e singurul loc care ne poate da aşa ceva. Izolarea ar fi perfectă pentru noi. S-ar simţi în siguranţă.

O aud pe Layla ţipând, traversez imediat camera şi fug spre baie. Aud zgomot de sticlă spartă.

— Layla?

Deschid uşa, iar ea mă priveşte cu ochii plini de teamă. O prind repede de mână, pentru că văd că are sânge pe degete. În chiuvetă sunt cioburi de oglindă. Ridic privirea şi văd că oglinda e spartă. Arată ca şi cum cineva ar fi dat cu pumnul fix în mijlocul ei.

— Ce s-a întâmplat?

Layla scutură din cap. Se uită la oglindă, apoi la cioburile din chiuvetă.

— Eu... nu ştiu. Mă spălam pe mâini, şi s-a spart oglinda.

Se vede clar o adâncitură în oglindă, ca şi cum cineva ar fi lovit-o cu pumnul, dar nu-mi pot da seama de ce Layla ar face aşa ceva. Poate era deja spartă înainte să înceapă să se spele pe mâini, iar mişcarea a făcut să cadă cioburi.

— Mă duc să iau trusa de prim ajutor din maşină.

Când mă întorc, Layla e în bucătărie. Şi, la fel ca mai înainte, îi îngrijesc rănile. Nu-i pun întrebări. Pare speriată. Îi tremură mâinile. Când termin, iau cu mine trusa şi unul dintre geamantane.

— O să-i trimit agenţiei un e-mail legat de oglindă, îi spun. Noroc că nu te-ai tăiat foarte rău.

Ia celălalt geamantan şi mă urmează pe scări. Pot vedea că e năucită de ce s-a întâmplat.

Trebuie să încetez să mă port cu ea ca şi cum ar fi incapabilă să-şi poarte de grijă. E în stare s-o facă. E puternică. E incredibilă. Şi voi fi eu cel care-i va reaminti toate acestea, pentru că pare că a uitat.

Capitolul șase

Dacă n-aș fi muzician, aș fi bucătar. Înainte de operația ei, nu știam să gătesc mare brânză. Layla m-a învățat câteva lucruri când s-a mutat cu mine, dar, după ce a fost rănită, nu m-am simțit în regulă cu ideea ca ea să-și irosească prea multă energie, așa că am început să gătesc eu. Mă pricep foarte bine la făcut supă, în mare parte pentru că era singurul lucru pe care Layla avea chef să-l mănânce când era în recuperare.

Layla e sus, despachetează. Am avut grijă să fiu eu cel care scoate pantofii din bagaj, ca să nu vadă inelul. Am coborât apoi la parter, ca să pregătesc ceva de mâncare pentru cină. Încerc să încep cu dreptul vacanța asta, așa că fac paste cu fasole. Sunt preferatele ei.

Am învățat multe de când a ieșit din spital. Cele mai multe de la mama ei, Gail. A stat cu noi în primele săptămâni după ce Layla a fost externată. Voia să o ia cu ea la Chicago, dar, din fericire, Layla nu a vrut să meargă. Nici eu nu voiam să plece. Simțeam că e responsabilitatea mea să o ajut să se recupereze, din moment ce lucrurile nu ar fi stat așa dacă aș fi fost mai protector față de ea.

Trebuie să recunosc că a durat ceva să mă obișnuiesc. O cunoscusem pe Layla în urmă cu doar două luni înainte să petreacă o lună în spital. Imediat după, mama ei s-a mutat temporar în noul nostru apartament, care era deja aglomerat. În mai puțin de trei luni, din omul care a locuit singur întreaga lui viață de adult m-am transformat în cineva care locuiește cu prietena lui, cu mama ei și, de vreo două ori, cu sora ei, Aspen. Apartamentul pe care l-am închiriat avea doar două dormitoare, așa că pe canapea

era mereu cineva, iar cea mai mare parte a sufrageriei era ocupată de o saltea gonflabilă.

M-am bucurat când mama ei s-a întors în Chicago, dar nu din cauză că nu-mi plăcea de ea. Ci pentru că era copleșitor. Trecusem prin atâtea, simțeam că nu prea aveam spațiul nostru, apoi, văzând cum Layla încerca să revină la viața dinainte, pur și simplu tânjeam după normalitate. Amândoi ne-o doream.

Dar nu a fost chiar așa rău. I-am cunoscut familia și mi-am dat repede seama de ce m-am îndrăgostit inițial de Layla. Sunt cu toții niște oameni de treabă, deschiși. La naiba, într-o măsură mi-a plăcut și de Chad Kyle. Nu l-am văzut decât o singură dată după nuntă și, așa cum sugerase Layla, e cam nesimțit, dar e amuzant.

Într-un fel, abia aștept să ne viziteze vineri.

După ce pun toate ingredientele în oală, mă șterg cu un prosop și urc la etaj, să văd ce face Layla. Când m-am apucat de gătit, ea despacheta, dar asta s-a întâmplat cu mai mult de jumătate de oră în urmă și de-atunci nu s-a mai auzit nimic de sus.

Când deschid ușa, o văd pe Layla întinsă în pat, dormind, iar bagajele sunt încă nedesfăcute. Se aude cum respiră.

A fost o zi lungă. E prima ei călătorie de când a fost externată. Îmi dau seama că a fost destul de obositor pentru ea, așa că încep să despachetez în liniște, să nu o trezesc.

Din când în când mă uit spre ea și mă simt transportat înapoi în timp, în prima zi pe care am petrecut-o aici. Fiecare secundă petrecută cu ea se simțea ca o revenire la viață. De parcă ochii mei nu fuseseră cu adevărat deschiși până când ea nu a apărut în viața mea.

Eram orb, iar acum pot vedea.

Așa mă făcea să mă simt. Aveam sentimentul că cineva m-a ajutat să respir când nici măcar nu știam că mă sufoc.

Ce n-aș da să am parte din nou de acele sentimente, cele de care am fost privați pe nedrept. Ne simțeam bine în casa mea din Franklin. Layla nu avea probleme să adoarmă noaptea. Nu se uita peste umăr de fiecare dată când eram în public.

Mă îndrept spre patul în care doarme și îi mângâi părul, petrecându-i o șuviță cu grijă după ureche. Doctorii au fost nevoiți să îi radă o parte din păr, pentru a face operația, așa că acum își aranjează părul cu cărare, ca să ascundă porțiunea unde începe să crească. Îi dau părul la o parte și mă uit la cicatricea ei.

Sunt atât de recunoscător că au reușit să o opereze.

Știu că urăște cicatricea și face tot ce-i stă în puteri să o ascundă, dar uneori mă uit la cicatrice în timp ce doarme, pentru că mi-amintește ce era să pierd.

Layla tresare ușor, așa că îmi retrag mâna, moment în care simt miros de ars venind din bucătărie. Mă uit spre ușă, confuz, pentru că e imposibil ca supa să se fi ars deja. Au trecut mai puțin de zece minute de când am aprins aragazul.

Merg spre capătul scărilor și văd cum un nor de fum negru iese pe ușa bucătăriei.

Imediat ce încep să cobor scările, aud o bubuitură.

Se aude atât de puternic, încât o simt în piept.

Cobor în grabă restul scărilor, iar când ajung în bucătărie, văd supă împrăștiată peste tot. Mă uit la aragaz, la podea, pe pereți. Încerc să alung fumul din fața mea cu mâna și să-mi dau seama ce ar trebui să fac mai întâi.

Nu a luat nimic foc. E doar un fum gros și mizerie peste tot.

Mă holbez în jurul meu, șocat, iar Layla coboară în fugă pe scări.

Se oprește în pragul ușii și se uită la dezastrul din bucătărie.

— Ce s-a-ntâmplat?

Merg spre aragaz, să opresc focul, dar când ajung acolo, văd că nici măcar nu e aprins. A fost oprit.

Sunt năuc. Mă uit la ochiul aragazului, apoi la oala aflată în cealaltă parte a bucătăriei.

— De ce curge apa? întreabă Layla.

Robinetul e dat la maxim. Nu-mi amintesc să-l fi lăsat deschis. Mă duc să-l opresc și observ ceva pe fundul chiuvetei.

O cârpă arsă.

Aceeași cârpă cu care mă ștersesem pe mâini înainte să urc la etaj.

E clar că a luat foc, pentru că n-a mai rămas aproape nimic din ea, dar cum de a ajuns în chiuvetă? Cum de e apa pornită? Cine a oprit aragazul?

Cine a vărsat oala cu supă?

Mă îndrept repede spre ușa de la intrare, dar e încuiată pe dinăuntru. Layla mă urmează.

—Ce faci?

Știu că există și în spate o ușă. Nu există nicio ieșire prin bucătărie.

Mă întorc de unde am plecat și mă uit la fereastră. E încuiată pe dinăuntru.

— Leeds, mă sperii.

Scutur din cap.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, Layla, îi spun pe un ton liniștitor.

Nu vreau s-o îngrijorez. Dacă mă comport ca și cum nu am cum să-i explic ce s-a întâmplat, o neliniștesc, și nu e cazul.

— Cârpa a luat foc. Am dărâmat din greșeală oala de pe aragaz când am încercat să sting focul.

Îmi trec mâinile de-a lungul brațelor ei.

— Îmi pare rău. O să fac curat.

— Te ajut și eu, spune ea.

O las să mă ajute. Prefer să fie în aceeași cameră cu mine, pentru că nu știu ce dracu' tocmai s-a-ntâmplat.

Față în față cu detectivul

Se termină caseta, așa că bărbatul o scoate din reportofon, o întoarce, apoi apasă din nou butonul de înregistrare.

Mă întreb dacă știe că i-ar fi mult mai ușor dacă ar folosi telefonul. Poate crede în teoriile conspirației și că guvernul îi ascultă telefonul.

— Vreau să văd aragazul, spune el.

Ia reportofonul și merge cu el în bucătărie. Rămân pe canapea o vreme, gândindu-mă dacă a fost greșeală să-l chem aici. Oamenii sănătoși la cap m-ar crede nebun dacă mi-ar auzi povestea. Iar eu mă bazez pe omul ăsta, că n-o să sufle o vorbă din ce îi povestesc tocmai celor sănătoși la cap.

Sincer? Mă doare-n cot. Potențiala mea carieră, cei câțiva urmăritori pe care-i am, imaginea pe care Layla se străduiește să mi-o construiască — nimic din toate astea nu mai contează. Totul pare lipsit de sens acum, când am văzut de ce e capabilă lumea asta.

Mă simt de parcă toată viața am trăit în ape puțin adânci, iar în ultimele săptămâni m-am scufundat în abisul ocenului.

Când intru în bucătărie, văd că bărbatul se holbează la aragaz, cu capul aplecat într-o parte. Apasă butonul de alimentare cu gaz, îl răsucește, apoi așteaptă să se aprindă. Când se întâmplă acest lucru, se uită câteva secunde la flacără, apoi o stinge.

Face semn cu mâna către aragaz.

— Trebuie să apeși ca să îl stingi. Cum ți-ai explicat lucrul ăsta?

Ridic din umeri.

— N-am avut cum.

Râde timp de câteva momente. E prima dată când observ o expresie pe fața lui. Se așază din nou la masă, punând reportofonul între noi.

— Pe Layla a părut s-o îngrijoreze ce s-a întâmplat?

— Nu prea, răspund eu. Mi-am asumat vina, iar ea nu m-a pus întrebări. Am făcut curățenie împreună în bucătărie, după care am renunțat la ce voiam să fac și am gătit paste.

— Ți s-a mai părut și altceva ciudat în acea primă seară?

— Nimic asemănător cu ceea ce s-a întâmplat cu aragazul.

— Dar s-a mai întâmplat ceva ieșit din comun?

— Pe parcursul următoarelor două zile s-au întâmplat anumite lucruri care m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva îmi pierdeam mințile.

— Ce fel de lucruri?

— Unele care te-ar pune pe fugă.

Capitolul șapte

Layla plimbă plictisită pastele în farfurie.

— Nu-ți plac?

Se oprește brusc atunci când își dă seama că o urmăresc.

— Sunt bune, spune ea, luând o înghițitură mică.

Nu prea mai are poftă de mâncare în ultima vreme. Abia dacă mai mănâncă, iar când o face, dă la o parte orice conține carbohidrați. Poate de aia a luat doar trei înghițituri amărâte, pentru că tot ce-are în farfurie conține carbohidrați.

S-a cântărit la o săptămână după ce a ieșit din spital. Mi-amintesc că eram în baie amândoi, mă spălam pe dinți, iar ea s-a urcat pe cântarul de lângă mine. A șoptit „*O, doamne!*" încetișor, iar de-atunci n-am văzut-o mâncând tot din farfurie.

Stă și privește îndelung ce are în farfurie și mestecă cu grijă. Bea o gură de vin, apoi începe iar să-și plimbe pastele prin farfurie.

— Când vin Aspen și Chad?

— Vineri.

— Și cât stau?

— Doar o noapte. Pleacă apoi cu mașina în excursie.

Încuviințează din cap, ca și cum ar ști despre ce vorbesc, dar când am sunat-o pe Aspen să-i spun că venim aici, mi-a zis că nu a mai vorbit cu Layla de două săptămâni. I-am verificat telefonul în seara aceea și am văzut că avea câteva apeluri pierdute atât de la mama ei, cât și de la sora ei. Nu știu de ce le evită, dar e clar că de cele mai multe ori nu răspunde și lasă să intre căsuța vocală.

— Ai vorbit cu mama ta astăzi?

Layla scutură din cap.

— Nu.

Apoi se uită la mine.

— De ce? continuă ea.

Nu știu de ce am întrebat-o. Pur și simplu nu-mi place că în cele mai multe ori evită să-i răspundă mamei ei. Când face lucrul acesta, Gail începe să-mi trimită mie mesaje, întrebându-se ce e în neregulă cu Layla. Apoi îi trimite mesaje lui Aspen, îngrijorând-o și pe ea. Apoi Aspen îmi scrie mie, întrebându-mă de ce Layla nu răspunde la telefon.

Ar fi mai simplu pentru toată lumea dacă Layla le-ar spune din când în când cum se simte, astfel încât ele să nu se îngrijoreze atât de tare. Dar își fac griji. Cu toții ne facem. Și acesta e probabil un alt lucru care o împiedică să facă pași înainte.

— Mi-aș dori ca maică-mea să-și găsească un hobby, astfel încât să nu mai aștepte s-o sun în fiecare zi, spune Layla, lăsându-și furculița pe masă.

Mai ia o gură de vin. Când pune paharul pe masă, închide ochii vreme de câteva secunde, care par să dureze o veșnicie.

Poate că a petrecut prea mult timp cu ei după externare. Probabil că are nevoie de o pauză, așa cum eu am nevoie de o pauză de la restul lumii.

Layla își ia furculița, apoi se uită din nou la farfuria cu paste.

— Miroase atât de *bine*.

Felul în care pronunță cuvântul *bine* pare să sune ca un geamăt. Ba chiar începe să adulmece aroma pastelor. Se apleacă în față, închide ochii, inhalând mirosul sosului. Poate asta e noua ei modalitate de a scăpa de cele șapte kilograme de care tot vorbește — să miroasă mâncarea în loc s-o mănânce.

Layla strânge furculița și o învârte în farfurie. Ia cea mai mare îmbucătură pe care am văzut-o vreodată la ea. Geme de plăcere când îi simte gustul.

— O, doamne, sunt atât de bune!

Mai ia o îmbucătură, dar înainte să înghită, duce din nou furculița încărcată cu paste la gură.

— Mai vreau, spune ea, cu gura plină.

Apucă paharul cu vin, ducându-l la gură, iar eu mă duc la aragaz, să-i umplu din nou farfuria cu paste.

Aproape că mi-o smulge din mână când mă așez iarăși la masă. Mănâncă toată porția din câteva înghițituri. Când termină, se lasă pe spate în scaun, apăsându-și stomacul cu o mână, ținând strâns furculița cu mâna dreaptă.

Încep să râd, pentru că sunt ușurat să o văd mâncând în sfârșit și pentru că nu am văzut niciodată o persoană atât de entuziasmată când mănâncă.

Închide ochii, și, mormăind de plăcere, se apleacă. Își pune coatele pe masă și își ia mâinile de pe stomac, ducându-le la frunte.

Iau o gură din porția mea de paste fix când deschide ochii. Se uită la farfuria goală din fața ei și expresia ei se transformă într-una de groază, ca și cum ar regreta carbohidrații pe care i-a mâncat. Își acoperă gura cu mâinile.

— Leeds? Mâncarea mea a dispărut.

— Mai vrei?

Se uită la mine — albul ochilor e mai intens decât am văzut vreodată.

— A *dispărut*, șoptește ea.

— Nu chiar toată. Poți să mănânci ce-a mai rămas, dacă vrei.

Mă privește îngrozită, ca și cum i-aș arunca insulte.

Se uită la furculița pe care încă o ține în mână, studiind-o de parcă n-ar ști ce e. Apoi o scapă. O aruncă, mai degrabă. Tacâmul alunecă pe masă, lovindu-mi farfuria fix când Layla se dă cu scaunul în spate. Acum e în picioare.

— Layla, ce s-a întâmplat?

Scutură din cap.

— Nimic, n-am nimic. Doar că... am mâncat prea repede. Mi-e puțin greață.

Se întoarce și iese din bucătărie, grăbindu-se să urce scările.

Merg după ea. Se poartă ca și cum urmează să aibă un nou atac de panică.

Când ajung in dormitor, văd cum scotoceşte prin sertare, bombănind „*Unde e?*". Negăsind ceea ce caută, deschide uşa de la dulap. Intru in panică pentru o secundă, gândindu-mă că o să găsească din greşeală inelul. Merg spre ea şi o iau de mână, distrăgându-i atenţia de la dulap.

— Ce cauţi?

— Medicamentele mele.

Bineînţeles.

Deschid primul sertar al comodei şi scot cutia ei cu medicamente. O deschid şi îi dau o pastilă, dar mă priveşte ca şi cum ar fi vrut să-mi smulgă recipientul din mână şi să le înghită pe toate. Nu-mi dau seama ce-a speriat-o atât de tare, dar imediat ce ia pastila merge în baie şi dă drumul la robinet. Îşi pune pastila pe limbă şi bea nişte apă direct de la chiuvetă. Îşi dă capul pe spate şi o înghită, iar eu îmi amintesc de seara când Aspen i-a dat aspirina când eram în piscină.

Gândul la acel moment îmi aduce un zâmbet pe buze. Mă sprijin de tocul uşii. Layla pare mai calmă acum că a luat un Xanax, aşa că încerc să-i distrag atenţia atrăgând-o într-o conversaţie:

— Mai ştii când am crezut că sora ta mi-a dat droguri?

Layla işi întoarce capul spre mine.

— De ce mi-aş aminti cum Aspen ţi-a dat *ţie droguri*?

Imediat ce rosteşte cuvintele, observ că le regretă. Îşi pleacă capul şi se ţine de marginea chiuvetei.

— Îmi pare rău. A fost o zi lungă.

Expiră şi împinge cu mâinile în chiuvetă, îndepărtându-se. Vine spre mine şi-mi înconjoară mijlocul cu mâinile, lipindu-şi fruntea de pieptul meu.

O îmbrăţişez, pentru că nu am nici cea mai vagă idee cum e să fii în mintea ei. Face tot ce-i stă în puteri, aşa că nu mă las deranjat de starea ei. O strâng în braţe timp de câteva minute, simţind cum bătăile inimii ei încep să încetinească treptat.

— Vrei să mergi în pat? îi şoptesc.

Încuviințează din cap, așa că îmi strecor mâinile sub tricou și i-l scot. Undeva, pe drumul dintre ușa dormitorului și pat, începem să ne sărutăm.

Asta este rutina noastră în fiecare noapte. Ea se stresează. Eu o alin. Facem dragoste.

~

Am făcut un duș după ce Layla a adormit. Nici după aceea nu m-a luat somnul, așa că am coborât la parter și în două ore am făcut lucruri cât pentru o zi întreagă. M-am bărbierit, am spălat vasele, am scris câteva versuri pentru un cântec nou.

Acum e ora unu dimineața și am ajuns în sfârșit în pat lângă Layla, dar mintea mea tot nu vrea să se liniștească.

Închid ochii și încerc să mă forțez să adorm, dar gândurile mele gonesc. Am crezut că ziua de azi va fi diferită pentru Layla. Lipsită de stres. Am crezut că poate va fi ca prima dată când am fost aici, dar nu a fost așa. A fost la fel ca orice altă zi dintre cele care au urmat după spital. Oricât de mult mi-aș dori să nu trebuiască să-i sugerez din nou acest lucru, chiar sunt de părere că are nevoie să meargă la terapie. Doctorul i-a recomandat acest lucru. La fel și mama și sora ei. Dar ea a insistat că o să fie în regulă. Până acum, am fost de partea ei. Am crezut că dacă o voi sprijini în timpul recuperării, anxietatea va trece. Dar se agravează pe zi ce trece.

Mă holbez la ceasul cu alarmă când simt mișcare în partea ei de pat. Aud cum se ridică și cum pășește pe podeaua din lemn.

La început mă gândesc că poate merge la baie. Dar nu se mai aud sunetele pașilor ei, și, pentru o vreme, stă nemișcată. Dar simt că nu s-a întors în pat, așa că mă întorc să văd ce face.

La câțiva metri de pat se află o oglindă pe perete. Layla se uită la ea însăși. În afară de o lumină firavă care pătrunde prin fereastră, camera e întunecată, așa că nu îmi dau seama ce încearcă să vadă. Se întoarce când spre dreapta, când spre stânga, examinându-se în oglindă. Mai aștept câteva minute, gândindu-mă că o să se-ntoarcă în pat, dar nu o face.

Se apropie mai tare de oglindă, ridicând o mână să atingă sticla. Urmărește cu degetul pe sticlă, ca și cum și-ar urma conturul corpului.

— Layla?

Se întoarce brusc spre mine. Face ochii mari, jenată — de parcă a fost prinsă făcând un lucru interzis. Se grăbește înapoi în pat și se bagă sub pătură, cu spatele la mine.

— Culcă-te la loc, îmi șoptește. N-am nimic.

Mă uit fix la ceafa ei o vreme, apoi mă întorc pe partea cealaltă. Clar, nu pot să dorm. Mai ales acum.

Mă uit întruna la ceasul cu alarmă. S-a făcut unu și jumătate. Layla a adormit deja la loc. Sforăie ușor.

Mi-e imposibil să adorm.

Mă furișez din pat, îmi iau telefonul și cobor. Mă așez pe canapea, în Camera Mare. Aici e unu și treizeci și cinci de minute, dar în Seattle e doar unsprezece și treizeci și cinci de minute. Maică-mea nu adoarme niciodată mai devreme de miezul nopții, așa că îi scriu un mesaj ca să văd dacă e trează. Mă sună.

Mă sprijin de brațul canapelei și glisez degetul pe ecran.

— Hei.

— Ați ajuns în Kansas? întreabă ea.

— Da. Am ajuns pe la cinci.

— Cum se simte Layla?

— Bine. La fel.

— Tu cum ești?

Oftez.

— Bine. La fel.

Mama începe să râdă, pentru că își dă seama când vând gogoși. Dar mai știe și că îi spun ce simt că vreau să-i spun, când vreau să-i spun.

— Ce face Tim?

E primul tip cu care mama s-a întâlnit de când a murit tata. L-am văzut de vreo două ori. Pare să fie în regulă. Blând. Sensibil. Fix genul de om pe care ți-l dorești pentru mama ta.

— E bine. N-avea destui studenți la cursul de dimineață, așa că a fost anulat. Acum are o oră liberă în plus dimineața. Și chiar îi place treaba asta.

— Mă bucur pentru el.

Apoi, fără ca măcar să mă gândesc ce spun, o întreb:

— Crezi în fantome?

— Ce întrebare curioasă!

— Știu. Doar că nu-mi amintesc să-mi fi vorbit vreodată de fantome.

— Nu m-a preocupat niciodată ideea, spune ea. Nu zic că *nu* cred în ele, dar nu știu să fi avut vreo experiență care să mă facă să cred în așa ceva.

Face o scurtă pauză, apoi continuă.

— De ce? Tu crezi?

— Nu, îi răspund.

Pentru că nu cred.

— Dar mai devreme, continui eu, nu știu... s-a întâmplat ceva ciudat. Aproape că am dat foc la casă în timp ce găteam. Eram la etaj când s-a declanșat. Când m-am întors în bucătărie, cârpa pe care o lăsasem pe aragaz era în chiuvetă. Curgea apă pe ea. Oala fusese aruncată pe jos și cineva oprise focul. Layla era la etaj în tot acest timp, așa că nu avea cum să fie ea.

— Ce ciudat, spune ea. Sunt camere de supraveghere la interior?

— Nu. Dar casa era încuiată pe dinăuntru. Chiar și ferestrele, așa că nimeni nu avea cum să stingă un foc și să iasă pe nevăzute.

— Hm... clar, e straniu. Dar dacă cineva a salvat locul de un incendiu, se pare că ai un înger păzitor. Nu o fantomă.

Încep să râd.

— Sau... un *paznic* al casei bântuite, zice mama, râzând la propria glumă. Ce altceva se mai întâmplă?

Oftez din nou, dar nu spun de ce.

— Leeds, nu e nimic în neregulă să simți ceea ce simți.

— Dar n-am zis că mă simt într-un fel anume.

— Nici nu trebuie s-o faci. Sunt mama ta. Aud din felul cum vorbești că ești stresat. Iar sentimentul de vină a fost mereu cel mai mare defect al tău.

Are dreptate în privința asta. Îmi apăs palma de frunte.

— Nu știu ce e cu mine.

— Hai să vedem... începe ea. Ai fost atacat în propria casă. Fata pe care-o iubești aproape că a murit. Ai stat o lună lângă ea cât a fost în spital. Îmi imaginez că e destul de stresant. Și pe lângă toate astea, mai ai și-o fantomă.

Încep să râd și simt cum mi se detensionează umerii. Mereu a avut un fel de-a explica lucrurile pe care nici măcar nu trebuie să-i mărturisesc că le simt.

— Știi de ce mi-e dor? întreabă ea.

— De ce?

— Mi-e dor de tine. Au trecut șase luni de când nu te-am mai văzut, iar când s-a întâmplat, n-a fost în circumstanțe fericite. Când vii la Seattle?

— Curând. Acum că Layla are voie să călătorească, o să văd ce vrea să facă. Ce zici de luna viitoare?

— Nu-mi pasă când, doar să ajungi.

— Bine. O să te sun mâine, după ce vorbesc cu ea.

— Sună bine. Mi-e dor de tine și te iubesc. Să o îmbrățișezi pe Layla din partea mea.

— Da. Și eu te iubesc.

Închei apelul și rămân nemișcat pe canapea, în poziția mea de om învins. *Poate că eu sunt deprimat. Poate că eu am nevoie de terapie.*

Oricât de nasol ar fi să gândesc așa, într-un fel, sper că tot ce-am simțit în ultima vreme să fie din cauza unei depresii. Din cauza vreunui dezechilibru chimic. Aș putea să iau zilnic o pastilă și sper că apoi m-aș îndrăgosti din nou de viața mea.

Gândurile astea par potrivite pentru un cântec. Mă întind către măsuța pe care mi-am lăsat mai devreme laptopul și deschid un document Word. Încep să tastez versuri.

N-aş simţi nimic dacă m-ai lovi cu pumnul în inimă
Aş simţi şi mai puţin dacă m-ai înjunghia cu un cuţit
Dar nu mi-am pierdut iubirea pentru tine
Ci doar nu mai sunt îndrăgostit de viaţă

Studiez versurile, convins că n-am scris niciodată ceva mai plin de adevăr. Se pare că nimic nu mă mai încântă acum. Nici măcar să scriu muzică. Am senzaţia că deschid răni pe care am tot încercat să le vindec.

Ar trebui să cumpăr locul ăsta. Am putea sta aici pentru totdeauna, să plantăm o grădină, să ne luăm un câine şi o pisică. Poate şi nişte găini. Am putea redeschide pensiunea şi am putea să privim cum se căsătoresc oameni în curte în fiecare duminică.

Ies din Word şi deschid o pagină Google. Tastez numele site-ului agenţei imobiliare şi caut casa. Am salvat anunţul în favorite, pentru că m-am uitat aproape zilnic la el de când am aflat că e de vânzare. Nu e greu să-mi imaginez că aş începe o viaţă cu Layla aici.

Poate că aş putea accepta să-mi dezvolt partea publică a carierei dacă aş avea şi o viaţă personală extrem de privată. Sunt sigur că există o modalitate de a găsi un echilibru între cele două.

Probabil că recuperarea ei ar fi mai puţin stresantă aici, mai ales dacă aş ridica un gard care să ne asigure intimitatea, şi o poartă electrică. Să ieşim din oraşul unde au început toate amintirile negre.

Apăs pe pictograma pentru e-mail, pentru a-i trimite un mesaj agenţei. Am câteva întrebări despre proprietate şi aş vrea să vină să ne vedem aici, astfel încât Layla să poată participa la procesul de decizie.

Imediat ce termin de redactat e-mail-ul, mişc cursorul ca să il trimit, dar fix înainte să dau click, laptopul se închide cu putere — fix peste degetele mele.

Ce mama dracului?

Arunc laptopul departe de mine. O fac din instinct, chiar dacă mă doare să văd cum se izbeşte de podea.

Dar ce dracu' a fost asta?

Mă uit la mâinile mele. Apoi la laptopul care zace la un metru de picioarele mele. Nu există nicio modalitate de a explica ce s-a întâmplat. S-a închis cu atâta forță, încât mi s-au înroșit buricele degetelor.

Încep imediat să alerg pe scări. Când ajung în dormitor, încui ușa după mine.

Mă gândesc la toate lucrurile care ar fi putut provoca un asemenea lucru, dar nu am niciun răspuns. Nu pot da vina pe o balama stricată, pe un obiect electrocasnic defect sau pe vânt.

Nu cred în fantome. E stupid. Al dracului de stupid.

Poate că delirez. Ieri m-am trezit la ora patru dimineața în Tennessee, ca să fac bagajele pentru călătoria noastră aici. Sunt treaz de aproape douăzeci și patru de ore.

Probabil că am nevoie de somn. De mult somn.

Mă târăsc în pat, cu inima încă bătându-mi să iasă din piept. Îmi trag pătura peste cap, ca un copilaș care încearcă să alunge monștrii.

Mâine o să caut un magazin Best Buy. Să văd ce e în neregulă cu laptopul meu. Și o să iau și camere. Un sistem de securitate care poate fi conectat la o aplicație pe telefonul meu.

Din acest punct înainte, orice lucru ciudat s-ar întâmpla în casa asta, o să fie înregistrat.

Capitolul opt

Când mă trezesc, e aproape ora nouă dimineața. Mi-a luat o veșnicie să adorm aseară. Încă simt că aș mai putea dormi câteva ore, dar vreau să mă trezesc înaintea ei. Gândul la o cafea singur pe verandă mă face să simt că e tot ce-mi doresc acum, după cele întâmplate noaptea trecută.

După ce pun cafeaua la făcut, deschid frigiderul să caut laptele, dar mă opresc imediat ce observ ceva cu colțul ochiului.

Laptopul meu e pe masa din bucătărie.

Mă uit la el, prea speriat să mă mai mișc. *Oare-am visat ce s-a întâmplat aseară?*

Detest faptul că încep imediat să mă îndoiesc de mine. Niciodată nu încurc realitatea cu visele, dar acum mă simt de parcă am făcut-o, pentru că știu că laptopul era pe podea azi-noapte, în Camera Mare. L-am aruncat după ce s-a închis cu putere peste degetele mele.

Poate că Layla s-a dat jos din pat după ce am adormit. Dar nu știu de ce-ar vrea să-mi folosească laptopul. Îl are pe al ei.

Mă îndrept spre masă și mă așez pe un scaun. Deschid încetișor laptopul și îmi trec degetul peste touchpad, ca să aprind computerul. Vreau să mă uit la istoricul de navigare, să văd ce credea Layla că fac.

Când computerul revine la viață, pe ecran apare documentul Word în care am scris versurile aseară. Mi-amintesc foarte clar că am minimizat documentul când am deschis pagina de Google, ceea ce înseamnă că Layla mi-a folosit sigur laptopul după ce am adormit.

Simt un gol în stomac, dându-mi seama că Layla a citit cele câteva versuri pe care le scrisesem în document. Oare crede că au legătură cu ea?

Vreau să fac din nou mic documentul, dar observ că în colțul din stânga jos scrie că sunt două pagini.

Nu am scris decât patru propoziții.

Nu am mai tastat nimic care să necesite crearea unei alte pagini.

Derulez până ajung la niște cuvinte scrise pe a doua pagină, pe care sigur nu le-am scris eu. Nu sunt multe, dar sunt de-ajuns încât să-mi înghețe sângele în vene.

Îmi pare rău că te-am speriat.

Citesc și recitesc mai bine de douăzeci de ori cuvintele scrise în document, înainte ca Layla să coboare la parter. Imediat ce intră în bucătărie, îi zic:

— Mi-ai folosit laptopul aseară?

Îmi aruncă o privire ciudată, ca și cum i-am pus o întrebare stupidă.

— Nu.

Se îndreaptă direct către filtrul de cafea. Stă cu spatele la mine acum, dar nu sunt sigur că o cred.

Oare nu îi place aici? Încearcă să mă sperie, ca să plecăm?

Probabil că mi-a văzut istoricul de navigare și se teme că voi cumpăra casa. Poate că nu mai e ceva ce își dorește. Dar de ce să facă un efort atât de mare să-mi mute laptopul și apoi să mă facă să cred că nu ea a scris cuvintele acelea? De ce nu-mi zice pur și simplu că nu vrea să locuiască aici?

Cineva își bate joc de mine, și din moment ce Layla e singura persoană din această casă, trebuie să fie vorba de ea. Dar problema e că e într-o stare prea fragilă ca eu să o întreb direct. Mi-e teamă că dacă o acuz că mă minte, o să se simtă atacată și o să înghită încă un Xanax, și așa nici că mai pot să port o conversație normală cu ea.

Citesc din nou cuvintele, înainte de a închide documentul, dar ei nu îi spun nimic. Fie că deja știe despre cuvinte și ea este cea care le-a scris, fie o să intre în panică dacă îi spun că cineva mi-a mutat laptopul când dormeam.

Niciun scenariu nu e bun.

— Trebuie să postezi ceva astăzi, spune ea.

Își amestecă îndulcitor în cana de cafea.

— Poate un selfie fără tricou lângă piscină, spune ea, făcându-mi cu ochiul.

Nu-mi stă mintea la asta acum. Fie stau vizavi de o persoană care încearcă să mă manipuleze, fie sunt într-o casă unde cineva — sau *ceva* — își bate joc de mine.

Oricum ar fi, am nevoie de camere de supraveghere în casă. Caut pe Google unde aș putea găsi așa ceva, dar cel mai apropiat magazin Best Buy e la o distanță de câteva ore de aici. Cel mai apropiat supermarket Walmart e la aproape o sută de kilometri depărtare. *La naiba, chiar suntem în mijlocul pustietății.* Aș putea să comand online, dar ar dura câteva zile până să ajungă.

— Vrei să mergi cu mine în oraș? o întreb. Am nevoie de câteva lucruri.

Se strâmbă.

— În oraș? Leeds, nu există niciun oraș în care *să mergem*.

Îmi închid laptopul.

— Facem doar o oră. Te scot la prânz.

Pare că se gândește la propunerea mea în timp ce-și soarbe cafeaua. Dar, acum că mă gândesc mai bine, e posibil să înceapă să-mi pună întrebări dacă voi cumpăra un sistem de securitate pentru o casă în care presupune că vom sta doar două săptămâni.

— Pot să mă duc singur. Nu-i nimic dacă ai nevoie să petreci timp singură.

Se gândește puțin, apoi îmi aruncă o privire plouată.

— Te superi dacă nu merg? N-am dormit azi-noapte. Probabil că o să mai dorm vreo două ore.

— Da, iubito. Nu-i nimic.

O sărut pe frunte înainte să ies din bucătărie.

— Mă întorc după prânz. Trimite-mi mesaj dacă ai nevoie de ceva.

Față în față cu detectivul

Mă aplec, cu coatele sprijinite pe masă. Devine mai puțin enervant să vorbesc. Poate pentru că am depășit partea mai grea.

— De ce ai cumpărat camere de supraveghere? întreabă bărbatul. De ce n-ai plecat, pur și simplu?

Trag de o unghie ciobită.

— N-am idee. Poate pentru că a fost primul lucru pe care chiar l-am simțit de ceva vreme.

— Ce vrei să zici?

— Eram amorțit pe dinăuntru. Mă simțeam așa de ceva vreme. Dar lucrurile care se întâmplau în casă erau fascinante și inexplicabile. Nu am plecat din cauză că, într-un mod ciudat, cred că îmi *plăcea*.

— Deci ai rămas din cauză că erai plictisit?

Mă gândesc un moment la întrebarea lui.

— Nu eram plictisit, chiar nu. O aveam pe Layla. Dar clar nu eram speriat de ce se întâmpla. E greu să simți amenințarea unui lucru în care nu crezi. Eram sigur că dacă montez camere de supraveghere, o să aflu ce se petrece.

— Dar acum? Acum te simți amenințat?

Mă gândesc la tot ce s-a întâmplat de când am venit aici. Au fost momente când am vrut să plec… să fug de toate. Unele lucruri au fost de-a dreptul înfricoșătoare. Dar chiar și-așa, îi răspund, foarte hotărât:

— Nu. Nu mă simt amenințat. Simt compătimire.

— E neobişnuit.

— Ştiu. De aceea am apelat la tine. Nu din cauză că mă simt ameninţat. Ci pentru că vreau răspunsuri.

— Şi, ai aflat ceva după ce au fost montate camerele de supraveghere?

— La început nu. Dar, în cele din urmă..., da.

Capitolul nouă

Instalez o cameră de supraveghere în bucătărie și una pe o bibliotecă din Camera Mare. Camerele sunt conectate la o aplicație din telefonul meu, așa că primesc o notificare de fiecare dată când se înregistrează o mișcare.

Le-am instalat acum două zile, iar până acum, singurele momente când s-au activat au fost când Layla sau eu ajungeam în bătaia senzorului de mișcare.

Am venit aici ca să îi acord toată atenția lui Layla, dar am fost foarte distras. Sunt constant în stare de alertă, parcă așteptându-mă să se întâmple ceva. Sunt atât de prins, încât mă prefac că lucrez până noaptea târziu, dar de fapt stau în Camera Mare, uitându-mă pe site-uri despre tâmpenii supranaturale. Aseară am stat atât de mult, încât am adormit pe canapea.

Abia m-am trezit. Afară e încă întuneric. Cred că e în jur de cinci dimineața. Încă sunt pe canapea, dar n-am făcut nicio mișcare de când am deschis ochii.

Încerc să îmi amintesc în ce poziție am adormit, ce țineam în mână și faptul că nu mă învelisem. Pentru că nu-mi amintesc pătura pe care o strâng în mână. Mi-amintesc că era așezată pe spătarul canapelei, dar nu să mă fi învelit cu ea.

Când am adormit azi-noapte pe canapea, pătura era așezată pe spătarul ei.

Știu că cel mai probabil Layla a coborât și m-a învelit, dar tot încerc să îmi amintesc ce-am făcut înainte să deschid aplicația.

Layla nu știe despre camerele de supraveghere. Nu încerc să-i ascund lucruri, dar le-am instalat când dormea. M-am gândit că

dacă va observa una și va întreba de ea, o să-i spun că erau aici când am venit, ca să nu se îngrijoreze.

Dar faptul că mă uit la înregistrări e o încălcare a intimității ei. Nu vreau să știe că am acces la imagini, pentru că nu vreau să o îngrijorez degeaba. Totodată, nu vreau să simtă că o spionez.

Dar, într-un fel, chiar asta fac. Am poziționat camerele în așa fel încât să-i surprind acțiunile. Pentru că pe cine *altcineva* o să surprind? O fantomă în existența căreia nu cred? Un intrus care poate, ca prin minune, să intre prin uși încuiate?

Mă mișc pentru prima dată în cinci minute, de când m-am trezit. Mă ridic ușurel să mă sprijin de canapea și mă întind după telefon. Deschid aplicația și observ că-mi tremură degetele când derulez înregistrarea până la momentul când am adormit. *De ce mi-ar tremura mâinile, dacă sunt convins că a fost doar Layla?*

Am adormit pe la ora două dimineața, așa că setez filmarea să se deruleze din acel punct. Rămân așezat pe canapea, învelit pe jumătate cu pătura, uitându-mă cu atenție la înregistrare, derulând înainte o dată la câteva minute.

La ora trei și douăzeci dimineața apare o umbră în pragul ușii Camerei Mari.

Layla nu apare în cadru, dar îmi dau seama că e umbra ei.

Câteva secunde mai târziu, pășește ușor în cameră. Se uită la mine cum dorm. Apoi mă învelește cu pătura.

A fost Layla.

Sunt un idiot. Gândesc prea mult. Acum mă forțez să cred că se întâmplă lucruri pentru care nu există explicații.

Vreau să opresc înregistrarea, dar rămân cu degetul suspendat deasupra ecranului, din cauză că Layla face un lucru care-mi atrage atenția.

După ce m-a acoperit cu pătura, ochii ei s-au îndreptat către camera de supraveghere din Camera Mare.

Urmăresc filmarea cu un nod în gât. Layla s-a uitat fix la cameră în jur de cincisprezece secunde înainte să se îndrepte către ea. A traversat încăperea, curioasă, apoi s-a oprit direct în fața

camerei. N-a ridicat-o. Nici măcar n-a atins-o. S-a uitat pur și simplu la ea, ca și cum ar fi vrut ca eu să o văd.

Un moment mai târziu, s-a întors și a ieșit din cameră, lăsându-mă dormind pe canapea.

Interacțiunea dintre ea și cameră a fost atât de bizară, așa că derulez înapoi și mă mai uit o dată. Dar de data asta continui să mă uit la video mult timp după ce Layla a ieșit din cameră. Văd cum de vreo două ori m-am foit pe canapea, însă în afară de acele două momente, în cameră nu s-a mai întâmplat nimic.

Sau așa credeam.

În jurul orei patru și douăzeci și nouă de minute dimineața, unghiul camerei s-a schimbat brusc, apoi imaginea a dispărut.

Apăs butonul de pauză și mă uit la camera de supraveghere de pe bibliotecă. Acum e îndreptată spre perete.

Mă ridic imediat și mă apropii de bibliotecă. O îndrept, astfel încât să filmeze din nou interiorul camerei.

E imposibil să se fi întors de una singură.

Mă mai uit de cel puțin cincisprezece ori la înregistrare, încercând să îmi dau seama cum ar fi fost posibil să se întoarcă de una singură, dar nu avea cum. Iar în acel moment, în afară de mine nu mai era nimeni în încăpere.

Încep să merg de colo-colo prin cameră.

Nu pot explica ce s-a întâmplat.

Nimeni nu poate să explice.

Dacă i-aș arăta cuiva filmarea, aș fi acuzat că am falsificat-o.

Poate pentru că *este* falsă? E posibil așa ceva? Poate camera a fost făcută să se miște de una singură?

Mă duc din nou în locul unde se află camera. O ridic și o verific a doua oară, de parcă aș putea găsi ceva care să explice cum se putea mișca de una singură.

Dar dacă cei care au creat aplicația au un hacker? Pare credibil. Un tip care stă în fața computerului, manipulând unghiurile și pozițiile camerei pentru a speria oamenii.

E cea mai plauzibilă explicație, dar tot mă găsesc zece minute mai târziu cu laptopul în față stând la masa din bucătărie, căutând informații despre fantome și case bântuite.

Îmi creez un cont pe pagina unui forum unde se discută subiecte paranormale. Citesc postările de acolo până când soarele s-a înălțat suficient de mult afară.

Îmi dau ochii peste cap la fiecare relatare pe care o citesc. Oameni care zic că au văzut o umbră, care au auzit un zgomot sau care au văzut o lumină pâlpâind. Toate acestea sunt lucruri care pot fi explicate cu ușurință.

Chestia *asta* nu poate fi explicată.

Cum poate o cameră să se miște de una singură? Cum poate un ochi de aragaz să se stingă de la sine? Cum poate o cârpă să ajungă de la aragaz în chiuvetă? Cum poate un laptop să-și lase mesaje de unul singur și să se mute dintr-o cameră în alta?

Simt cum se erodează încrederea în ceea ce cred când postez și eu pe forum. Îmi intitulez textul „Sceptic".

Apoi scriu:

> *Nu cred în fantome. Deloc. Dar s-au întâmplat lucruri pe care nici natura mea sceptică nu le poate explica. Aparatura se stinge singură. Obiectele se mută singure. Laptopul s-a trântit peste mâinile mele. Primul gând a fost să cred că prietena mea îmi joacă vreo farsă, dar timpul și locurile în care se afla în casă nu se corelează cu ceea ce s-a întâmplat. Nu știu la ce anume să mă aștept de la voi. Cred că doar am nevoie ca un alt sceptic să-mi explice lucrurile. Dar câte lucruri trebuie să se mai întâmple până când nu mai pot fi explicate?*

După ce postez textul, mă simt ca un idiot.

Închid laptopul și mă holbez la el.

Îmi pierd mințile.

Nu din cauză că se întâmplă lucruri ciudate, ci din cauză că mi-am dat voie să cred că nu pot fi explicate. Există o explicație pentru orice. Trebuie doar să îmi dau seama care e.

— Te-ai trezit devreme.

Tresar la sunetul vocii ei. Nici măcar nu am auzit-o coborând pe scări. Se apleacă și mă sărută înainte de a se îndrepta spre aparatul de cafea. Am făcut cafea proaspătă, dar au trecut deja două ore de când devenisem idiotul care alesese să petreacă o dimineață întreagă citind online povești cu fantome.

Nu mai sunt același idiot. M-am maturizat în ultimele două minute. Am revenit la realitate.

— Ce planuri ai astăzi? mă întreabă Layla.

Se uită la telefon, sorbind dintr-o cană de cafea.

— Nu știu. Mă gândeam să lucrez la niște melodii. Tu?

Ridică din umeri.

— Mă gândesc sa stau toată ziua la piscină.

Își pune telefonul și cafeaua pe blat și se apropie de mine. Se strecoară între mine și masă, așa că îmi dau scaunul mai în spate, ca să se poată așeza în poala mea. Poartă un tricou mulat până la buric și o pereche de chiloți roz.

E primul lucru pe care-l observ de fiecare dată când e îmbrăcată atât de sumar. Și după ce observ, de obicei rămâne fără acele haine, pentru că ajungem goi în pat, sau în duș, sau pe canapea.

Dar... acum nu am observat cum e îmbrăcată până când nu mi s-a urcat în poală.

Îmi cobor mâinile pe fundul ei și-mi îngrop fața în gâtul ei. E încă o dovadă că mi-am concentrat prost atenția încă de când am ajuns aici.

— Nu ziceai că piscina e încălzită?

— Ba da.

— Ar trebui să iei o pauză și să stai cu mine la piscină, spune ea.

Sună chiar bine. La fel și ideea de a sta afară. E posibil ca, petrecând timp în apă cu Layla, să-mi amintesc de prima dată când am fost împreună în aceeași piscină, ceea ce e fantastic.

O mângâi pe spate și-i zâmbesc.

— Cu costum de baie sau fără?

— Ce întrebare stupidă.

Zâmbește, și e primul zâmbet real pe care l-am văzut la ea de multă vreme. Îl iubesc atât de mult, încât îl sărut.

Dar e un zâmbet amăgitor, în egală măsură. De ce nu a întrebat nimic de cameră?

Poate că presupune că îi aparține proprietarului.

O las să creadă asta în continuare.

Layla a găsit o saltea gonflabilă mare cu suporturi pentru pahare și o boxă portabilă, așa că stăm amândoi pe ea în mijlocul piscinei. Ea e pe burtă, sperând să se bronzeze, deși sunt doar vreo douăzeci și ceva de grade. E posibil să fi și adormit. Eu stau pe spate, interacționând în secret și rușinat pe forumul despre fenomenele paranormale.

E după-amiază târziu și chiar dacă am decis că nu mai sunt aceeași persoană de azi-dimineață, când am postat ca fraierul pe forum, tot nu mă pot opri din a citi comentariile:

De cât timp locuiești acolo?

Frate, ieși naibii de-acolo!

A fost vreodată cineva ucis în casă?

Tastez o singură replică pentru a răspunde mai multor mesaje:

Nu locuim aici. E de vânzare, am închiriat-o pe o perioadă scurtă. Mă gândeam să o cumpăr, dar acum nu mai sunt la fel de sigur. Și nu cunosc istoria casei. Cum aș putea să o aflu?

Postez fix când Layla scoate un sunet de nemulțumire.

— Stai pe telefon de două ore.

Îmi ia telefonul din mână, iar eu încerc să-l recuperez, pentru că pagina cu forumul e în continuare deschisă, dar ea nu se uită la ecran. Doar își întinde brațele și pune telefonul pe ciment, lângă piscină, ca să mă țină departe de el.

Mă simt aiurea. Are dreptate. N-am lăsat deloc telefonul deoparte azi.

Layla se întoarce pe spate, făcând salteaua să se miște. Are ochii închiși și pare relaxată. Își duce un braț sub cap. Mă uit la ea pentru un moment, urmărindu-i contururile. Arată incredibil de sexy acum.

— Ai făcut vreodată sex pe o saltea pneumatică? o întreb.

Râde și scutură din cap, fără să deschidă ochii.

— Nu. Dar clar sunt dispusă să încerc.

~

Faptul că n-am mâncat, dar am băut ceva alcool, ne face să eșuăm în încercarea de a ne-o trage pe saltea. Cădem de trei ori de pe ea. Dar nu am renunțat. Doar ne-am mutat pe șezlongurile din apropiere.

Vântul a început să bată mai tare chiar când soarele apunea, și indiferent cât de caldă era apa, aerul era prea rece pentru a rămâne afară.

Suntem înăuntru deja de câteva ore, relaxându-ne pe pat. Ea s-a uitat la filme, iar eu am stat cu laptopul în față, tot navigând pe forum, dar e dificil să încerc să țin ecranul departe de ea, pentru că se foiește întruna.

În cele din urmă, decid să continui când cobor la parter. Mă întind și-mi sting lampa.

— Te culci? întreabă Layla, cu vocea înăbușită de perna pe care o ține în brațe.

— Nu, mă duc să lucrez puțin la un cântec. Scrie-mi dacă se aude prea tare pianul.

Dă din cap, ținând ochii închiși.

— Poți să stingi televizorul?

Îl sting, apoi cobor pe scări.

Azi a fost o zi frumoasă. Layla a părut relaxată. Mulțumită. A fost un moment, imediat după ce am făcut sex, când aproape că i-am spus că mă gândesc să cumpăr proprietatea. O sărutam pe gât, gândindu-mă cât de faină fusese ziua. Cât de plăcute ar putea fi zilele viitoare. Voiam să o întreb ce părere are despre cumpărarea casei, dar nu am reușit să formulez cuvintele.

A cumpăra o casă e un angajament uriaș.

A cumpăra o casă cu o fată pe care o cunosc de un an e un angajament și mai *mare*.

Azi a fost o zi aproape perfectă. Dar încă există sentimentul de nesiguranță, provocat nu doar de lucrurile stranii care s-au petrecut în casă, ci și de faptul că nu știu dacă Layla și-ar dori măcar să ia o decizie atât de importantă.

Am ales să nu spun nimic. Cel puțin acum.

Când ajung în Camera Mare, mă așez la pian, dar nu prea sunt în stare să lucrez în seara asta. Îmi așez laptopul pe pian cu intenția de a-mi verifica e-mailul, dar nu o fac, ci merg direct pe forumul pe care am postat azi-dimineață și încep să citesc răspunsurile pe care le-am primit.

De ce e de vânzare casa? Ar trebui să îi întrebi pe foștii proprietari de ce au plecat.

Comentariul ăsta îmi stârnește curiozitatea. Casa nu era de vânzare când am fost prima dată aici. Și mi-amintesc că Layla a spus că Aspen a trebuit să facă rezervare cu un an înainte, ca să se asigure că o să prindă loc. Dacă făceau rezervări cu atât de mult timp înainte, e imposibil să fi stat prost cu banii. De ce au închis locul și l-au pus la vânzare atât de repede?

Continui să citesc comentariile până ajung la unul scris de utilizatorul UncoverInc. Merg la pagina lui de profil și descrierea de acolo mă face să râd. *Și fantomele sunt oameni.*

Mă întorc la comentariu și îl citesc.

Ai încercat să vorbești cu fantoma?

Comentariul acesta a dat naştere unui şuvoi de replici.

Nici măcar nu le pot citi. Nu-i pot lua în serios când susțin că au avut conversații cu fantome.

Închid laptopul, compătimindu-i pe toți cei care petrec prea mult timp citind acel forum.

Chiar dacă fantomele ar exista, cum naiba să vorbeşti cu ele?

Oricât aş încerca să mă consider mai inteligent decât toți cei care scriu pe acel forum, mă surprind privind în jur. Mă uit în spatele meu, în fața mea.

Mă asigur că Layla nu e, apoi şoptesc:

— E cineva aici?

Nu se întâmplă nimic.

Nu răspunde nimeni.

Pentru că *fantomele nu există, Leeds, futu-i.*

— Isuse, bombăn eu.

Acum sunt la fel ca nebunii de pe forum.

Mă ridic şi îmi întind brațele deasupra capului. Mă uit prin cameră, aşteptând timp de câteva secunde, ca şi cum cineva chiar ar urma să-mi răspundă la întrebare.

În cele din urmă, scutur din cap, gândindu-mă cât de absurde au fost gândurile mele în ultimele zile. Merg spre uşă şi apuc clanța, când un sunet neaşteptat mă face să mă opresc.

Cineva tocmai a apăsat o clapă de pian.

S-a auzit atât de tare, încât am recunoscut exact nota: Do.

Închid ochii.

Nu, e imposibil.

Mă întorc încet, cu ochii încă închişi, nesigur de ce mă aştept să văd când îi deschid. Poate că mi-a căzut laptopul pe clape. Pulsul îmi accelerează nebuneşte — îmi simt inima în gât.

Deschid un ochi..., apoi pe celălalt.

Nu e nimeni la pian. În cameră sunt doar eu.

Scot imediat telefonul din buzunar, deschid aplicația pentru camerele de supraveghere și mă uit la înregistrările din ultimele treizeci de secunde.

Mă văd ridicându-mă de la pian. Mă întind. Îmi țin ochii pe imaginea pianului. Imediat ce îmi îndrept mâna către clanță, clapa cu nota Do e apăsată de *nimic*.

Clapa pur și simplu... *a cântat* de una singură.

Nu era nimic aici. Absolut nimic.

Nu poate fi decât o singură explicație.

Primul instinct este să o iau la goană, dar o altă parte din mine — cea care e fascinată de ce se întâmplă — câștigă.

— Mai fă-o o dată, spun eu, apropiindu-mă de pian.

Mai trec câteva secunde, apoi se aude aceeași notă.

Fac rapid un pas înapoi.

Simt că mi se înmoaie genunchii.

— *Drace!*

Mă aplec și mă uit lung la pian. Trag încet aer in piept.

Vreau să mai întreb și altceva. Vreau să pun un milion de întrebări. Dar realitatea acestui moment e prea greu de acceptat. Se pare că aici pun punct, pentru că mă îndrept în grabă spre ușă. Alerg. Pe la jumătatea scărilor mă opresc și mă sprijin de perete.

Mă gândesc la toate poveștile cu fantome de care am râs vreodată. Fiecare născocire în care nu am crezut.

Chiar e posibil să mă înșel?

Simt cum în mine crește îndoiala. Sau poate că e frică. Cum e posibil să mă fi înșelat toată viața? Mereu am fost în stare să explic orice. Ultimele zile au fost singurele din viața mea când nu am fost capabil să explic ceva.

Pot fie să continui să fug de lucrurile care se întâmplă, fie să le înfrunt. Să îmi dau seama ce se petrece. Să-mi liniștesc mintea.

Mă gândesc la idioții din filmele de groază care nu fug niciodată când trebuie, dar acum îi înțeleg. Nevoia de a dovedi că lucrul acela nu e înspăimântător e mai puternică decât cea de a fugi din calea potențialului pericol pe care îl prezintă.

Nu sunt convins că e ceva de care ar trebui să mă tem. Sunt sigur că e ceva ce trebuie să investighez.

Când mă întorc în cameră, mă închid pe dinăuntru. Îmi dau seama că majoritatea oamenilor normali la cap ar fi deja în mașina lor închiriată, plecând naibii de aici. Încă nu știu sigur dacă nu voi face și eu la fel în câteva minute.

— Cine ești? întreb eu, uitându-mă la pian, cu spatele lipit de ușă, în caz că va trebui să ies în grabă.

Aștept un răspuns, dar îmi dau seama că o astfel de întrebare nu poate primi răspuns apăsând o clapă de pian.

Ezit, apoi mă îndrept către pian. Mă uit în spatele lui, apoi înăuntru. Nu există fire..., nu există nimic care să-i permită cuiva să facă lucrurile astea.

— Apasă o altă clapă.

De data asta se aude aproape imediat nota Re.

Îmi acopăr gura cu mâna și băigui „La dracu'". Trebuie să fie un vis. E singura explicație.

— Apasă nota La.

Se aude clapa cu nota La.

Nu știu ce se întâmplă, dar scepticul din mine rămâne complet în urmă, și de data asta îmi urmez instinctul.

— Am întrebări, îi spun. Apasă Do pentru da. Re pentru nu. La, dacă nu știi răspunsul.

Se aude ușurel nota Do, ceea ce înseamnă că răspunsul este da. Următoarea întrebare e rostită pe un ton ușor tremurat.

— Ești un pericol?

Nu știu de ce întreb așa ceva. Orice entitate ar nega cu siguranță că este periculoasă.

Se aude nota Re, însemnând *nu*.

— Ești o fantomă?

Nu știu.

— Ai murit?

Nu știu.

— Mă cunoști?

Nu.

Încep să merg de colo-colo prin cameră. Am senzația că-mi plutesc picioarele, pentru că nu mai simt nimic. Entuziasmul îmi produce furnicături pe piele. Sau teama. Uneori le simt la fel.

— Port o conversație cu un pian, bombăn eu. Ce dracu' se întâmplă?

Sigur dorm. Sunt adormit acum. Fie asta, fie cineva îmi joacă o farsă. Probabil că o să apar la vreun show cu farse. La naiba, poate că Layla ne-a înscris la un show cu farse ca să câștig notorietate.

Poate că cineva din afara acestei camere se distrează pe rupte acum. Ar trebui să pun întrebări la care nu ar ști să răspundă decât cineva care s-a aflat aici, cu mine. Mă uit la camera de supraveghere. *Poate că asta e faza?* Cineva de la firma de securitate crede că e o farsă? Scot fața unei perne de pe canapea și o arunc peste cameră.

Ridic cinci degete.

— Am ridicat trei degete?

Nu.

— Unu?

Nu.

— Cinci?

Da.

Îmi las brațul să cadă.

— Oare îmi pierd mințile? șoptesc ca pentru mine însumi.

Nu știu.

— Nu era o întrebare pentru tine.

Mă așez pe canapea și-mi frec fața cu mâinile.

— Ești doar tu?

Da.

Aștept puțin până să mai pun o întrebare. Încerc să procesez tot ce s-a întâmplat în ultima jumătate de oră, dar continui să îmi ofer singur explicații.

Nu se aude nicio notă cât timp nu mai zic nimic. Nu am avut niciodată un nivel atât de ridicat de adrenalină. Vreau să o trezesc pe Layla și să-i arăt ce se petrece, dar aș reacționa ca și cum aș fi

găsit un cățeluș, nu un... *tărâm* diferit. Layla a spus asta cândva. Că ea crede în existența mai multor tărâmuri. *La naiba! Poate că avea dreptate.*

Gândul acesta mă face să vreau și mai mult să-i povestesc ce se întâmplă, dar mi-e teamă că o s-o sperii. E posibil să vrea să plecăm. Va trebui să ne facem bagajele și să ne urcăm în mașină și atunci nu o să mai primesc răspunsuri la miile de întrebări care mi-au apărut în minte în ultimele minute. Cum ar fi: ce e chestia asta? *Cine e?*

— Poți să mi te-arăți?

Nu.

— Pentru că nu vrei?

Nu.

— Pentru că nu știi cum?

Da.

Îmi trec degetele prin păr, apoi îmi cuprind ceafa cu mâinile în timp ce mă îndrept către una dintre bibliotecile care sunt aliniate pe pereți. Am nevoie de mai multe dovezi că nu e doar o farsă. Nu e simplu să lași la o parte într-o zi credințele pe care le ai de-o viață întreagă.

— Scoate o carte de pe unul dintre rafturi.

O cameră de supraveghere modificată nu ar putea să facă așa ceva.

Mă uit răbdător la biblioteca din fața mea.

Trec zece secunde foarte liniștite, apoi cartea pe care mă concentrez iese de pe raft și cade pe podea cu o bufnitură. Mă uit la ea, nevenindu-mi să cred.

Deschid gura, dar nu iese niciun sunet.

Încep iar să merg aiurea prin cameră. Mă gândesc la tot ce s-a întâmplat până acum și cred că sunt amorțit. Nu-mi vine să cred.

— Ai un nume?

Da.

— Care?

Nu se întâmplă nimic. Nicio clapă nu este apăsată. Îmi dau seama că e o întrebare la care nu se poate răspunde printr-o notă

de pian și deodată aud un zgomot. Mă uit spre laptop, care e așezat pe pian. Se deschide.

Pe ecran apare documentul meu Word.

W... i... l... l... o... w

Mă îndepărtez rapid de laptop.

Am o senzație foarte aiurea acum.

Înainte, când se auzeau notele pianului, simțeam că încă mai există o mică șansă de a găsi o explicație. Poate o clapă stricată. Un șoricel pe coarde. *Orice.*

Dar după ce a căzut cartea și acum apariția unui nume pe ecranul laptopului — am o conversație în toată regula cu... *nimic.* Nu e nimeni aici în afară de mine.

Fantomele sunt reale.

Și pe aceasta o cheamă Willow.

Mă holbez la computer o perioadă atât de îndelungată, încât ecranul se stinge. Apoi laptopul se închide singur, fără să fie vreun truc, fără să existe vreo explicație. E o nebunie, *noapte bună, la naiba.*

Ies din cameră.

Când ajung în dormitor, deschid sertarul unde Layla își ține medicamentele. I-au fost prescrise trei tipuri. Unul pentru anxietate, unul care să o ajute să doarmă, altul pentru durere.

Iau câte unul din fiecare.

Față în față cu detectivul

— De ce-ai plecat când ți-a zis numele?

Încep să râd.

— De ce n-am plecat când aragazul s-a stins de unul singur? Sau când laptopul mi-a fost trântit peste mâini? Nu știu. A fost greu de acceptat, cred. Nu e simplu ca o persoană să-și schimbe întregul sistem de credințe în jumătate de oră.

Reportofonul încă rulează când el adaugă:

— S-a mai întâmplat ceva în noaptea aceea?

Deschid gura să spun că nu, dar ne uităm amândoi deodată la tavan, auzind un zgomot puternic. Ies din bucătărie și alerg pe scări.

Layla e în continuare legată de pat, dar lampa de pe noptieră a fost trântită. Se uită liniștită la mine.

— Dă-mi drumul sau mai sparg și altceva.

Scutur din cap.

— Nu pot.

Ridică piciorul și lovește noptiera. Aceasta alunecă pe podea pe o distanță de câțiva centimetri; o lovește din nou răsturnând-o.

Începe să strige.

— Ajutor! AJUTAȚI-MĂ!

Știe că jos e cineva, dar chiar dacă e conștientă că se află cineva în casă, nu are habar că acel om nu e aici ca să o ajute să scape.

— N-a venit pentru tine, Layla. A venit să ne ajute să obținem răspunsuri.

— Nu vreau răspunsuri! Vreau să *plec*!

Am văzut-o supărată de când au început toate astea, dar nu cred că a mai fost vreodată *atât* de supărată. O parte din mine își dorește să o dezlege și să o lase să plece, dar dacă aș face asta, aș avea necazuri. Ar merge direct la poliție. Și eu ce scuză aș avea? Ce să le zic, că am fost obligat de-o fantomă?

Dacă nu m-ar aresta, m-ar trimite la un spital de psihiatrie.

Îi cuprind fața cu mâinile. O țin cu putere, pentru că nu vrea să stea locului, iar eu am nevoie să mă privească în ochi.

— Layla. Layla, *ascultă*-mă!

Obrajii îi sunt brăzdați de lacrimi. Respiră cu greutate, tremurând. I s-au înroșit ochii de la cât a plâns.

— Layla, știi că nu pot controla ce se-ntâmplă. *Știi* asta. Ai văzut înregistrarea.

Îi șterg lacrimile, dar plânge în continuare.

— Chiar dacă te-aș dezlega, nu ai putea să pleci.

— Dacă nu pot să plec, atunci de ce trebuie să fiu legată?

Vocea îi este înecată în lacrimi; e un sunet gutural provocat de durere.

— Dezleagă-mă și lasă-mă să cobor cu tine. Poți să mă legi de un scaun, nu-mi pasă. Dar nu vreau să mai fiu singură aici.

Aș vrea s-o fac. Dar nu pot. Nu vreau să audă tot ce sunt pe cale să recunosc de față cu bărbatul de la parter. Știu că îi este teamă, dar e în siguranță aici. Chiar dacă ea nu se simte așa.

— În regulă, te iau jos cu mine.

În ochi i se citește speranța, dar aceasta se stinge imediat ce continui:

— În curând. Mai am nevoie de douăzeci de minute, apoi o să urc din nou la tine.

O sărut pe frunte.

— Douăzeci de minute. Promit!

Pun noptiera la locul ei, lângă pat. Așez lampa spartă pe ea, apoi mă întorc la bucătărie. Îmi simt picioarele grele când cobor scările. Cu cât o țin mai mult legată pe Layla, cu atât mă simt mai vinovat.

— E bine? întreabă bărbatul când mă întorc în bucătărie.

— Nu, nu e bine. E legată de pat.

Mă așez cu zgomot și-mi duc mâinile la cap.

— Haide să terminăm mai repede, ca să îmi dau seama ce să fac cu ea.

— Ea știe de ce sunt aici?

— Nu.

— Are măcar habar de ceva?

— Știe puține lucruri. Dar crede că toate sunt legate de rana ei la cap. De pierderile de memorie. Nu știe că n-are nimic de-a face cu ea.

— Ce părere are de faptul că o ții închisă în casă?

— Crede că sunt un monstru.

— De ce nu o lași să plece?

E o întrebare atât de simplă, dar cu atât de multe răspunsuri complicate.

— Pentru că e posibil să aibă dreptate. Poate că sunt un monstru.

Dă din cap, iar pe față aproape că i se citește o părere de rău. Nu știu cum de mă poate privi fără să mă judece, dar exact așa se uită acum la mine. Îmi dă senzația că ar mai fi văzut toate astea înainte.

— După incidentul cu pianul, în noaptea aceea ai mai vorbit cu Willow?

Scutur din cap.

— Nu. Am adormit. Am dormit timp de douăsprezece ore din cauza pastilelor pe care le luasem. Când m-am trezit, Layla a decis că voia să mai petreacă o zi la piscină, deși o arsese soarele. A stat sub un paravan și a citit o carte, la umbră. M-am dus și eu, pentru că voiam să stau departe de casă. Aveam o senzație neplăcută după

cele întâmplate cu o seară în urmă. Dar în tot timpul cât am stat afară m-am uitat întruna la telefon. Eram distras de camere, așteptând să se mai întâmple ceva. Vorbeam cu oamenii de pe forum.

— Ai mai vorbit cu Willow în ziua aia?

— Chad și Aspen au ajuns pe la cinci în după-amiaza aia. Nici nu am mai încercat să comunic cu Willow. M-am străduit să uit ce se întâmplase, dar Willow a făcut ca acest lucru să fie imposibil.

— Cum așa?

— Ni s-a alăturat la cină.

Capitolul zece

— Aveți planuri pentru aniversarea voastră? îi întreb.

Încerc să țin firul conversației, să pretind că sunt implicat din punct de vedere mental în ceea ce presupune această cină. Dar mintea nu-mi stă deloc la ce se petrece în acest moment.

— Nu, ne-am propus doar să exersăm făcutul copiilor în excursia asta, spune Chad, zâmbind larg în direcția lui Aspen.

— Ba nu. Încă iau anticoncepționale, intervine ea.

— De aia am zis că *exersăm*, continuă Chad.

Își îndreaptă privirea către mine.

— Ne-am abătut puțin de la drum azi și am trecut prin Hutchinson. Ai fost vreodată la Muzeul minei de sare?

— Nu, îi răspund, după ce iau o gură mare de bere.

— Am făcut sex în mină, se laudă Chad, rânjind către Aspen.

Mă uit la Layla. Se simte jenată.

— Te rog, nu mai vorbi despre viața noastră sexuală, zice Aspen, mormăind.

— Da, adaugă Layla. Te rog.

Aș vrea să-l rog și eu să termine, dar, sincer, abia dacă iau parte la conversație. Chad părea tolerabil acum câteva ore, când au ajuns aici, dar asta se întâmpla înainte să bea opt beri.

— Abia aștept să se termine faza lunii de miere a relației noastre, bombăne Aspen. Mă epuizezi.

Chad râde și o ia de mână, sărutându-i-o. Gestul pare să o facă pe Aspen să se topească.

Layla rămâne cu furculița în mână, jenată de Chad.

— Cum v-ați simțit până acum? întreabă Aspen. E cam ciudat să vezi locul ăsta atât de gol.

— A fost bine, răspunde Layla, părând ușurată de schimbarea subiectului. Cel mai mult îmi place că piscina e numai a noastră, deși probabil că o să încep să fac bășici dacă mai stau mult la soare.

— Mi se pare o nebunie că locul e de vânzare, continuă Aspen. Cât de mișto ar fi să deții o pensiune?

— Pare să fie mult de muncă, spune Layla.

Mă dezumflu puțin la auzul vorbelor ei, întrebându-mă dacă asta crede acum. Taie o bucată micuță din felia ei de pizza de casă făcută de Aspen. Layla obișnuia s-o facă ea, dar nu a mai gătit de când a fost operată. Coaja e groasă și toppingul are aproape trei centimetri, așa că e greu să o mănânci cu mâna. Chad e singurul de la masă care nu folosește furculița.

— Nu mi-ar plăcea deloc să locuiesc aici, intervine Chad. Tu știi unde e magazinul de băuturi?!? E departe. *Și* nu mai avem bere.

Aspen apucă sticla de vin din centrul mesei și i-o împinge lui Chad.

— A mai rămas puțin, îi sugerează ea.

— Aș prefera să nu-mi bei tot vinul, spune Layla. Deasupra chiuvetei e un dulap cu băuturi.

Chad se înviorează la auzul acestei vești. Mi-aș fi dorit să nu-i zică de băutură. Chad și-a atins deja limita de acum trei beri.

Aspen își toarnă vin.

Mă uit la Layla, pentru că a înțepenit în scaun. Uneori, când se întâmplă asta, e din cauza anxietății.

Mă uita atent la ea, urmărindu-i fiecare mișcare, sperând că nu urmează să apară un atac de panică — dar ceva din felul în care se poartă acum mă face să mă îngrijorez.

Lasă furculița pe masă și-și ridică felia de pizza cu mâna. Mușcă o bucată mare din ea. Apoi încă una. Ține felia cu dreapta, iar cu stânga își ridică paharul, sorbind din el.

— E atât de *bună*, spune ea, aproape gemând de plăcere.

Se poartă ca și cum n-a mâncat de zile întregi. Ne distrage atenția tuturor. Își bagă restul feliei în gură.

Aspen o privește așa cum Layla se uita mai devreme la Chad — un pic dezgustată. Layla își ridică bărbia și se întinde către tava cu pizza, apucând o altă felie.

Se trântește la loc pe scaun, îndesându-și în gură cât de mult pizza poate. Face din nou lucrul acela — mănâncă de parcă viața ei ar depinde de asta. Aspen continuă să se holbeze la ea, privind cum se îndoapă, înfulecând o jumătate de felie dintr-o mușcătură.

— Ce scârbos, spune Aspen. Folosește furculița!

Layla se oprește și se uită la Aspen, apoi își îndreaptă atenția către mine. Deodată, în ochi i se citește o părere de rău. E rușinată. Mai ia rapid încă o îmbucătură uriașă, apoi bea dintr-odată întreg paharul cu vin.

Ezită imediat ce pune paharul pe masă. Apoi își duce mâna la frunte, mormăind nemulțumită și strângând din ochi.

— Vai, doamne! Mă doare capul.

Își freacă fruntea, apoi își coboară mâna, deschide ochii și... țipă.

Zgomotul neașteptat ne face pe toți să sărim de pe scaune.

Țipătul ei o face și pe Aspen să țipe.

— Ce s-a întâmplat? întreabă sora ei, împingându-și scaunul în spate. Ai văzut un păianjen?

Se cațără pe scaun.

— Unde e?

Layla scutură din cap, dar nu spune nimic. Se uită la farfuria goală din fața ei. Se ridică și se îndepărtează de masă, mergând cu spatele, iar pe chip i se citește teroarea.

— Dă-i niște apă, îi spun lui Aspen și dau să mă ridic.

Merg spre Layla, care acum stă cu spatele lipit de perete, tremurând. Inspiră și expiră foarte încet, dar încă nu și-a luat ochii de la masă.

O ating pe obraz și îi îndrept privirea către mine.

— Layla, ești în regulă?

Încuviințează din cap, dar îi tremură mâinile când apucă paharul cu apă pe care i l-a adus Aspen. Îl bea pe tot, apoi aproape că scapă paharul când i-l întinde înapoi.

— Nu mă simt prea bine, spune ea, întorcându-se să iasă din bucătărie.

O urmez pe scări și văd cum imediat ce ajunge în camera noastră se duce drept la comodă și se chinuie să deschidă recipientul cu pastile. Mâinile îi sunt nesigure, așa că scapă câteva pastile pe jos când desface capacul.

Mă aplec și le adun, apoi îi iau sticla din mână și pun pastilele înapoi. Se târăște în pat, iar eu închid sertarul comodei.

Stă ghemuită în mijlocul patului, iar eu mă așez lângă ea. O învelesc, mângâind-o ușor pe păr.

— Ce s-a întâmplat adineauri?

Scutură din cap, respingându-mi întrebarea.

— Nimic. Doar nu mă simt bine.

— Crezi c-ai mâncat prea repede? îi sugerez eu.

Se întoarce pe spate și-și trage pătura până sub bărbie.

— N-am *mâncat*, spune ea.

Vorbește sacadat — cuvintele ei sunt pline de mânie și confuzie. Vreau să o întreb ce vrea să zică, dar o parte din mine știe deja răspunsul.

Are pierderi de memorie. Poate niște crize? S-a mai întâmplat, în spital. Fusese una singură, așa că au decis să nu-i dea niciun medicament. Ar trebui să îl sun mâine pe neurologul ei.

Sting lampa de lângă pat și o sărut.

— O să vin mai târziu să văd ce faci.

Încuviințează din cap, apoi își trage pătura peste cap.

Doarme mult. Mai mult decât de obicei. Somnul îndelungat, asociat cu pierderile de memorie și comportamentul straniu…, chiar cred că e nevoie să meargă la neurolog.

Dar, în același timp, mi-e teamă că nu are nimic de-a face cu rana de la cap. O parte din mine nu vrea s-o lase singură, dar trebuie să merg să curăț bucătăria.

În timp ce cobor scările încerc să pun totul cap la cap.

Ajung în bucătărie și văd că Aspen bagă vasele murdare în mașina de spălat vase. Chad e căzut cu fața pe masă, cu un pahar

cu băutură în mână. Nu e complet dus, pentru că bombăne ceva neinteligibil.

— Se simte bine? întreabă Aspen.

Nici nu mă mai chinui să mint pentru Layla, pentru că sunt confuz și am o mulțime de întrebări.

— Nu știu. Zice c-o doare capul.

— Sunt sigură că o să aibă migrene pentru restul vieții, continuă ea. Cu asta rămâi după ce ești împușcat în cap.

Aspen știe ce zice. E asistentă medicală. Sunt sigur că a văzut și recuperări mai groaznice decât cea prin care trece Layla.

Aspen pune ultima farfurie în mașina de vase.

— Trebuie să-l duc la etaj. Poți să mă ajuți?

Îl scutur pe Chad până deschide ochii, apoi îl trag de braț.

— Hai la culcare, prietene.

Bombăne, nemulțumit.

— Nu vreau să mă culc cu tine, Leeds.

Încearcă să mă împingă de lângă el, dar îi pun brațul pe umărul meu.

— Te duc în patul nevestei tale.

După acest comentariu, nu mai încearcă să mă împingă. Își ridică capul și se uită în jur până când o zărește pe Aspen lângă el.

— Sunt prea beat ca să ne-o tragem?

Aspen încuviințează din cap.

— Da, iubitule. Mult prea beat. Poate mâine.

Își lasă capul să cadă, ca și cum ar fi dezamăgit de el însuși, iar noi reușim să-l ridicăm de pe scaun. Acum stă cu greu pe picioarele lui. Îl ducem la etaj și după ce îl punem pe pat, Aspen mă conduce la ușa dormitorului.

— Probabil c-o să plecăm înainte să te trezești. Dacă nu o mai văd pe Layla, să-i spui că a fost distractiv.

— Nu prea a fost distractiv, îi spun, râzând.

Aspen ridică din umeri.

— Așa-i, încercam să fiu drăguță. Poate o să mai venim înainte să plecați. Locul ăsta nu e prea departe de Wichita.

Îi urez noapte bună și ies din cameră, apoi merg să văd ce face Layla. Nu știu dacă a adormit deja, dar are în continuare pătura trasă pe cap. Las deschisă ușa dormitorului nostru, ca să aud dacă mă strigă. Cobor la parter în Camera Mare, îmi scot telefonul și mă așez pe canapea.

Mă uit la filmarea din timpul cinei pe aplicația de securitate. De fiecare dată observ unele lucruri care fac ca totul să pară și mai ciudat. Postura i s-a schimbat. E ceva straniu la felul în care a trecut de la a fi implicată în conversație la a-i ignora complet pe toți cei din jur. La modul în care își ținea capul înainte să înceapă să țipe. Totul a fost extrem de bizar.

Dar ce mai e normal acum?

Poate că, pentru un moment, și-a pierdut cunoștința. Ar putea fi niște crize silențioase. Felul în care s-a purtat în aceste două minute a fost atât de necaracteristic ei. Exact ca atunci când a intrat în panică după ce a mâncat paste.

Nu pot să nu mă gândesc la cuvintele pe care mi le-a zis când am învelit-o.

„N-am mâncat."

Iau laptopul și merg la bucătărie. Deschid același document Word în care sunt scrise cuvintele *Îmi pare rău că te-am speriat* și numele *Willow.*

Îmi înăbuș scepticismul pentru câteva secunde și tastez o întrebare.

Tu ai fost?

Împing laptopul la câțiva centimetri de mine și îl privesc atent. Aproape imediat încep să apară litere pe ecran.

Da.

Simt literele astea ca pe un pumn în stomac, în spate, în față.

Cred că am acceptat, în sfârșit, că există un spirit aici, dar faptul că acum cred că acest spirit îi poate poseda corpul lui Layla e cu totul și cu totul altceva.

Ce se întâmplă e real. E al dracului de real și nu mai pot nega.

Mă gândesc la zilele în care am fost aici. La prima noapte, când Layla se uita la ea, în oglindă, pe întuneric. La cina când a mâncat mai mulți carbohidrați în două minute decât mâncase în ani. luni. La felul cum s-a comportat la cină în seara *asta*.

În niciunul dintre acele momente nu fusese Layla.

În ce alte momente nu a fost ea însăși?

Inima începe să-mi bată mai tare. Nu neapărat mai repede — doar cu mai multă putere, făcându-mă să o simt peste tot, nu doar în piept. Îmi dau seama că ar trebui să fiu speriat, că bătăile inimii ar trebui să fie incontrolabile, dar nu mi-e frică. Mai degrabă sunt furios. Orice-ar fi lucrul ăsta — oricine ar fi — nu-mi place că s-a folosit așa de Layla.

Dar sunt și mânios pe mine însumi, pentru că trebuie să văd din nou ce se întâmplă. Am nevoie să știu că Layla nu o ia razna. Că nu o iau *eu* razna.

Am nevoie de răspunsuri la toate întrebările pe care nu știam că le am.

Vreau s-o faci din nou, tastez. *Vreau să pot avea o conversație reală cu tine.*

Închid laptopul, ca să nu-i dau șansa entității cu care vorbeam să-mi refuze cererea. Dar nici nu mă mișc. Dacă lucrurile astea chiar se întâmplă — vreau să le dovedesc existența în vreun fel. Vreau să văd cu propriii ochi schimbările prin care trece Layla, să știu exact ce se întâmplă.

Nu merg la etaj. Vreau ca oricine ar fi să vină la mine, așa că rămân așezat în bucătărie timp de câteva minute. Inima îmi bate tot mai tare cât aștept.

Nu-mi dau seama dacă s-a deschis o ușă, dar aud zgomot de pași coborând pe scări. Coboară încet, iar eu pot auzi fiecare pas al persoanei care se apropie de bucătărie.

Rămân cu privirea fixată pe masa din față, chiar dacă în spatele meu se simte mișcare.

Simt mirosul parfumului pe care îl folosește Layla înainte să o văd, așa că știu că nu e vorba despre Aspen sau Chad. Mă trec fiori

pe șira spinării, care-mi radiază apoi în umeri și în brațe când simt că se mișcă lângă mine. Tot nu mă uit la ea. E prima dată când mă simt cu adevărat speriat de când a început treaba asta, pentru că nu știu la ce să mă aștept.

E Layla? S-a întâmplat pur și simplu să coboare exact acum?

Sau Layla e adormită în altă parte?

O privesc în cele din urmă direct în ochi. Își trage un scaun să se așeze. E Layla.

Dar nu e ea.

E ceva diferit la ea — privirea ei pare să spună că e la fel de nefamiliarizată cu mine cum sunt și eu cu ea. Pare speriată. Sau poate e mai degrabă curioasă.

Își pune un picior gol pe scaun, ducându-și genunchiul la piept. Își lasă capul pe genunchi și se uită la mine.

— Layla?

Vocea mea e doar o șoaptă, dar nu din cauză că vreau să vorbesc încet. Pur și simplu sunt mut de uimire.

Ea scutură din cap.

— Willow?

Dă din cap că *da*.

Mă las în față deasupra mesei, respirând profund, masându-mi fruntea cu mâna. *Ce mama dracului?*

— N-o să fugi de mine? întreabă ea.

Are vocea ei, dar sună cumva diferit. Spre deosebire de Layla, pare să aibă un ton amuzat.

— Ar trebui?

— Nu.

E prea ciudat. Cum pot să mă uit la Layla și să văd că se uită cu totul altcineva la mine?

E clar, mi-am pierdut mințile. Poți să devii schizofrenic la douăzeci și ceva de ani? Poate asta se întâmplă. Poate sunt schizofrenic. E mai simplu de crezut decât că sunt martorul unui spirit care posedă un corp.

— Am înnebunit?

Ridică din umeri.

— Ai mai pus întrebarea asta. Tot nu știu ce să-ți răspund.

Se uită peste umăr la frigider.

— Pot să beau niște suc?

Suc?

Vrea suc?

Încuviințez din cap și mă dau cu scaunul în spate, dar ea ridică o mână spre mine.

— Pot să-mi iau singură.

Merge la dulap și-și ia un pahar. Deschide frigiderul și scoate sticla cu suc de portocale. Pot doar s-o privesc, fiind captivat de moment. Se poartă altfel decât Layla. Mișcările ei au ceva jucăuș, de parcă n-ar mai exista niciun pic de anxietate care să o tragă înapoi.

Se apleacă pe blatul din bucătărie și bea sucul. Oftează, lipindu-și paharul de obraz pentru un moment, după ce l-a terminat. Are ochii închiși, părând să savureze gustul sucului.

— Ce bun e!

Spală paharul și îl pune la loc în dulap.

— Faci des chestia asta?

— Ce anume? întreabă ea, așezându-se din nou la masă, ridicându-și iar piciorul. Dacă îți fur des proviziile?

Dau din cap că da.

— Nu. Am nevoie de un corp pentru așa ceva. Nu-mi place să mă folosesc de corpul ei decât dacă e neapărat nevoie. E un pic ciudat.

— Un pic?

— Normalitatea mea nu e la fel ca a ta.

— Care e normalitatea ta?

Se uită la tavan, gânditoare.

— Nimicul.

— Ce vrei să zici?

— Normalitatea mea e nimic. Pur și simplu… exist. Dar eu *nu* exist. Nu știu, e greu de explicat.

— Ești fantomă?

— Nu știu.

— De cât timp ești aici?

— Nu știu. Timpul e ceva bizar. Pare să nu conteze pentru mine.

Urmărește cu degetul o zgârietură veche de pe tăblia mesei.

— Odată m-am uitat încontinuu la un ceas de pe peretele din sufragerie timp de opt zile, doar ca să văd cât timp mă pot uita încontinuu la un perete.

— Nu dormi?

— Nu. Nu dorm, dar sunt mereu obosită. Nu mănânc, dar mi-e foame întruna. Nu pot să beau, dar mi-e sete mereu. Încep să cred că mă aflu în iad, pentru că nu e nimic mai rău decât să-ți fie veșnic foame.

E ireal. Se află în corpul lui Layla acum, dar e foarte diferită de Layla cea de adineauri.

— Mai sunt și alții ca tine?

Scutură din cap.

— Aici nu. Sunt singură.

— Poți să pleci?

Ridică din umeri.

— Nu știu. Mi-e prea frică să încerc.

— De ce ți-e frică?

Ridică un umăr.

— Poate de alte lucruri ca mine?

Ridic o sprânceană.

— O fantomă care se teme de alte fantome?

— Nu e chiar așa greu de crezut. Și oamenii se tem de alți oameni.

— Ți-e teamă de mine?

Face din nou gestul acela, ridică un singur umăr.

— Nu știu, nu cred. Dar poate să fie și din cauză că sunt în corpul ei acum, așa că am unele dintre sentimentele ei. O faci să se simtă liniștită.

E bine de știut.

— Cum te-ai simțit când am apărut noi aici?

Pune piciorul jos și se lasă pe spate în scaun.

— Neliniștită. Nu voiam să fiți aici. De aia ți-am închis laptopul când îi trimiteai mesaj agenției imobiliare și ziceai că vrei să cumperi casa.

— Deci tu ai fost?

— De obicei nu fac astfel de chestii. Încerc să țin lumile noastre separate.

— Nu și acum.

— Pentru că m-ai rugat să fac asta — să vorbesc cu tine prin Layla. Nu pentru că *vreau* să fac asta.

— Dar ai făcut-o. De două ori deja. Poate chiar de trei ori. Așa-i?

Expiră cu putere, frustrată.

— Da, însă doar pentru că uneori se simte ca o tortură. Nu mă pot abține.

Se ridică și începe să caute prin dulapuri. Găsește o pungă de chipsuri, se întoarce la masă, dar de data asta se așază *pe* masă, punându-și picioarele pe scaun. Își bagă un chips în gură.

— La început, nu știam că pot s-o fac, spune ea. Până în seara când ați ajuns voi. Au mai fost și alți oameni aici, dar nu am încercat niciodată să intru în corpurile lor. Nici măcar nu știam că *pot*. Dar mi-era așa foame, continuă ea, luând încă un chips. N-ai nici cea mai mică idee cum e să simți foame... și sete... dar să nu poți mânca sau bea. Și trecuse atât de mult timp de când locul nu mai fusese deschis. Mi-era dor de mirosul de mâncare, iar pastele cred că trebuie să fie felul meu preferat, pentru că atunci când o vedeam pe Layla cum duce la gură furculița plină de paste, nu mi-am dorit altceva decât să le simt gustul. Pur și simplu s-a întâmplat. Nu am făcut-o intenționat.

— De câte ori ai făcut-o?

— Doar de câteva ori, spune ea, ștergându-și firimiturile de pe degete pe tricoul lui Layla. De două ori în timpul cinei. O dată

când dormeai pe canapea. Şi o dată când mă uitam la ea în oglinda din dormitor. Încerc să fac în aşa fel încât să fie inobservabilă trecerea, dar tu îţi dai seama de fiecare dată.

— Nu treci neobservată. E o schimbare evidentă atunci când eşti în corpul ei.

— Nu sunt o actriţă prea bună, ce pot să spun.

— Cum arăţi atunci când nu eşti în corpul ei?

Râde. Dar râde ca *Layla*, ceea ce face să mi se strângă puţin inima. E ciudat — altcineva râzând cu râsul ei. A trecut atât de mult timp de când nu l-am mai auzit.

— Nu arăt în niciun fel. Nu exist în plan fizic. Nu pot vedea nimic când mă uit în oglindă. Nu seamănă cu ce vezi în filme, fantomele acelea cu halate albe, vaporoase. Pur şi simplu sunt... *nimic*. Sunt formată din gânduri. Din sentimente. Dar nu sunt legate de ceva tangibil. E ciudat, cred, dar e tot ce ştiu.

Încerc să mă gândesc la mai multe întrebări, dar e greu când îmi simt corpul plin de adrenalină. Am senzaţia că am spart un cod prin faptul că putem comunica în felul acesta. Sau poate am încălcat o regulă nespusă.

Aş vrea să mă entuziasmez de ceea se întâmplă, dar mi-e greu să las în urmă douăzeci şi cinci de ani de scepticism.

— Layla..., dacă chestia asta e vreo farsă...

Scutură din cap.

— *Nu e*. Nu sunt Layla. Sunt Willow.

Ideea că Layla ar merge atât de departe încât să mă mintă fără motiv e cumva mai greu de crezut decât faptul că ar putea fi posedată de o fantomă. Pot doar să cred ce-mi spune fata asta — sau măcar să mă *prefac* că o cred — în timp ce încerc să fac rost de mai multe răspunsuri.

— Câţi ani ai?

— Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu dacă am o vârstă, dacă are sens ce spun. Cum ţi-am zis mai devreme, timpul nu prea înseamnă nimic pentru mine.

— Deci nu simţi că viaţa ta are un sfârşit?

— Pur și simplu nu mă gândesc la asta. Nu în felul în care o fac oamenii. Când nu există nici măcar un lucru pe care să-l aștept cu nerăbdare… nici măcar o masă, ori un pui de somn. Sau lucrurile mai importante, cum ar fi ideea de a îmbătrâni și moartea… ce importanță mai are timpul?

Mai mănâncă câteva chipsuri, în liniște. Apoi ia un suc acidulat din frigider și se așază la loc pe scaun în timp ce bea. De fiecare dată când bea sau mănâncă pare că se bucură de parcă ar avea un milion de papile gustative. Mă face să simt că nu am apreciat cu adevărat nimic din ce-am mâncat vreodată.

— Se simte diferit să fii în corpul ei?

Încuviințează imediat din cap.

— Da. Mă face să mă simt confuză. Aici sunt amintiri care nu-mi aparțin. Sentimente pe care nu le trăiesc eu. Dar chestia e că atunci când *nu* sunt în corpul ei, simt foarte puțin și nu am nicio amintire. Așa că îmi place într-un fel să fiu în corpul ei, chiar dacă se simte ca ceva greșit, ca ceva ce n-ar trebui să fac.

— Ai amintirile ei?

Dă din cap.

— Da, dar încerc să nu-mi bag nasul.

— Îți poți aminti lucruri care s-au întâmplat între mine și Layla?

Își coboară privirea asupra cutiei cu suc. Văd că roșește puțin, jenată, ceea ce mă face să mă întreb ce fel de amintiri îi provoacă reacția asta.

— Ai cunoscut-o aici.

Dau din cap, în semn că e o amintire corectă.

Zâmbește.

— Te iubește.

— Poți să simți asta?

— Da. Te iubește mult. Dar e și îngrijorată.

— În legătură cu ce?

— Că tu n-o iubești la fel de mult cum te iubește ea.

Cred că mi se citește pe față dezamăgirea provocată de această confesiune. Nu vreau ca Layla să se simtă așa. Nu vreau să se simtă mai puțin iubită decât e, ori plină de anxietate sau speriată.

— O să-și amintească ce-am vorbit acum? Și că tu i-ai posedat corpul?

Scutură din cap.

— Nu. Nu și-a amintit când i-am mâncat mâncarea. Pur și simplu crede că are pierderi de memorie. I s-a întâmplat ceva rău. A afectat-o. Mult, spune ea, mijind ochii.

— Da. Așa e.

Se aude o ușă deschizându-se la etaj, fapt care-mi captează atenția. Ne uităm amândoi spre intrarea în bucătărie. *Rahat*. Am uitat că Aspen și Chad sunt încă aici.

— Poți să pleci din corpul ei? Probabil e Aspen.

Willow dă din cap că *nu*. Are o privire nouă, marcată de neliniște.

— Nu știu dacă ar fi o idee bună. Layla s-ar speria foarte tare dacă i-aș părăsi corpul acum. S-ar trezi în bucătărie, fără să-și amintească cum a ajuns aici.

Aspen apare în pragul ușii.

— Mi s-a părut mie că v-aud.

Se îndreaptă spre Layla — spre *Willow* — și îi ia punga cu chipsuri din față. Se așază lângă ea.

— Chad s-a pișat în pat. Am schimbat așternuturile, dar salteaua trebuie dusă la curățătorie.

Se uită la Willow.

— E vina ta, că i-ai arătat unde băutura.

Willow se uită la mine cu ochii mari, părând prea speriată să-i spună ceva lui Aspen.

Îmi dau scaunul în spate.

— Rezolv eu mâine. Nu e mare lucru.

Mă uit la Willow.

— Layla, ești gata să mergem la culcare?

Încuviințează din cap și dă să se ridice, dar Aspen o prinde de mână, vădit bosumflată.

— Nu, mai stai. Abia dacă te-am văzut în ultima vreme. Nu pot să dorm.

Willow se uită la mine, apoi la Aspen, apoi din nou la mine. Se așază la loc, fără prea mare tragere de inimă. Nu vreau s-o las singură aici, așa că mă așez și eu. Aspen pare ușurată că are parte de companie, dar Willow e prea speriată ca să mai scoată un cuvânt — de parcă Aspen și-ar da seama imediat că în acest moment nu e chiar Layla.

— Ați terminat voi pizza?

— Nu, e încă în frigider.

Se duce la frigider, iar Willow își pune coatele pe masă, ținându-și fruntea în palme. Îmi șoptește *„Ce să fac?"*.

Sincer, nu știu. Și e ciudat că mă întreabă *pe mine* cum să se descurce într-o astfel de situație, de parcă eu aș avea experiență cu asemenea lucruri. Încerc să-i distrag atenția, folosindu-mă de singurul lucru pe care-l știu despre ea. Faptul că îi place mâncarea.

— Vrei niște pizza?

După o scurtă pauză, îmi face semn că da, cu un zâmbet micuț pe față.

— Da, vreau. Două bucăți. Și încă un suc.

Următoarele minute sunt cu totul ireale. Îi pregătesc o farfurie lui Willow, apoi Aspen se așază lângă ea. Aspen vorbește aproape încontinuu, timp în care Willow a mâncat aproape fără pauză. O fac pe Aspen să vorbească, monopolizând aproape jumătate din conversație, astfel încât Willow să nu trebuiască să vorbească prea mult. E puțin mai relaxată decât era atunci când a coborât Aspen. Se concentrează în mare parte pe mâncarea din fața ei.

Toate astea până când Aspen spune:

— I-ai spus lui Leeds ce s-a întâmplat în timp ce făceam pizza?

Mă uit la Willow, care face ochii mari.

— Vai, Doamne, spune Aspen, râzând și dând din mână când spre Layla, când spre mine. Spune-i, Layla. A fost așa amuzant!

Pot vedea frica în ochii lui Willow — ca și cum am fi pe cale să fim prinși. Știu că Willow a spus că are acces la amintirile lui Layla, dar nu știu cât sunt de exacte. Iar dacă Willow nu era în bucătărie când făceau pizza, atunci nu avea cum să cunoască acea amintire.

— Mi-a zis deja, spun eu.

N-am idee despre ce vorbește Aspen, dar nu vreau să o pun pe Willow într-o situație neplăcută. Mă ridic.

— Chiar ar trebui să mergem la culcare.

Willow dă din cap că da și se ridică de la masă.

— Da, sunt extenuată. Și încă am durerea aia groaznică de cap.

Se apleacă și o îmbrățișează pe Aspen.

— Noapte bună! Mulțumesc c-ați venit.

Aspen dă din mână, exasperată.

— Serios? Te-am văzut de două ori de când m-am căsătorit.

O trag pe Willow de braț în timp ce mergem cu spatele către ieșirea din bucătărie.

— De ce nu stați mai mult mâine?

Aspen își dă ochii peste cap.

— Nu avem cum. Mâine-seară trebuie să ajungem în Colorado, iar Chad o să mă pună pe mine să conduc până îi trece mahmureala.

Face semn către scări.

— Mergeți să dormiți. Strâng eu aici.

Willow nu pierde vremea. Spune din nou noapte bună și o ia grăbită pe scări. O urmez, dar când ajungem în dormitor și închid ușa, trebuie să mă sprijin de ea și să expir de câteva ori ca să mă calmez.

Ultimele cincisprezece minute petrecute cu Aspen m-au stresat mai tare decât că o fantomă se folosește de corpul iubitei mele.

— A fost... intens, spune ea, foindu-se de colo-colo prin cameră. Trebuie să fiu mai atentă.

— O să plece dimineață, apoi o să fim doar eu și Layla. Nu mai trebuie să-ți faci griji.

Face o pauză.

— Adică... rămâneți?

Dau din cap că da.

— Da. Plecăm abia miercurea viitoare.

— Nu ești supărat pe mine?

— De ce să fiu supărat?

Face semn cu mâna spre corpul ei.

— Pentru asta. Pentru că o folosesc pe Layla.

Ar trebui să fiu? Nu știu.

Simt că îmi pare rău pentru Willow, nu că sunt supărat pe ea. Ceea ce se întâmplă acum depășește orice lucru imaginabil, așa că reacțiile mele probabil nu sunt adecvate pentru realitatea pe care-o trăiesc.

— Nu sunt supărat. Ba chiar aș vrea să mai vorbesc cu tine, dacă asta n-o afectează pe Layla. Nu vreau să afle despre tine deocamdată. Nu sunt sigur că ar înțelege.

— Dar *tu* înțelegi?

Scutur din cap.

— La naiba, nu. Am senzația că o să mă trezesc mâine și o să râd de cât de absurd a fost visul ăsta.

Willow se uită la pat, apoi la mine.

— Nu pot să o părăsesc înainte ca ea să adoarmă. Nu vreau să se sperie.

— E în regulă. O să stau pe scaun până adormi, încuviințez eu.

— Ești sigur?

— Da. Dar aș vrea să mai vorbesc cu tine. Poate mâine-seară?

Dă din cap că da, dar nu mai spune nimic. Se bagă în pat, se învelește și închide ochii.

O privesc timp de jumătate de oră. Apoi, încetișor, corpul lui Layla se relaxează.

Nu observ nimic care să demonstreze că Willow nu mai este în corpul ei, dar îmi dau seama că a plecat. Doar s-a schimbat,

aproape imperceptibil, iar acum Layla pare să doarmă liniștită. Arată la fel ca Layla pe care am învelit-o mai devreme în seara asta.

Mă uit în jurul meu în cameră, știind că Willow probabil încă mă poate vedea și auzi. Șoptesc *„Noapte bună"*, apoi mă strecor în pat lângă Layla.

Petrec următoarele ore punându-mi tot felul de întrebări, curios dacă Layla își va aminti ceva din cele întâmplate.

Și ce înseamnă toate astea pentru Willow? Ce-o să se întâmple când eu și Layla vom pleca săptămâna viitoare? O să rămână din nou complet singură?

Adorm cuprins mai degrabă de compasiune decât de frică sau de vinovăție.

Față în față cu detectivul

Au trecut mai mult de douăzeci de minute de când am lăsat-o pe Layla singură. Are grijă să-mi amintească de faptul că e singură strigându-mi numele încontinuu.

Bărbatul apasă butonul de pauză al reportofonului.

— Pare furioasă.

Dau din cap.

— I-am zis că o iau cu mine. Vrea să te cunoască.

— Layla vrea să mă cunoască?

— Da. E în regulă?

— I-ai zis pentru ce am venit?

— Nu i-am zis prea multe încă. Știe că e ceva ciudat la comportamentul ei. I-am spus că e posibil ca tu să ne dai niște răspunsuri.

Tipul încuviințează din cap.

— Adu-o jos, atunci.

Îmi mai torn puțin Bourbon înainte să urc să o dezleg.

Când intru în cameră, văd că se chinuie să ajungă la nodul funiei, fără succes. M-am asigurat că nu îl poate dezlega, dar îi admir tenacitatea.

Aude ușa închizându-se, așa că își întoarce capul în direcția mea.

— Douăzeci de minute? A trecut o *oră*.

— Îmi pare rău.

Încep să-i dezleg mâinile și observ că s-a zbătut atât de mult, încât i s-au desfăcut bandajele. Încheieturile ei arată și mai rău acum. Nu știu cum aș fi putut să o imobilizez într-un fel care să

nu-i facă atât de mult rău. Nu am cătușe și nici suficientă încredere în ea încât să o las singură ca să merg să cumpăr.

— Am nevoie să-mi promiți că nu vei încerca să faci vreun lucru prostesc. Am ascuns toate cuțitele.

— Ai ascuns și furculițele? Și alea pot răni.

Nu răspund la acest comentariu.

— Trebuie să fac pipi mai întâi, spune ea, după ce o dezleg.

Merge la baie, așa că o urmez, supraveghind-o.

Nu mai e la fel de speriată ca înainte. Pare mai degrabă furioasă. Dă drumul la robinet și se spală pe mâini cu mișcări nervoase.

— Deci. Cine-i tipul ăsta? mă întreabă, ieșind după mine din baie.

— L-am găsit pe internet.

Face o pauză cât deschid ușa dormitorului.

— Glumești, nu?

— Ce puteam să fac, Layla? Să sun la poliție să le cer ajutorul?

— Ai adus un șarlatan găsit pe net să rezolve chestia asta?

Mi-am pus mâna pe talia ei, ghidând-o afară din dormitor.

— Fac tot posibilul. Mă agăț de ce pot. Altceva nu am ce face.

Coboară scările cu pași apăsați, iar eu îmi țin mâna pe talia ei, nu din cauză că mi-e teamă că o să cadă, ci pentru că mă gândesc că ar putea încerca să fugă. Am mai pus două încuietori la ușa care dă afară, așa că n-ar avea timp să o deschidă și să scape. De fapt, e singurul motiv pentru care o las să coboare.

Intră în bucătărie, îl vede, apoi rămâne pe loc. Se uită când la mine, când la el.

— Ești detectiv?

— Ceva de genul, răspunde el.

Îi întinde mâna.

— Mă cheamă Richard.

— Randall, îl corectez eu.

Se uită în jos la eticheta cu numele de pe tricou.

— Ah, da. Randall.

E clar, a fost o idee proastă.

— Nici măcar nu știi cum te cheamă? întreabă Layla.

— Mă cheamă Randall Richard, minte el.

Layla își întoarce ușor capul spre mine. Ridică din sprânceană, apoi se uită din nou la el.

— Ești doctor?

— Într-un fel, da.

Layla râde, fără tragere de inimă.

— Detectiv, *ceva de genul*. Doctor, *într-un fel*. Ori *ești*, ori *nu ești*.

— Am fost doctor. Acum sunt detectiv.

— Bineînțeles, spune Layla, pe un ton categoric.

Bărbatul se așază din nou la masă, făcând un semn către scaunul de vizavi de el.

— Prefer să stau în picioare, spune Layla.

Își îndreaptă atenția către mine.

— L-ai verificat pe tipul ăsta înainte să îl chemi aici?

Nu o mint. Doar dau din cap că *nu*.

Layla pufnește în râs.

— Incredibil.

Se îndreaptă către ieșirea din bucătărie.

— Pur și simplu grozav.

Se oprește un moment și se uită la mine. E prima dată când mă privește cu ură.

— *Plec*. Și dacă încerci să mă oprești, de data asta o să țip până când o să mă audă cineva sau până mor. Nu-mi pasă care dintre astea două o să se transforme prima în realitate.

— Nu eu te-am oprit să pleci ultima oară, Layla.

Stau nemișcat, iar ea trece pe lângă mine. Mă uit cum traversează holul care duce la ușa de la intrare. Deschide încuietoarea de sus, după care se oprește și rămâne încremenită. Se îndepărtează ușor de ușă.

Se întoarce cu fața spre mine și îmi dau seama că cea care mă privește acum nu e Layla. E Willow.

— E foarte supărată, spune Willow, cu o privire în care i se citește îngrijorarea. Cred că trebuie să o legi din nou.

Încuviințez din cap și urc iarăși scările alături de Willow, mergând în dormitor. Se așază pe pat, iar când ridică mâinile spre mine observ că pe obraz îi curge o lacrimă.

— N-ai de ce să te simți aiurea, îi spun eu.

Dar știu că e aiurea. Așa ne simțim amândoi.

— Nu mă pot abține. Urăsc faptul că-i facem una ca asta. Crede că ești diabolic și că își pierde mințile.

Îi bandajez din nou încheieturile, înainte să i le leg cu sfoară, sperând că Willow va sta în corpul ei îndeajuns de mult timp cât Layla să adoarmă.

— Ai fost jos în tot acest timp? o întreb.

Willow încuviințează din cap.

— Da, am fost. Detectivul ăla n-a oferit niciun sfat. Nicio explicație.

— Știu, dar urmează. Nu mai am multe lucruri să-i spun, iar apoi s-ar putea să știe exact cum să te ajute. De aia trebuie să o ținem pe Layla aici până termină. E posibil să avem nevoie de ea.

Willow plânge mai tare acum. Lacrimile ei sunt diferite. Layla plânge din cauza mâniei și a fricii. Willow plânge din cauză că simte empatie față de Layla.

Doamne, ce pânză încurcată am țesut!

Iau un șervețel de pe noptieră și îi șterg lacrimile de pe obraz. Îi ridic fața spre mine.

— O să deslușim cumva chestia asta. Îți promit. Poți încerca să o faci pe Layla să adoarmă?

Dă din cap că da. Mă aplec în față și o sărut pe creștet, apoi cobor din nou. Când intru în bucătărie, mă simt copleșit de un sentiment de vină, dar care e însoțit de ceva mai multă speranță decât am simțit în ultima vreme. Omul ăsta a văzut-o pe Layla. A înțeles ce poate face Willow. N-a părut deloc surprins, poate a mai văzut astfel de lucruri și înainte. Iar dacă a mai văzut astfel de lucruri, poate că ne poate ajuta cu adevărat.

— Willow te pune să faci asta? mă întreabă el în timp ce mă așez.

Nu știu cum să-i răspund. Willow nu vrea ca noi să plecăm. A făcut lucrul ăsta cât se poate de clar. Dar nici eu nu am insistat prea mult.

— Nu știu. Cred că e un efort comun, din păcate.

— De ce niciunul dintre voi nu o lasă pe Layla să plece?

Nu spun nimic, pentru că răspunsul mă face să mă simt ca un monstru.

Bărbatul se lasă în față, înclinându-și capul.

— Ești îndrăgostit de ea?

— Normal. E legată doar pentru că vreau să o supraveghez, și n-aș putea s-o fac dacă ar pleca.

— Nu vorbeam despre Layla.

Îmi cobor privirea spre masă când îmi dau seama ce insinuează. Senzația de căldură pe care o aveam în piept îmi ajunge în obraji.

— Nu, nu-i nimic de felul ăsta.

— Ce fel?

— Nu e... nu știu. Îmi pasă de Willow. Dar sunt îndrăgostit de Layla.

— Dar s-a creat o relație cu Willow. Una îndeajuns de serioasă încât să te facă să o pui pe Layla în pericol ca s-o ajuți pe Willow.

— Nu simt că Layla ar fi în pericol.

— Cu siguranță n-o protejezi prin faptul că o forțezi să stea aici.

— Dar, în același timp, o fac din cauză că-mi fac griji pentru ea.

Turnura pe care a luat-o interogatoriul lui mă face să mă simt agitat.

— Uite ce e, nu contează de ce aleg să o țin pe Layla aici. Deja a văzut prea multe. E un motiv suficient. Întreabă-mă altceva, continui, făcând semn cu mâna spre el.

Își dă ochii peste cap pentru o secundă.

— În fine. Cât de des vă folosiți tu și Willow de corpul lui Layla fără ca ea să știe?

— Nu la fel de mult cum făceam la început.

— Cât de des se întâmpla la început?

— Foarte des.

Capitolul unsprezece

Felul în care o persoană se trezește dimineața dezvăluie multe despre etapa în care se află în viață. Înainte să o cunosc pe Layla, mă trezeam cu greu. Amânam alarma de cinci ori dacă trebuia să ajung undeva. Iar dacă nu, dormeam până când simțeam durere în tot corpul; apoi mă rostogoleam jos din pat, inert, târșâindu-mi picioarele până la duș. În viața mea nu erau prea multe lucruri care să mă entuziasmeze.

După ce am cunoscut-o pe Layla, am devenit nerăbdător să mă trezesc. Deschideam ochii și imediat o căutam cu privirea. Dacă era setată alarma, îi opream sonorul imediat ce începea să sune, rămânându-mă să n-o trezească, pentru că voiam ca eu să fiu cel care o face. O sărutam pe obraz sau o mângâiam pe braț până când începea să zâmbească. Voiam să o văd înainte ca ea să mă vadă pe mine, și, în același timp, voiam să fiu motivul pentru care se trezea.

Astăzi mă scol într-o manieră similară, dar complet nouă — gândul la ce urmează îmi face pielea de găină. Sunt cât se poate de treaz. Deschid ochii și o caut imediat pe Layla, dar nu din cauză că vreau să fiu eu cel care o trezește. Dimpotrivă. Vreau să mă furișez jos din pat fără să își dea seama, ca să mă ascund în baie, să mă uit din nou la filmările de aseară.

Încui ușa băii, dau drumul la duș, ca să acopăr zgomotul făcut de telefon, apoi mă sprijin de blat. Derulez filmarea până la momentul când Willow a venit în bucătărie și s-a așezat la masă. Mă uit din nou la imaginile surprinse pe parcursul întregii mele

conversații cu Willow, doar ca să mă asigur că s-a întâmplat și că n-a fost doar un vis.

Nu a fost un vis.

Închid aplicația de pe telefon și îmi privesc reflecția în oglindă. Cu doar două dimineți în urmă, mă trezisem încrezător în felul în care văd eu lumea, ceea ce mi se pare incredibil acum. Încrederea aceea a dispărut și a fost înlocuită de curiozitate, de fascinație și de o nevoie nouă, intensă, de a descoperi toate celelalte lucruri pe care nu le conștientizez în universul acesta.

Știind faptul că în viață sunt mai multe lucruri decât putem noi cuprinde cu privirea face ca totul în jurul meu să pară lipsit de importanță. Simt că iubirea mea pentru Layla contează mai puțin în desfășurarea vieții mele decât simțeam cu două zile în urmă.

Majoritatea lucrurilor care m-au stresat vreodată par neimportante acum că știu că există mult mai multe lucruri pe lume decât am crezut eu.

Propria existență îmi pare neimportantă acum.

Prioritățile mi s-au schimbat în ultimele douăzeci și patru de ore, dar n-am nici cea mai mică idee ce se află acum în capul listei. Pentru mult timp, acest loc a fost ocupat de Layla, dar lucrurile prin care am trecut noi doi nu mai par la fel de traumatizante când iau în considerare faptul că e posibil nu doar că alți oameni să o ducă mai rău decât noi, dar și că alte tărâmuri ale existenței o duc mai rău decât noi.

Întotdeauna i-am spus tot lui Layla, dar în continuare nu sunt sigur dacă vreau să deschid subiectul ăsta de față cu ea. Dar o parte din mine crede că ar ajuta ca ea să știe adevărul despre ceea ce se întâmplă. Dacă ar ști că fără doar și poate mai sunt și alte tărâmuri ale existenței, nu doar cel în care trăim acum, poate că ceea ce ni s-a întâmplat nu ar mai avea o importanță la fel de mare. Poate că, într-un mod ciudat, faptele astea ar fascina-o la fel de mult ca pe mine și ar ajuta-o să facă față lucrurilor prin care trece.

Pe mine m-a eliberat cu siguranță de senzația de deșertăciune pe care o simțeam în ultima vreme. Nu știu ce i-a luat locul acum,

poate doar curiozitate și o mulțime de întrebări. Dar a trecut ceva timp de când m-am trezit dimineața atât de entuziasmat.

Sunt pregătit să vorbesc din nou cu Willow.

Mă uit în jurul meu în baie și mă întreb dacă nu cumva Willow e aici acum. Oare ne privește tot timpul? Ce face în timpul nopții, dacă nu doarme? Ce face în acest moment?

Am atât de multe întrebări pentru ea. Nici măcar nu vreau să-mi pierd timpul făcând duș. Opresc apa și ies ușor din baie. Layla doarme în continuare, întinsă pe burtă.

O las să doarmă și cobor în bucătărie. Dau drumul la aparatul de cafea și arunc o privire prin bucătărie și mă întreb din nou dacă e cumva aici. Trebuie să găsim o modalitate de a comunica atunci când nu se folosește de Layla.

— Ești aici? întreb eu.

Vorbesc încet, pentru că nu sunt sigur că mi se va părea vreodată normal faptul de a vorbi cu ceva ce nu există.

Nu primesc niciun răspuns, așa că repet:

— Willow? Ești aici?

Mă întorc pe călcâie când începe să picure apă de la robinet. Mă uit la picături, care se transformă treptat într-un șuvoi de apă. Apoi robinetul se închide complet.

Îmi dau seama că ar trebui să mă simt copleșit de frică, dar singurul lucru pe care-l simt acum e nerăbdare. Vreau să continuăm conversația pe care am avut-o azi-noapte. Mă uit în jurul meu în bucătărie, întrebându-mă cum am putea face asta. Am un telefon în mână. Willow poate să-mi folosească laptopul.

Iau computerul și mă așez la masă.

— Nu știu dacă știi prea multe despre tehnologie, spun eu cu glas tare. Dar din moment ce știu că poți să tastezi, putem folosi *Messenger*.

O deschid și arăt spre ecran, presupunând că mă urmărește dacă e în cameră.

— Eu o să-mi folosesc mobilul. Tu poți să scrii pe laptop.

Îl împing în stânga mea, apoi îmi pun coatele pe masă, ținându-mi telefonul. Mă uit la tastele laptopului pe măsură ce sunt apăsate, apărând rapid o succesiune de litere. Tastează repede. Ar putea fi un indiciu referitor la ce-a făcut în viața ei anterioară.

Pe telefon apare un mesaj.

Mă pricep foarte bine la tehnologie.

Nu-mi pot stăpâni un zâmbet.

E ireal ce se întâmplă. E mai mult decât mi-am imaginat că voi experimenta vreodată de-a lungul vieții. Ideea de a mă căsători, de a avea copii, de a-mi crea o carieră în muzică — toate îmi par acum doar niște moduri de a-ți umple timpul. Dacă am un fel de al șaselea simț? Dacă destinul meu e să mă folosesc cumva de acest simț? Dacă, de fapt, mi-e scris să fiu altceva decât muzician?

Văd cum tastele laptopului sunt apăsate din nou. Mai scrie ceva.

Știu lucruri — de exemplu, știu să gătesc. Știu cum să folosesc un computer. Cum să folosesc un telefon mobil. Dar n-am idee cum de știu să fac toate astea.

Nu-mi folosesc telefonul ca să-i răspund, ci vorbesc cu glas tare, din moment ce Layla doarme în continuare la etaj.

— Mă întreb dacă ceea ce-mi spui ar putea fi un indiciu despre cât de recent ai murit. Presupun că dacă s-ar fi întâmplat cu decenii în urmă, ai vorbi diferit, te-ai fi comportat altfel.

Pari atât de sigur că am fost în viață cândva. Dar dacă am fost mereu aici?

— Poate că da, și ai dobândit cunoștințe de-a lungul timpului. Spui că te uiți la televizor uneori, nu?

Da.

— Există câteva lucruri pe care le-am putea face ca să identificăm o cronologie a vieții tale.

E important pentru tine să afli dacă am fost cândva în viață?

— Pentru tine nu e important?

Nu știu. Nu chiar. De ce ar conta?

— Dacă ți-ai aminti cum a fost viața ta, atunci poate ai putea să-ți dai seama de ce ești blocată aici.

Nu pot să zic că mă simt blocată.

— Dar ești fericită?

Nu. Ți-am spus deja cum e să fiu aici. Tu și Layla sunteți cele mai interesante elemente din lumea mea.

— Dar dacă eu sunt aici ca să-ți fiu de folos? Măcar vrei să te ajute cineva să dezlegi misterul?

E un lucru destul de egoist să presupui că eu sunt cea care are nevoie de ajutor. Dacă eu sunt cea care trebuie să te ajute pe tine?

Mă uit la ultima ei replică pentru un moment, lăsând-o să se împletească cu celelalte gânduri care-mi trec prin cap.

— Nu m-am gândit niciodată așa.

Mă aplec peste masă, sprijinindu-mi bărbia cu degetele.

— Poate ai dreptate. Poate că amândoi ne aflăm acolo unde trebuie. Dar dacă așa ar sta lucrurile, de ce ești tu cea care pășește pragul către lumea *asta*? Tu ești cea căreia îi este dor de lucruri de care eu am parte. De mâncare. Apă. Somn. Pur și simplu nu-ți poți îndeplini aceste nevoie acolo unde ești. Tot ce este tangibil se află pe acest tărâm și dai impresia că ți-au lipsit toate lucrurile astea, ceea ce înseamnă că poate ai avut parte de ele la un moment dat, în trecut.

Laptopul alunecă pe masă până ajunge fix în fața mea. Mișcarea bruscă mă face să tresar.

— De ce m-ai lăsat să dorm atât de mult? întreabă Layla.

Îmi ridic ochii și o văd în pragul bucătăriei, întinzându-și brațele deasupra capului. Cască și se îndreaptă spre aparatul de cafea.

— Nu e chiar așa târziu, îi răspund, închizând ușor laptopul.

— E ora unsprezece, spune Layla, turnându-și cafea.

— Cel mai mortal moment al zilei, îi spun eu, tachinând-o.

Mă privește curioasă.

— Cel mai *cum*?

Își ține cana cu ambele mâini, sorbind din ea. Mă îndrept spre ea și o sărut pe frunte.

— Unsprezece dimineața — cel mai mortal moment al zilei, spun eu, repetând una dintre multele informații pe care mi le-a împărtășit.

Mijește ochii, confuză.

— Ciudat, credeam că noaptea mor cei mai mulți oameni.

Simt cum pe umeri mi se așază o mantie de vinovăție. Sunt atât de multe lucruri pe care le iau ca atare, crezând că Layla se recuperează încet, încet — conversațiile pe care le-am avut, amintirile pe care ni le-am creat, toate acele momente perfecte pe care le-am trăit împreună. Pare că cineva a luat o foarfecă și a tăiat fâșii din memoria ei, lăsând bucăți din ea pe o masă.

Am senzația că uneori nu îmi dau seama de gravitatea rănilor ei. Ultimele șase luni de la incident le-am petrecut mergând ca pe ace, încercând să nu scot în evidență unele lucruri, să nu o fac să simtă că a pierdut atât de mult pe cât pare. Dar dacă faptul că i-am făcut pe plac, evitând să vorbim despre ceea ce s-a petrecut în noaptea aceea a înrăutățit lucrurile?

O rană cerebrală trebuie să semene cu una corporală. Când ești rănit fizic, faci exerciții. Muncești din greu să recuperezi puterea pe care ai pierdut-o. Am făcut trei luni de fizioterapie pentru rana de la umăr, dar am făcut exact opusul când a venit vorba de rana ei.

Nu i-am provocat creierul cu exerciții... I-am lăsat să se odihnească.

Am evitat să facem rău — rănile ei au fost lăsate în pace, în speranța că totul se va vindeca de la sine. Dar doar din punct de vedere fizic a fost așa. Dar mental — nu sunt sigur.

— Vorbeai la telefon cu cineva? întreabă ea.

— Nu. De ce?

— Mi s-a părut că te aud vorbind când am coborât.

— Da, am zis eu rapid. Vorbeam de unul singur. Nu la telefon.

Pare să mă creadă. Merge la frigider și îl deschide. Se uită la rafturi, nu ia nimic și închide ușa.

— Vrei să-ți pregătesc ceva pentru micul-dejun?

— Am pus aproape un kilogram pe mine săptămâna asta. Fără mic-dejun, bombăne ea.

— Suntem în vacanță. Mai ai de pus măcar patru kilograme ca să putem considera că a fost o vacanță de succes.

— Ești drăguț, zâmbește ea. Dar dacă mai pun patru kilograme pe mine, nu mai stăm dezbrăcați la piscină. N-aș mai putea să mă privesc în oglindă.

Mă duc la ea și o trag înspre mine. Nu-mi place să o aud vorbind așa. Nu-mi place că ceva atât de simplu ca o ușoară creștere în greutate în vacanță o stresează atât de mult. Mă gândesc la relația noastră, încercând să-mi amintesc dacă am spus ceva care ar fi putut să o facă să creadă că îmi pasă mai mult de corpul ei decât de ea. Da, îi spun foarte des că e sexy, dar într-un fel pozitiv. Dar poate faptul că scot mereu în evidență felul cum arată o face să îi pese mai mult decât ar trebui de aspectul fizic.

— Te iubesc, Layla. Iubirea mea pentru tine nu fluctuează în funcție de niște numere de pe un cântar, îi spun eu, cuprinzându-i fața în mâini.

Zâmbește, dar se vede că nu o face din inimă.

— Știu că mă iubești. Dar tot îmi doresc să fiu sănătoasă.

— Nu e sănătos să sari peste mese.

— Nici să mănânci prăjituri și tot felul de dulciuri. Bucătăria asta e plină doar de mâncare nesănătoasă.

— Suntem în *vacanță*, spun eu. Asta se face în vacanță. Mănânci lucruri care nu-ți fac bine, ești leneș și dormi prea mult. Trebuie să intri în ritmul de vacanță înainte să se termine, adaug eu, sărutând-o.

Îmi înconjoară talia cu brațele și-și apasă fruntea de umărul meu.

— Ai dreptate. Trebuie să mă relaxez și să mă bucur de săptămâna asta.

Se trage înapoi.

— Știi ce nu pot refuza niciodată? Mâncarea mexicană. În special *tacos*.

— Da, *tacos*! Delicios!

— Și *margaritas*. Unde putem merge să luăm *tacos* și *margaritas*?

Ezit când sugerează să plecăm de-acasă. Aș vrea să o scot de-aici și îmi place că e entuziasmată de ideea de a mânca *tacos*, dar, în același timp, am o mulțime de întrebări pentru Willow.

— Ești sigură că vrei să mergem? Suntem la cel puțin o sută de kilometri de cel mai apropiat restaurant.

Layla dă din cap, serioasă.

— Da. Am nevoie să ies din casa asta.

Se ridică pe vârfuri și mă sărută.

— Merg să fac un duș.

Iese din bucătărie, iar eu deschid imediat laptopul.

— Mai ești aici? întreb, sperând să primesc un răspuns.

Mă holbez la laptop, dar nu se întâmplă nimic. Aștept răbdător până când aud apa curgând la duș.

— Willow? Mai ești aici? repet eu întrebarea.

Timp de câteva secunde care par incredibil de lungi nu se întâmplă nimic. Dar apoi se aud din nou tastele, iar eu răsuflu ușurat când văd că scrie.

Scuze, sunt aici acum. Am ieșit din cameră când a coborât Layla. Mi se pare aiurea să mă uit la voi fără permisiune, așa că n-o fac.

— Unde mergi când ieși din cameră?

Eram în Camera Mare.

— Urci vreodată la etaj?

Uneori. Nu când sunteți amândoi acolo.

Nu e chiar adevărat ce spune.

— Erai la etaj în seara când ai intrat în corpul ei și ai coborât din pat ca să te uiți în oglindă.

Credeam că adormiserăți amândoi. Încerc să nu spionez atunci când sunteți amândoi. Nu mi se pare în regulă să fac asta. Dar am o slăbiciune... ca atunci când simt mirosul mâncării voastre.

— Dar ne spionezi când suntem singuri?

„Spionez" e prea mult spus. Sunt curioasă. Singură. Așa că da, uneori vă privesc trăindu-vă viețile. Nu e nimic altceva de făcut aici.

— Ce-o să faci săptămâna viitoare, când noi o să plecăm?

O să stau îmbufnată. Poate o să încerc să-mi dobor recordul de opt zile de uitat întruna la ceas.

Nu râd la gluma ei autoironică. Gândul că o să fie complet singură mă face să îmi pară rău pentru ea. E ciudat — să-ți pară rău pentru o fantomă. Un spirit. Ce-o fi ea.

Mă întreb ce-am trăit în copilărie de mă face să iau asupra mea atâta vină, chiar și-atunci când nu sunt eu cel responsabil de ceva. Iau asupra mea greutatea durerilor lui Layla. Iar acum o iau și pe cea a lui Willow.

Poate că *ar trebui* să cumpăr casa. Știu că Layla n-ar vrea să locuiască permanent aici, dar am putea veni în vacanță. În felul acesta, Willow n-ar fi mereu singură.

— O să plecăm curând, dar o să ne întoarcem diseară.

Unde mergeți?

Cred că, într-adevăr, nu a fost prezentă la discuția dintre mine și Layla. Mi se pare amuzant că o fantomă are aceleași principii morale ca ale unei persoane în viață. Nu vrea să se bage în viețile noastre, chiar dacă noi nu am fi conștienți de prezența ei.

— Layla vrea să mănânce *tacos*. Și sunt sigur că o să vrea să meargă la cumpărături când suntem în oraș. O să fim plecați toată după-amiaza.

Tacos sună delicios.

— Vrei să-ți aduc și ție?

E frumos din partea ta, dar cred că ai uitat că nu am cum să mănânc.

— Ai putea să mănânci în seara asta, după ce adoarme Layla.

Pentru un moment se lasă tăcerea, apoi începe să tasteze din nou.

Nu te deranjează să mă folosesc din nou de Layla?

Nu ar trebui să mi se pară în regulă, dar nici nu cred că îi face rău în vreun fel. Ba dimpotrivă, așa are parte și de caloriile atât de necesare.

— Nu e nicio problemă. Vrei cu vită sau cu pui?

Fă-mi o surpriză.

Închid laptopul și o iau pe scări, sărind câte o treaptă. Abia aștept să petrec ziua cu Layla. Dar cred că aștept cu mai mare nerăbdare să vorbesc din nou cu Willow diseară.

Ceea ce se petrece între noi are cu siguranță un element de duplicitate — sunt conștient de acest lucru. Dar e greu să îți dai seama unde trebuie să stabilești o limită când te afli în două lumi diferite.

Capitolul doisprezece

În Nebraska se găseau mai multe opțiuni de a mânca *tacos* decât în jurul orașului Lebanon, Kansas, așa că am trecut granița și am mers într-un oraș numit Hastings.

Mi-era deja foarte foame când am ajuns acolo, dar Layla a vrut să meargă la cumpărături mai întâi, așa că am intrat în câteva buticuri înainte să mergem la restaurant. A fost o idee bună în ceea ce-o privește, pentru că a băut patru *margaritas* și a mâncat un singur *taco*, așa că la finalul mesei abia dacă se mai putea ține pe picioare.

Însă nu băuse prea mult ca să mă întrebe de ce am comandat *tacos* la pachet. I-am spus că n-a mâncat suficient la cină, așa că vreau să iau și acasă, în caz că i se face foame mai târziu.

Răspunsul meu a făcut-o să zâmbească, apoi s-a aplecat peste masă ca să mă sărute, dar a dat peste unul dintre paharele de *margarita*, care a căzut și s-a spart. Era atât de jenată, încât își cerea scuze față de toți cei din restaurant în timp ce se făcea curat. Și-a cerut scuze și față de paharul pe care l-a spart. Atunci mi-am dat seama că-și depășise limita.

Drumul înapoi a durat doar o oră, dar Layla a trebuit să se oprească de două ori să meargă la baie, din cauza cocktailurilor. Am încercat întruna să vorbesc cu ea, în speranța că o să stea trează. Era încă destul de devreme când ne întorceam din Lebanon, așa că nu voiam să doarmă în mașină și apoi să stea până târziu.

Am simțit un val de vinovăție din cauza acestui gând — eram entuziasmat că Layla o să adoarmă când o să ajungem acasă, astfel încât Willow să îi preia corpul.

Dar nu m-am simțit îndeajuns de vinovat încât să nu fac tot posibilul să o țin de vorbă.

Am ajuns acasă când soarele începea să apună. Layla a vrut să stăm afară să privim apusul, așa că fix asta facem acum. Stăm pe iarbă, în apropiere de nucul pecan și ne uităm cum soarele este înghițit de pământ.

E un proces dureros de lent.

Mă tot uit la ceasul de pe telefon, de parcă ar trebui să ajung undeva. Nu sunt așteptat nicăieri, dar niciodată nu mi-am dorit mai mult ca Layla să adoarmă cum îmi doresc în acest moment. Dar e tot amețită. Încă râde fără motiv.

Am atât de multe întrebări pentru Willow și vreau doar să intru în casă, dar Layla are alte planuri.

Își pune o mână pe pieptul meu și mă împinge imediat ce dispare și ultima rază de soare. Se apleacă asupra mea, coborându-și mâna să-mi deschidă blugii, sărutându-mă în același timp. Pe limbă încă i se simte gustul acru de limetă.

O sărut și eu, pentru că asta ar trebui să fac. Ar trebui să o doresc, să îmi doresc să mă sărute, să o ating pe tot corpul, să o pătrund. Dar nu e ce vreau să fac acum. Tot ce simt în acest moment e o nerăbdare copleșitoare.

Nu știu cum să fac să separ lucrurile pe care mi le doresc acum. Am venit aici ca eu și Layla să ne revenim, dar am sentimentul că lumile noastre o să se îndepărteze și mai tare pe măsură ce petrecem mai mult timp aici. Devin din ce în ce mai fascinat de lumea în care nu trăim, iar acest lucru o să ne afecteze. Cumva. Nu știu cum încă, dar știu că e greșit ceea ce fac. Faptul că îi dau voie lui Willow să se folosească de corpul lui Layla e o trădare îngrozitoare. Dar este o formă de trădare pe care mă trezesc că o justific de fiecare dată când încep să mă îndoiesc de ea.

Mâna îi alunecă sub blugi. Observ cum entuziasmul îi dispare când mă cuprinde cu mâna și află că nu sunt la fel de implicat ca ea.

— S-a întâmplat ceva? întreabă ea.

În mod normal nu se întâmplă așa ceva. Când ea mă dorește, tot ce are de făcut e să mă sărute — e suficient să-mi provoace erecție. Dar acum nu e de ajuns. Mintea mea e în cu totul altă parte și îmi dau seama din privirea ei că simte că e legat de sentimentele mele pentru ea. Dar nu e cazul. Sunt doar preocupat.

O mângâi pe obraz.

— Nu s-a întâmplat nimic, îi răspund, trecându-mi degetul peste buzele ei. Doar că o piatră sau altceva mă împunge în spate.

O rostogolesc, așa că acum mă uit eu în jos la ea.

— Mai bine terminăm diseară ce-am început. În patul nostru.

Îmi zâmbește.

— Sau chiar *acum* în patul nostru.

Mă dă la o parte, apoi se ridică în picioare. Se clatină, așa că mă ridic și o sprijin. Își duce o mână la frunte.

— Oau. Sunt atât de beată.

O ajut să intre în casă, sperând că e prea amețită să mai vrea să continuăm.

Dar nu uită ce-am început.

Mă sărută imediat ce pășim pragul. Își bagă mâna în blugii mei și mă împinge către Camera Mare.

— Hai s-o facem pe canapea, spune ea.

Mă opresc, întrebându-mă dacă Willow e aici în acest moment. Faptul că ne poate vedea mă face să mă simt ciudat.

Nu vreau să ne-o tragem în Camera Mare. Nu vreau să ne-o tragem deloc. E ciudat să știu că se mai află cineva în casă cu noi. Când suntem singuri, Layla e foarte gălăgioasă când facem sex. Da, teoretic suntem singuri, dar nu așa stau lucrurile.

Vacanța noastră aici nu s-a terminat, așa că nu pot evita să fac sex cu ea pentru restul perioadei. O s-o ia personal. Și ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca ea să se simtă ca atunci când am refuzat să fac sex în toaleta avionului.

— Hai să mergem sus, îi spun, trăgând-o spre scări.

Se bosumflă, dar mă lasă să o iau de mână. Se ține de balustradă cât urcăm. Eu o țin pentru că nu vreau să cadă.

Când ajungem în dormitor închid ușa, încrezător că Willow a rămas la parter.

Layla își dă jos blugii și îi împinge cu piciorul spre pat. Își scoate tricoul, dar i se blochează capul în el și aproape cade. O ajut să și-l dea jos. Râde când îl arunc pe podea.

Acesta este momentul când Layla îmi captează complet atenția. E într-o dispoziție bună. *Râde*. E beată și lipsită de griji în acest moment. Nu se întâmplă des ca ea să își permită să fie atât de liberă. Pot număra pe degetele de la o mână de câte ori am auzit-o chicotind după operație.

Îmi place. Îmi *lipsește*.

Poate că vacanța și casa asta chiar ne ajută.

O sărut de data asta și mă simt ușurat când o fac, pentru că toată *dorința* s-a întors. Mă forțez să mi-o scot pe Willow din minte și să mă concentrez asupra lui Layla cât de mult posibil. Îmi dă tricoul jos și încă suntem în picioare lângă pat când îi desfac sutienul. Își lipește corpul de al meu și ne sărutăm până când simt că își pierde echilibrul, iar corpul i se lasă spre dreapta.

Respiră cu putere când o întorc și o aplec peste saltea. Apoi începe să chicotească și, *doamne, iubesc să aud sunetul ăsta*. Nici nu mă obosesc să-i dau chiloții jos, doar îi dau la o parte și o pătrund de parcă mi-ar fi teamă că sentimentul acesta ar dispărea dacă nu mă grăbesc.

Geme zgomotos, iar eu nu vreau să fie gălăgioasă în seara asta. Îi acopăr gura cu mâna în timp ce i-o trag. Zgomotele pe care le face sunt înăbușite de palma mea.

Eu nu fac deloc zgomot atunci când termin.

Apoi o întorc pe spate și o ating între picioare. O sărut în tot acest timp.

Poate că nu mă gândesc la Willow chiar acum, dar asta nu înseamnă că mi-am scos-o din minte și, cine știe din ce motiv, nu vreau să ne audă acum.

Când terminăm, mă prăbușesc deasupra ei, respirând cu greutate. Layla își trece unghiile pe spatele meu, dar eu țin ochii închiși, cu fața îngropată în cearceaf.

Ar trebui să fiu satisfăcut, dar încă mă simt foarte nerăbdător. Vreau să cobor și să vorbesc cu Willow.

Mă gândesc la cum am adus-o pe Layla aici ca să-mi îndrept atenția asupra ei, dar acea atenție devine din ce în ce mai puțin concentrată.

Layla are dreptul să știe ce se petrece în jurul ei în casă. Habar nu are de prezența lui Willow. De faptul că aceasta se folosește de corpul ei noaptea. Nu știe ce vină port eu pentru această situație.

Cu toate astea, nu fac nimic să schimb lucrurile.

Layla mă împinge până când mă rostogolesc pe spate. Merge la baie să se spele. Eu stau cu ochii în tavan, întrebându-mă cât va mai dura până când Layla adoarme. Nu e foarte târziu. De obicei, patru *margaritas* ar fi suficiente pentru a ne asigura că va adormi devreme, dar astăzi s-a trezit la unsprezece.

Aud cum începe să curgă apa la duș și bombăn, nemulțumit. Când e beată, un duș nu face decât să o trezească de-a binelea. De parcă i-ar da viață. Probabil că o să vrea să ne uităm la o serie întreagă pe Netflix. E posibil să dureze ore întregi până adoarme.

Îmi închei blugii și mă îndrept spre dulap. Mă uit cu atenție la recipientele în care sunt medicamentele care i-au fost prescrise, citind denumirile, ca să văd care sunt cele pe care le ia în mod normal ca să o ajute să adoarmă.

Deschid capacul pilulelor Ambien[1], iau o pastilă în mână, apoi pun recipientul la loc în dulap.

Cobor ca să-i aduc un pahar cu vin. Dacă bea vin după *margaritas* o să fie și mai adormită. Somniferul va exacerba efectul.

[1] Medicament prescris pentru tratarea insomniilor.

Oricum ia câte una în fiecare seară. Nu fac decât să accelerez procesul.

Zdrobesc pastila cu o lingură. O amestec în paharul cu vin până când se dizolvă complet.

Vreau să ies din bucătărie, dar nu reușesc să fac decât câțiva pași.

Paharul îmi este smuls din mână, spărgându-se pe podea, la câțiva pași de mine.

Mă uit la mâna mea goală, apoi la picăturile de vin roșu care au pătat dulapurile albe.

E vin peste tot. Rămân înțepenit, complet șocat. Sunt cuprins instantaneu de un val de regret. Paharul mi-a fost trântit din mână cu destulă forță încât să ajungă în cealaltă parte a bucătăriei și există doar o explicație pentru ceea ce s-a întâmplat.

Willow a văzut ce făceam și, evident, s-a supărat.

Încep să îmi dau în sfârșit seama de gravitatea a ceea ce intenționam să fac. Mă uit la tavan și îmi cuprind fața cu mâinile.

Ce-a fost în capul meu?

Plec din bucătărie și o iau pe scări, rușinat de ce-a văzut Willow. Rușinat de faptul că mi-a trecut prin cap că aș putea să-i strecor pastila lui Layla în băutură, astfel încât să adoarmă mai repede.

Dorința mea de-a vorbi cu Willow dispare imediat, fiind înlocuită de un sentiment copleșitor de rușine. Deschid ușa de la dormitor chiar în momentul în care Layla iese din baie înfășurată într-un prosop. Face semn cu mâna spre podea, în apropiere de picioarele mele.

— Aruncă-mi și mie tricoul tău.

Îl prinde, apoi îl îmbracă, dând drumul prosopului. Tricoul îi ajunge până la jumătatea coapselor, iar eu privesc cum înoată în hainele mele. E minionă și e posibil chiar să fie subponderală acum, din moment ce nu prea mănâncă; dar, cu toate astea, era cât pe ce să îi strecor o doză de somnifere, pe care să le ia cu alcool, fără să știu cum o vor afecta. Mai ales dacă ar fi luat și pastila pe care obișnuiește să o ia seara.

O trag spre mine și o cuprind cu brațele, cerându-mi scuze tăcut pentru un lucru despre care n-aș recunoaște vreodată că aproape că l-am făcut. Închid ochii și-mi îngrop fața în părul ei ud.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, spune ea, iar cuvintele îi sunt înăbușite de faptul că e lipită de mine.

O țin în brațe o perioadă îndelungată. Câteva minute, sperând că așa o să mă simt mai puțin vinovat.

Dar nu funcționează. Ba chiar mă simt mai aiurea.

Simt cum Layla cască și se retrage.

— Sunt atât de obosită, spune ea. Cred că am băut prea mult. Merg în pat.

— Și eu.

Rămâne cu tricoul meu pe ea și se strecoară sub cearceafuri. Îmi schimb blugii cu o pereche de pantaloni de trening. În mod normal dorm doar cu boxeri pe mine, dar nu știu dacă Willow are de gând să își facă apariția în această seară.

~

Nu eram obosit în momentul când m-am așezat lângă ea și, deși a trecut o oră de când ne-am băgat în pat, tot nu mi-e somn. Nici măcar nu pot să țin ochii închiși. O privesc pe Layla dormind, așteptând ca Willow să intre în corpul ei, dar nu o face.

E posibil să fie supărată pe mine. Sau poate trebuie să aștepte până în momentul când Layla doarme profund. Nu știu. Nu am idee dacă există anumite *reguli*.

Vreau să-mi explic acțiunile în fața lui Willow, dar nu o pot face dacă nu intră în corpul lui Layla, iar de aici nu pot vorbi cu ea, pentru că am nevoie de laptop.

Cobor ușor din pat, fără să o trezesc pe Layla, și mă îndrept spre bucătărie.

Mă opresc în pragul ușii, șocat de ceea ce văd. De fapt, de ceea ce *nu* văd.

Nu mai există nicio urmă a celor întâmplate mai devreme. Vinul vărsat a fost șters. Cioburile au dispărut. De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ridic capacul coșului de gunoi. Cioburile, care cu puțin timp erau împrăștiate pe jos, sunt acum chiar deasupra.

Willow a strâns totul cât timp eu am fost sus cu Layla.

Mă așez la masă, dar nu deschid laptopul. Deschid mai întâi aplicația de securitate de pe telefon. Derulez imaginile înapoi și văd cum paharul de vin îmi zboară din mâini fără să fie atins de nimic. Dau înainte și văd cum capacul coșului de gunoi e dat la o parte la aproximativ zece minute după ce am urcat la etaj.

Privesc fascinat cum bucătăria devine deodată curată. Cum petele de vin dispar. Cum cioburile se mișcă de pe podea și se duc în coș. Capacul e pus la loc, iar orice urmă de pahar spart dispare.

Închid aplicația și îmi pun telefonul cu ecranul în jos pe masă.

Am încetat să mai încerc să înțeleg lumea din jur în momentul când am ajuns aici. Nu mă mai șochează să văd o înregistrare cu o fantomă făcând curat. Cel puțin, nu în acest context.

Nu știu ce spune lucrul acesta despre mine.

Totodată, nu știu ce spune despre mine faptul că aproape că i-am dat lui Layla medicamente fără să știe.

Poate că timpul petrecut aici îmi face creierul varză. Mă face să-mi pierd principiile morale.

Nici nu știu din ce punct să încep conversația cu Willow. *Cum* să o încep. Îmi cer scuze? Nu vreau ca ea să creadă că sunt genul de tip care și-ar droga prietena, dar... fix asta era cât pe ce să fac, înainte ca Willow să mă oprească.

M-a oprit pentru că nu i-a plăcut intenția mea sau pentru că nu voia ca trupul lui Layla să fie prea greu de trezit?

Nu știu dacă acțiunile lui Willow au venit din altruism sau din egoism, dar nu sunt tocmai eu persoana cea mai potrivită să judece, având în vedere faptul că acțiunile mele au fost complet egoiste.

Aud cum se deschide ușa dormitorului nostru.

Spatele îmi devine rigid și mă ridic repede de pe scaun. Nu știu dacă pe scări coboară Layla sau Willow acum, dar mă simt la fel de rușinat, indiferent în ochii căreia dintre ele va trebui să privesc.

Apare de după colț. Îmi dau imediat seama că e Willow. Și-a pus pe ea o pereche de pantaloni scurți de-ai lui Layla și îmi poartă tricoul în continuare. Știu că e Willow după felul cum mă privește — de parcă îi sunt datoare cu niște explicații.

— Îmi pare rău, spun cu repede.

Ridică o mână să-mi facă semn să tac, apoi își trage un scaun și se așază.

— Taci! E foarte beată; trebuie să stau jos o secundă.

Își lasă capul în mâini.

— Poți să-mi torni un pahar cu apă?

Mă întorc spre dulap și iau un pahar. Îl umplu cu apă și gheață și i-l ofer, apoi mă așez din nou la masă. Bea toată apa și apoi pune paharul pe masă în fața ei.

Se uită la pahar pentru un moment îndelungat, strângându-l cu ambele mâini.

— Ce-a fost asta?

— Ce-a fost ce? întreb eu, cerând clarificări.

Își întoarce privirea spre mine.

— Ce fel de pastilă i-ai pus în vin?

Strâng din dinți. Mă las pe spate în scaun, ducându-mi brațele la piept.

— Ambien. Un somnifer. N-am… n-am mai făcut niciodată așa ceva. Doar că îmi doream foarte mult să adoarmă.

— De ce? Ca să poți vorbi cu mine?

Încuviințez din cap.

— E periculos, Leeds. Era beată. Și dacă ar mai fi luat încă o pastilă pe lângă cea pe care i-o dădeai tu?

Mă aplec, trecându-mi o mână prin păr. Îmi cuprind ceafa cu putere și expir profund.

— Știu. Pur și simplu nu gândeam. Am acționat din impuls.

— Dacă nevoia de-a vorbi cu mine te face să acționezi în felul ăsta, atunci nu sunt sigură că e o idee bună să continuăm.

Gândul că ar putea pune capăt conversațiilor noastre îmi provoacă un nod în gât. Mai am atât de multe întrebări pentru ea.

— Nu aș face niciodată nimic intenționat care s-o rănească pe Layla. N-o să se mai întâmple.

Willow se uită în ochii mei, încercând să-și dea seama dacă spun adevărul. Probabil că ceea ce vede o mulțumește, pentru că încuviințează din cap.

— Bine, spune ea.

Se apleacă în față, punându-și o mână pe stomacul zgomotos.

— Ea mănâncă vreodată? *Dumnezeule!* E mereu lihnită.

Mă ridic, amintindu-mi de *tacos*.

— Ți-am adus *tacos*.

Scot cutia din frigider. I-am rugat pe cei de la restaurant să pună separat ingredientele, ca să poată fi asamblați și încălziți ușor.

— A mâncat doar un *taco* la restaurant, probabil din cauză că a băut patru *margaritas*.

Încălzesc mâncarea, iar Willow rămâne pe scaun.

— Ce vrei să bei?

— Apa e în regulă. Nu cred că mai rezistă dacă beau ceva mai tare.

Îi umplu din nou paharul cu apă, apoi îi fac *taco*. Când îi pun farfuria în față, aproape că-i sclipesc ochii. Ia o îmbucătură din unul dintre ei.

— Doamne sfinte, spune ea cu gura plină. Sunt atât de buni!

E ciudat cum niște diferențe atât de mici, cum ar fi felul cum mănâncă, sunt atât de ușor de remarcat, chiar dacă e același corp.

— Layla nu te-a întrebat de ce iei *tacos* la pachet?

— I-am zis doar că n-a mâncat destul.

Îmi las capul într-o parte, gândindu-mă în continuare la întrebarea ei.

— Tu ai parte de amintirile ei când ești în interiorul ei, nu-i așa? Nu-ți amintești de faptul că am mers la cină, chiar dacă tu nu erai acolo?

Willow ia șervețelul și se șterge la gură. Ia o înghițitură de apă.

— Sunt sigură că aș putea, dar ar trebui să depun un efort prea mare. Gândurile ei sunt foarte... amestecate. Încerc să stau departe de mintea ei când sunt în interiorul ei.

— Cum reușești să faci asta?

Willow se lasă puțin în față, coborându-și glasul, de parcă am putea fi auziți de cineva.

— E ca atunci când citești o carte. Ți se întâmplă să parcurgi o pagină întreagă, dar de fapt să nu pricepi nimic pentru că mintea îți era în cu totul altă parte? Cam așa se simte să fiu în capul ei. Dacă vreau, mă pot concentra mai tare și pot asimila tot. Dar prefer să fiu distrasă.

Ridică paharul și bea restul de apă.

— Nu e plăcut să fii în mintea ei uneori.

— Ce vrei să spui?

Willow ridică din umeri.

— Nu mă refer la ceva negativ. Cu toții avem gânduri pe care nu le-am verbaliza niciodată. E ciudat să poți vedea acele gânduri, așa că prefer să le ignor. Mă gândesc la alte lucruri când sunt în corpul ei.

Vreau să o întreb care ar fi unele dintre gândurile lui Layla care nu ar trebui spuse, dar nu o fac. Deja am impresia că am încălcat prea multe limite în seara asta, când era cât pe ce să îi strecor un Ambien. Nu mai zic de limita pe care o încalc fix acum — faptul că îi dau voie lui Willow să se folosească de corpul lui Layla pentru a mânca *tacos*.

— Putem merge să înotăm? întreabă Willow.

Întrebarea ei mă ia prin surprindere.

— Vrei să ieși afară? Aveam impresia că nu ieși din casă.

— N-am zis niciodată așa ceva. Am spus că n-am părăsit niciodată proprietatea. Mă stresează gândul de a pleca, dar dintotdeauna mi-am dorit să inot.

Nu sunt sigur ce așteptări aveam de la seara asta, dar cu siguranță nu mă așteptam ca Willow să vrea să înoate. Dar piscina e încălzită, așa că de ce nu?

— Sigur, îi răspund, amuzat de întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Hai să înotăm!

A mâncat doi *tacos* și a mai lăsat unul pe farfurie. Dă farfuria la o parte din fața ei, de parcă ar fi sătulă. O iau și arunc mâncarea la gunoi.

— Layla are câteva costume de baie la etaj.

Pun farfuria pe blat, apoi Willow mă urmează până în dormitor.

Deschid al treilea sertar al comodei și îmi iau un șort de baie. Layla și-a adus două costume de baie și, deși am inotat foarte mult, nu a purtat niciunul dintre ele.

— Pe care îl vrei? Pe cel roșu sau pe cel negru?

— Oricare, spune Willow.

I-l întind pe cel negru. Nu e la fel de decoltat ca cel roșu. Nu că ar mai conta — am văzut și am atins totul la ea.

Dar, de fapt, contează. Ea nu e Layla, așa că nu mi se pare că ar trebui să mă uit la fel la ea.

Ea se pregătește în baie, iar eu mă schimb în dormitor. Are două prosoape în mâini când iese din baie. Nu pot să nu-i privesc trupul — e greu să nu fii fascinat de faptul că, deși nu e corpul ei, face în așa fel încât să pară că-i aparține. Face pași mai mari, cu umerii trași în spate. Ba chiar și poziția capului este alta.

Când ni se întâlnesc privirile, îmi dreg glasul și mă uit în altă parte.

— Ești gata?

Ies pe ușă, cobor scările și merg spre piscină fără să mă mai uit la ea.

Plonjez în zona adâncă imediat ce ajung la piscină, simțind nevoia de a intra în apa răcoritoare pentru a-mi recăpăta atenția.

Stau un moment sub apă, îndeajuns de mult încât să observ când Willow își scufundă tălpile.

Își leagănă picioarele pe marginea dinspre capătul adânc. Mă ridic la suprafață și văd că stă în apropiere de locul unde eu și Layla am vorbit pentru prima dată.

Pe vremea când credeam că cel mai greu lucru în viață era să cânt la bas într-o formație care se bucura de un oarecare succes și pe ai cărei membri nu-i suportam.

S-au întâmplat atât de multe de atunci. M-am schimbat în multe feluri ca persoană. *Asta se întâmplă când ești forțat să iei viața unui om.*

Nu-mi dau voie să mă gândesc prea mult la acest lucru. Am făcut ce-am fost nevoit să fac, dar nu înseamnă că vina dispare, indiferent de cât de justificată a fost acțiunea mea.

Mă scufund din nou, detestând faptul că gândurile mi s-au întors la acea seară. Nu vreau să mă gândesc la ea. Nu vreau să mă gândesc la nimic acum. Vreau doar ca Willow să se bucure de faptul că poate să simtă pentru prima dată atingerea apei.

Împing cu picioarele în fundul piscinei și ies la suprafață. Willow nu s-a mișcat de pe loc, iar acum se uită la apa care-i înconjoară pulpele.

— Intri în apă? o întreb.

Mă privește și dă din cap.

— Da, dar cred că sunt puțin speriată. Dacă nu știu să înot?

— Nu putem afla decât într-un singur mod.

Înot mai aproape de ea și îi întind mâna.

— Vino. Te ajut eu.

Ezită, apoi mă ia de mână. Se lasă ușor în apă, scufundându-se până la bărbie, apoi țipă și mă apucă de umăr cu mâna liberă. Începe să dea din picioare, încercând să plutească, dar îi este prea teamă să-mi dea drumul.

Dar zâmbește, așa că îmi dau seama că nu e speriată. E o experiență nouă pentru ea. Îmi dă drumul la umăr și începe să-și miște brațul, dar continuă să mă țină de mână.

— Te descurci?

Încuviințează din cap, înghițind întruna apă încercând să stea la suprafață.

— Cred că da, spune ea, scuipând apa.

I se taie respirația, dar din cauza entuziasmului. E ca și cum ai privi un copil care încearcă să înoate pentru prima dată. Îi dau drumul la mână, dar stau aproape de ea. În momentul în care reușește să se mențină cât de cât la suprafață, face ochii mari, încântată.

— Uite! Pot! Înot!

Mândria ei mă face să râd. Întinde brațele în față, tăind apa. Poate înotul face parte din instinctele naturale, chiar și pentru fantome. Își împinge picioarele în peretele piscinei și înoată câinește de una singură până în mijloc. Apoi înoată înapoi. Deja se descurcă, ceea ce înseamnă că nu e prima dată când înoată.

— E ca mersul pe bicicletă, spun eu.

— N-am de unde să știu. Nici pe bicicletă n-am mai mers vreodată, râde ea.

— Probabil că ai mers — doar că nu-ți amintești cum e să fii în viață.

Zâmbetul îi dispare la auzul cuvintelor mele.

Stă pe loc, mișcându-și brațele și picioarele ca să se mențină la suprafață.

— Chiar crezi că am murit?

Mă întreabă într-un fel care denotă curiozitate, nu pare supărată.

— Dacă teoriile despre fantome sunt corecte, cred că e posibil să fi avut o viață înainte de acest moment. Doar că nu ți-o amintești.

Mă privește o secundă, apoi înoată din nou către marginea piscinei, sprijinindu-se de ea.

— Crezi că sunt genul acela banal de fantomă, blocată între moarte și viața de apoi?

— Nu știu din ce alt motiv ai fi aici. *Tu* ce crezi? o întreb.

— Nu știu. Nu prea m-am gândit la asta până când n-ai apărut tu și te-ai străduit să-ți dai seama care e treaba cu mine.

— Ți-ai dori să nu fi venit?

Nu răspunde la întrebare.

Își ia ochii de la mine. Își lasă capul pe spate, privind cerul înstelat.

— Cred că mi-e un pic teamă să aflu de ce sunt aici. De aia n-am părăsit locul ăsta căutând răspunsuri sau pe alții ca mine. Pentru că, oare ce se întâmplă dacă ai dreptate? Dacă sunt blocată între viață și moarte?

Îmi caută din nou privirea, și de data asta pare speriată.

— Dacă găsesc răspunsuri și apoi totul se termină?

— *Ce* se termină?

— Ce se întâmplă acum. Existența *mea*. Dacă găsesc o modalitate de a părăsi acest fel de a fi, dar descopăr că nu mai urmează nimic după asta? Dacă pur și simplu... dispar? Pentru totdeauna?

— Te-ar întrista lucrul ăsta? o întreb. După cum vorbești, pare să fie un mod groaznic de a exista.

Mă privește îndelung.

— Așa era înainte, continuă ea, apoi se scufundă în apă.

Răspunsul ei are mai multă greutate decât m-aș fi așteptat.

Când iese din nou la suprafață, e mai aproape de mine. Îmi privește umărul curioasă, întinzând mâna să-l atingă. Își trece degetele peste cicatricea rănii suferite în urmă cu șase luni.

— Aici ai fost împușcat?

— Da.

E ciudat faptul că îmi atinge cicatricea. Layla nu a atins-o deloc. Absolut niciodată. De fiecare dată când facem dragoste, își trece mâna în jurul ei, în apropierea ei, dar n-o atinge niciodată. M-am întrebat mereu dacă îi stârnește amintiri neplăcute sau dacă îi este teamă că o să mă rănească.

— Cine te-a împușcat?

— Sable. Aceeași fată care a împușcat-o și pe Layla.

Îi ridic mâna și i-o duc către cicatricea de pe cap.

— Simți?

Willow pipăie cicatricea lui Layla, mișcându-și degetele de-a lungul acesteia. Apoi își pune mâna din nou pe umărul meu.

— A ta pare să fie vindecată. A ei nu.

— Și-o zgândărește mereu, spun eu.

— De ce?

— Nu știu. Tu ești în capul ei. Tu să-mi spui.

Mă privește intens și mă gândesc că poate o face din cauză că scormonește prin amintirile lui Layla. Vreau să o întreb ce a găsit, dar nu îmi place să mă folosesc de Willow pentru a umbla fără permisiune prin creierul lui Layla. E deja destul de rău ce-i facem corpului ei.

Willow înoată iarăși către margine și se sprijină de ea. Își lasă capul pe braț și privește curtea. Ajung și eu lângă ea și fac același lucru. O privesc, dar nu se uită la mine. Nu-mi dau seama ce a văzut în mintea lui Layla — dacă măcar a văzut ceva — dar tăcerea ei mă neliniștește.

Își lasă obrazul pe braț și mă privește.

— S-a îndrăgostit de tine în piscina asta.

— Chiar așa?

Willow încuviințează din cap, dar pe fața ei nu se citește afecțiunea pe care ar putea-o stârni astfel de sentimente; nici măcar nu zâmbește.

— Da.

E tot ce șoptește, apoi își ia privirea de la mine. Își pune obrazul pe braț și se uită în cealaltă direcție. Înot în jurul ei, iar când ochii ni se întâlnesc din nou, văd că ai ei sunt plini de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat?

Râde, jenată, apoi se șterge la ochi.

— Mă simt confuză. Am parte de sentimentele ei atunci când îi intru în corp. Cred că acum e tristă.

— De unde știi că lacrimile nu-s ale tale?

Mă privește cu o expresie în care i se citește hotărârea.

— Cred că, de fapt, nu știu.

Se scufundă în apă, iar când iese din nou se freacă la ochi pentru a-și șterge și lacrimile odată cu apa.

Nu știu ce să fac.

E în corpul lui Layla, iar dacă Layla e cea care se simte tristă acum, vreau să o alin. Să o trag spre mine și să o sărut până trece durerea.

Dar nu e Layla, așa că nevoia de a o consola și faptul că știu că nu o pot face mă fac să mă simt golit. Parcă tânjesc să o iau în brațe și nu-mi place sentimentul ăsta. Lucrurile încep să devină neclare.

— Ar trebui să intrăm în casă, spun eu. Trebuie să-i spăl și să-i usuc costumul de baie înainte să mă culc, ca să nu observe că a fost folosit.

Willow e de acord, deși îmi dă impresia că ar mai fi vrut să rămână. Ajunge la marginea piscinei, apoi iese din apă. Stă cu spatele la mine în timp ce se înfășoară într-un prosop. O ia spre casă, fără să se uite dacă o urmez. Eu stau încă în mijlocul piscinei, uitându-mă cum închide ușa după ea.

Oftez profund, apoi mă las la fundul apei, ținându-mi respirația cât pot de mult.

~

Când mă întorc în dormitor, văd că Willow îmi poartă tricoul, dar nu mai are pantalonii scurți. Închid ușa dormitorului, iar ochii mi se opresc o clipă asupra coapselor ei.

— I-am pus pantalonii scurți înapoi în sertarul de unde i-am luat. Nu vreau să se trezească îmbrăcată cu hainele în care nu a adormit și să-și pună întrebări.

— În regulă, îi zic eu. Unde e costumul de baie?

Face semn către ușa de la baie.

— L-am atârnat de ușa cabinei de duș.

Mă îndrept spre ușa băii, dar mă opresc înainte să intru. Nu sunt sigur că Willow e pregătită să iasă din corpul lui Layla.

— Vrei să te uiți la televizor cât timp fac eu duș?

Încuviințează din cap, așa că iau telecomanda și aprind televizorul din dormitor. Arunc telecomanda pe pat și intru în baie.

Fac un duș lung — nu din cauză că încerc să o evit pe Willow, ci pentru că am nevoie de timp să-mi limpezesc mintea. Toată treaba asta e ciudată, dar cum ar trebui cineva să interacționeze așa cum trebuie cu o fantomă? Doar nu există vreun manual de cum să te porți sau să nu te porți cu o fantomă, sau oameni care să-mi zică faptul că acțiunile mele sunt greșite din punct de vedere moral.

Ce întrebări aș pune unor astfel de persoane? Un psihiatru mi-ar zice că sunt schizofrenic. Un medic m-ar trimite la psihiatru. Mama mi-ar spune că mă afectează stresul provocat de ceea ce s-a întâmplat și m-ar implora să mă întorc acasă.

Probabil că Layla m-ar părăsi dacă ar ști ce se întâmplă în timp ce doarme. Cine n-ar face la fel? Dacă mi-ar zice că îi permite unui spirit dintr-un alt tărâm să locuiască în corpul meu pentru a-și umple cine știe ce gol din viață, aș interna-o la nebuni și aș fugi cât aș putea de repede.

Nu există nicio persoană cu care aș putea vorbi despre asta.

Iar acest lucru înseamnă și că nu există nimeni care să-mi zică faptul că ceea ce fac este greșit.

E trecut deja de miezul nopții și nu cred că am chef să stau treaz să aștept cât durează un ciclu al mașinii de spălat doar ca să spăl un costum de baie, așa că îl spăl la mână în chiuvetă, apoi îl duc jos, în spălătorie, și îl bag în uscător. Cât sunt la parter, pun să se facă o pungă cu popcorn la cuptorul cu microunde.

Când mă întorc cu floricelele și încă un pahar cu apă, Willow stă în capul oaselor pe pat, acoperită pe jumătate cu pătura. Pare în culmea fericirii când vede popcornul. Își îndreaptă spatele și ia bolul înainte ca eu să mă fi așezat măcar pe pat.

— La ce te uiți? o întreb.

Își bagă trei floricele în gură.

— La *Fantoma mea iubită*.

Ridic o sprânceană, ceea ce o face să râdă.

— Da, știu. O fantomă care se uită la filmul ăsta. Ce ironie.

— Nu l-am văzut niciodată.

Face ochii mari.

— Cum de n-ai văzut niciodată filmul ăsta?

Ridic din umeri și iau niște popcorn.

— A apărut înainte să mă nasc.

Comentariul meu mă face să mă gândesc dacă am dat cumva peste un indiciu. Dacă a mai văzut filmul ăsta, oare de cât timp bântuie casa asta?

— Câți ani crezi că ai?

— Ți-am zis deja că nu știu. De ce?

— Pari tânără prin felul în care vorbești și prin faptul că știi să folosești un computer. Dar apoi nu-ți vine să crezi că nu am văzut un film care a apărut acum treizeci de ani.

Willow râde.

— Nu cred că-i un indiciu. Filmul ăsta e ca un rit de trecere: mai toată lumea care trăiește l-a văzut. La naiba, până și eu l-am văzut, iar eu nici măcar nu exist.

— Nu mai vorbi așa.

— Așa cum?

— Că nu exiști. Ai spus-o de cel puțin trei ori de când ne-am întâlnit.

— Nu e mai rău decât faptul că tu mi-ai zis că sunt *moartă*.

Înfulecă popcorn și se lasă pe spate, concentrându-și din nou atenția asupra filmului. Mă uit și eu o vreme cu ea, dar ironia situației e prea greu de suportat.

— E atât de ciudat, spun eu.

— Filmul? Sau faptul că te uiți la un film care se numește *Fantoma mea iubită* cu o fantomă?

— Totul e ciudat.

— Știi ce-ar fi și mai ciudat? spune ea, ridicând o sprânceană.

— Dacă ar mai apărea o fantomă, continuă ea, rânjind. Apoi o fantomă s-ar uita cum o fantomă se uită la *Fantoma mea iubită* în corpul altcuiva.

O privesc atent pentru un moment, apoi iau câteva floricele și le arunc spre fața ei.

— Ești atât de stranie.

Are părul și tricoul plin de floricele. Ia una de pe tricou, apoi o mănâncă. Mă las pe spate și îmi îndrept privirea spre televizor, pentru că, uitându-mă la ea, ceva se stârnește în mine. În mod normal, când Layla spune ceva amuzant, izbucnesc în râs, apoi o sărut.

Atunci când îi folosește corpul, mi se întâmplă să uit că Willow nu este Layla.

Cu ea nu pot avea aceleași reacții pe care le-aș avea cu Layla. Dar pur și simplu am instinctul de a o lua de mână sau de a o săruta. Apoi mi-amintesc că nu e fata de care sunt îndrăgostit, ceea ce îmi dă o stare de confuzie.

Poate că nu ar trebui să mă pun în situații de felul ăsta. În situații atât de intime, cum ar fi să stau pe patul din dormitorul nostru. Face ca totul să devină periculos de neclar.

O las pe Willow să termine de uitat la film, iar eu cobor să verific uscătorul. Costumul de baie e aproape uscat, așa că îl programez pentru încă cinci minute și merg la bucătărie. Sunt curios dacă a mai zis cineva ceva ce m-ar putea ajuta să găsesc răspunsuri referitoare la motivul pentru care Willow e aici.

Nu le-am spus celor de pe forum că am ajuns, de fapt, să vorbesc cu fantoma. Cu siguranță nu le-am spus că vorbesc cu ea prin Layla. Par niște lucruri complet neplauzibile, chiar și pentru un forum despre fenomene paranormale.

În colțul din dreapta sus văd că am primit notificări. Deschid mesajul privat și văd că am un mesaj necitit de la un membru pe nume UncoverInc. Îl deschid.

Ai reușit să comunici cu fantoma ta?

Nu-i răspund. Nu știu dacă m-ar crede cineva acum. Apăs *delete* și căsuța de mesaje e din nou goală, dar imediat aud un sunet și văd cum apare o fereastră în colțul din stânga sus al ecranului meu. E un mesaj de la același utilizator.

Am așteptat noutăți de la tine. Postarea ta m-a intrigat.

Mesajul a fost trimis acum. Mut cursorul pe X, ca să închid fereastra, dar nu o fac. Nimeni nu mă cunoaște pe forumul ăsta, așa că de ce n-aș sta de vorbă cu el? Încep să tastez.

Hai să zicem că nu mai sunt sceptic acum.

Trimit mesajul și văd că începe să tasteze imediat. Privesc căsuța de mesagerie până când apare următoarea întrebare:

Deci ați reușit să comunicați?

Da.

Ești tot acolo, în casă? Sau ai plecat?

Sunt tot aici.

E vreun motiv anume pentru care ai ales să rămâi? Mulți ar fi plecat de mult.

Nu pare să fie periculoasă.

Să sperăm că nu. De obicei nu sunt.

Mă uit la discuția noastră pentru un moment. Persoana aceasta n-a ezitat nicio secundă în timpul conversației noastre. Dar dacă, oricine ar fi, a avut o experiență ca a mea? Tastez o altă replică:

Nu are nicio amintire legată de viața ei. Nu știu cum s-o ajut. Nici nu știu sigur dacă vrea să fie ajutată.

Fantomele nu au capacitatea de a reține amintiri specifice. Doar sentimente, așa că ceea ce spui tu nu e neobişnuit. Dar faptul că nu își dorește să caute răspunsuri poate fi indiciu că e un spirit destul de nou. Dar, după un timp, o va afecta. O să vrea să treacă dincolo. Aici nu e un loc prea bun.

Recitesc răspunsul, dorindu-mi să cred că această persoană are habar ce spune, dar nu ştii niciodată cu cine vorbeşti pe internet. E posibil ca cealaltă persoană să râdă de cât de credul par eu.

Mi-ar plăcea să-ți ajut fantoma să găsească răspunsuri. Cu asta mă ocup.

Încep să tastez un răspuns, dar degetele mi se opresc pe tastatură. Cum ar putea această persoană să mă ajute fără să trebuiască să îi dau informații personale, cum ar fi locul unde se află fantoma şi datele mele de contact? Nu-i pot spune unui străin cine sunt. Am învățat pe pielea mea faptul că intimitatea e un lucru important și fragil.

Tresar când aud sunetul uscătorului. Închid laptopul repede, iau costumul lui Layla şi merg din nou la etaj.

Willow se uită la televizor, la genericul de final al filmului, cu ochii plini de lacrimi. Nu își ia privirea de la ecran când închid ușa după mine. Pun la loc costumul de baie, apoi iau bolul de popcorn gol din mâna ei. Își ia în cele din urmă ochii de la televizor și urmărește cu privirea cum pun bolul pe noptiera mea.

— Finalul este îngrozitor.

— Cum se termină?

— El își încheie treburile şi merge în rai, spune ea, îmbufnată.

Râd, fără să înțeleg de ce e un final groaznic.

— Dacă raiul există, nu asta ar trebui să-şi dorească o fantomă?

Face un gest mânios cu mâna spre televizor.

— Şi cu Molly cum rămâne? A rămas singură. Trebuie să-şi trăiască restul vieţii ştiind că soţul ei se plimbă cum are chef prin

eternitate, iar ea trebuie să muncească și să plătească facturile și să... *trăiască*.

Pronunță cuvântul *trăiască* de parcă ar fi ceva rău. Mă așez pe pat.

— Stai să văd dacă am înțeles cum trebuie. Ești tristă pentru soarta femeii? Nu a fantomei?

— *Bineînțeles* că îmi pare rău pentru ea. Oau, *un final super*, fantoma a devenit și mai fantomatică, continuă ea pe un ton sarcastic. Mare brânză, știam cu toții că e mort, pentru că s-a întâmplat la începutul filmului. Dar ce se alege de *ea*? A găsit dovezi că el a murit, apoi a primit și mai *multe* dovezi că el e mort. Ce e romantic la treaba asta? A trebuit să jelească de *două ori*! E cel mai oribil film pe care l-am văzut vreodată.

— Credeam că l-ai mai văzut.

— Da, doar că nu când mă aflam într-un corp cu o inimă care poate fi frântă și ai cărui ochi pot plânge. Nu am simțit lucrurile astea când m-am mai uitat la el. E de *rahat*.

Se lasă mai jos pe pat și îmbrățișează perna lui Layla.

— Nu-mi place să am toate sentimentele astea.

Îndrept telecomanda către ecran și îl închid. În cameră se face întuneric. Pun telecomanda pe noptieră, apoi mă întind în pat și mă învelesc. Willow se întoarce către mine, punându-și mâinile sub obraz.

— Patrick Swayze a murit, așa-i? În realitate.

— Da.

— Crezi că s-a transformat într-o fantomă? Crezi că ar putea fi ca mine?

— Poate. Doar că tu nu ai plecat de aici niciodată, așa că n-ai de unde să știi cum o fi în lume. *Cine* o mai bântui pe-acolo.

— Aș părăsi proprietatea pentru Patrick Swayze, spune ea, zâmbind șmecherește.

— Poate că asta ar trebui să faci. Să pleci. Să călătorești. Să vezi dacă mai sunt și alții ca tine.

— Dar am sentimentul că ar trebui să stau aici.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Pur și simplu așa am simțit mereu. Sigur trebuie să fie un motiv pentru care mă aflu aici, în casa asta din mijlocul pustietății.

— Poate că ai locuit aici. Sau poate ai murit aici.

Se gândește un moment.

— Nu am senzația că aș fi acasă, totuși. Bine, nu cred că aș avea undeva senzația asta.

— Dar dacă există o modalitate prin care să aflăm de unde ești? Cine ești. Ai vrea să afli?

Se încruntă:

— Ce vrei să zici? Adică să angajez un detectiv?

— Ceva de genul. S-ar putea să știu eu un tip.

— Știi *un tip*? râde ea.

Își dă ochii peste cap, de parcă aș fi zis o absurditate. Dar sincer, nimic nu-mi mai pare improbabil. Își acoperă gura și cască.

— Layla e foarte obosită. O să fie mahmură mâine-dimineață.

— O să te mai văd mâine-seară? Vreau să vorbim mai mult despre cum aș putea să te ajut să găsești răspunsuri.

Willow își aranjează perna sub cap.

— Nu prea vreau să fiu ajutată, Leeds. De fiecare dată când aduci vorba de asta, gândul îmi fuge la doctorul Kevorkian[1].

Râd, simțindu-mă confuz.

— Poftim?

— Cum te-ai simți dacă ți-aș spune că ar trebui să treci dincolo de *propria* existență? E ca și cum m-ai încuraja să mă sinucid.

Uau!

Mă rostogolesc pe spate, împreunându-mi brațele pe piept.

— Nu m-am gândit la asta, adică din punctul tău de vedere. Îmi pare rău că tot insist pe subiectul ăsta.

[1] Doctorul Kevorkian (1928-2011), denumit și „Doctorul Moarte", a fost un medic american care a promovat conceptul de eutanasie voluntară și sinucidere asistată medical.

— E în regulă, spune ea. Şi nu zic că nu-mi doresc să găsesc răspunsuri într-o bună zi. Doar că nu sunt sigură că sunt îndeajuns de curajoasă pentru a face acum acest pas. Deocamdată vreau doar să mă bucur de ultima săptămână în care pot petrece timp cu tine.

Nu o privesc, dar îmi dau seama că ochii ei mă fixează. *Îi place să stea cu mine*. Nu a spus ceva ce nu trebuia, dar senzaţia pe care o am în piept la auzul acestor cuvinte nu e tocmai una potrivită.

Nu-i răspund. În astfel de momente de tăcere mă simt cel mai vinovat.

Toate greşelile au loc când e tăcere.

Mă întorc pe-o parte şi închid ochii.

— Noapte bună, Willow!

Față în față cu detectivul

Tipul oprește reportofonul.

Îmi las capul pe spate, și am un sentiment neplăcut în legătură cu direcția pe care o luase conversația. Vreau să fiu sincer cu el, dar adevărul pe care urmează să-l mărturisesc nu mă pune într-o lumină bună.

Nimic din ce-aș putea să zic în seara asta nu mă va pune într-o lumină bună.

— E vreo baie pe-aici?

Îi fac semn către coridor.

— A treia ușă pe dreapta.

Se ridică și iese din cameră. Aș merge să văd ce face Layla, dar în sfârșit e liniște în dormitorul unde stă. Sper să rămână așa o vreme. Deschid laptopul să văd dacă Willow e în cameră cu noi.

— Ești aici? întreb eu.

Pun laptopul pe un scaun gol de lângă mine, iar ea îmi răspunde imediat.

Da.

— Ce părere ai?

Nu am fost aici pe parcursul întregii discuții, pentru că am vrut ca Layla să adoarmă, așa că nu știu tot ce i-ai zis sau ce ți-a sugerat el.

— I-am spus aproape tot până acum.

Aproape tot? Ce nu i-ai spus?

Îmi rotesc capul, apoi îmi las fruntea pe brațe.

— Nu i-am spus tot ce s-a întâmplat în noaptea când eu și Layla am fost împușcați.

Leeds...

— Știu, o să ajung și la asta. Doar că...

Bărbatul intră din nou în cameră, așa că tac. Mă privește atent în timp ce se așază la masă.

— Vorbeai cu Willow?

Dau din cap că da.

— Cum?

— Cu ajutorul laptopului. Eu vorbesc cu glas tare, iar ea îmi răspunde folosind computerul.

El mă privește gânditor.

— Fascinant, continuă el.

Întorc laptopul spre el.

— Vrei să vezi cum o face?

Scutură din cap.

— Nu e nevoie să-mi arăți. Te cred.

Se apleacă în față și apasă butonul de înregistrare.

— Așa, ce s-a întâmplat dimineața următoare?

Capitolul treisprezece

Mă trezesc și simt miros de omletă. Mă întorc pe-o parte și văd că Layla nu mai e în pat. Văd o boabă de porumb lângă perna ei, așa că o arunc repede la gunoiul din baie.

Cobor la parter după ce mă spăl pe dinți, fără să știu la ce să mă aștept. Layla nu a mai gătit în ultima vreme, dar *cineva* sigur gătește.

Intru în bucătărie și văd că poartă încă tricoul pe care-l avea Willow pe ea atunci când s-a băgat în pat azi-noapte, dar nu sunt sigur că acum nu o văd tot pe Willow.

E prima dată când nu pot să-mi dau seama pe cine am în față. Oare Willow s-a trezit în pielea lui Layla?

O observ în liniște din pragul ușii. *Oare Willow s-ar preface vreodată că e Layla, ca să mă păcălească?*

Imediat mă simt aiurea că am gândit așa ceva. Willow are o atitudine foarte protectoare față de Layla. Aseară mi-a vărsat paharul de vin din mână. Mă îndoiesc că ar face un lucru atât de înșelător acum, că știu despre ea.

Imediat ce stabilim contact vizual, știu că e Layla.

— Neața, bombăne ea, cu vocea adormită.

Are ochii încercănați. Pare obosită. Mahmură.

Merg lângă ea și o sărut pe obraz.

— Neața.

Mă uit la tigaie și văd că amestecă niște ouă jumări cu furculița.

— Vrei și tu? întreabă ea. Am citit undeva că ouăle ajută când ești mahmur.

— Nu, nu mi-e foame.

Îmi fac o cafea și mă sprijin de blatul mesei, privind-o. Sunt curios dacă-și amintește ceva de aseară.

— La ce oră te-ai trezit? o întreb eu.

— La cinci. N-am mai putut să dorm. Am o durere de cap groaznică.

Se întoarce către mine și zice:

— Vrei s-auzi o chestie ciudată?

— Ce anume?

— Aveam o bucată de popcorn între dinți când m-am trezit.

Înțepenesc. Îmi iau ochii de la ea și-mi torn lapte în cafea.

— Da, ne-am uitat la un film în pat aseară. Erai destul de beată.

Layla râde, dar are un râs care-i trădează starea proastă. Își atinge fruntea cu degetele, face o grimasă, apoi spune:

— Uau... Nu-mi amintesc deloc.

Își pune ouă pe o felie de pâine prăjită și se așază la masă să mănânce. Mă uit încontinuu la ochii ei. Are pupilele întunecate și dilatate — parcă două bile negre i-au înghițit verdele ochilor.

Ia o îmbucătură, apoi bate încontinuu cu furculița în masă în timp ce mestecă. Bâțâie din picior și pare destul de agitată.

— Câtă cafea ai băut azi?

Înghite, apoi își șterge gura cu un șervețel.

— Am băut deja patru căni. M-am gândit că așa poate îmi trece durerea asta de cap.

Așa se explică și comportamentul ei. Începusem să cred că redevenise Willow, dar nu e cazul.

Mănâncă în felul în care o face Layla. Cu îmbucături mici, și cu furculița. Willow ar fi devorat deja toată mâncarea din farfurie.

— Poate ar fi bine să te relaxezi astăzi, îi sugerez eu. Să petreci încă o zi la piscină.

— Nu pot. S-a anunțat furtună, spune ea, făcând semn spre fereastra bucătăriei.

Merg spre geam și dau perdelele la o parte. Cerul e acoperit de nori de un albastru intens. Deschid aplicația pentru vreme de pe telefon și văd că ar trebui să plouă în următoarele două zile. Mă uit din nou către Layla. A mâncat doar jumătate din felia cu ou. Deja a împins farfuria din fața ei și a început să se uite pe telefon.

— Atunci ce-ai vrea să faci astăzi?

— Chiar e nevoie să mai postezi ceva pe rețelele de socializare, spune ea. N-am mai pus nimic nou de la poza din avion. Pot să fac niște poze sexy cu tine-n ploaie. Ar ieși o copertă mișto pentru un album.

Sună de-a dreptul groaznic. Layla își dă seama după expresia mea că nu am chef de poze.

— Știu că nu vrei să te gândești la muncă, dar casa asta e uriașă. Sunt atâtea decoruri bune pentru fotografii. Lasă-mă să te pozez două ore, apoi o să te las în pace până miercuri.

— De ce până miercuri?

— Pentru că atunci plecăm.

Vocea ei are un ton delicat, dar cuvintele sună aiurea și par aspre. Înseamnă că în doar câteva zile o s-o lăsăm singură pe Willow. Nu aș vrea să plec fără ca Willow să aibă niște răspunsuri, pentru că, din cine știe ce motiv, și eu am nevoie de ele. Nu cred că aș fi capabil să funcționez cum trebuie în lumea reală dacă nu aș reuși să găsesc un sens pentru cele întâmplate în casă.

Mă așez pe scaunul din fața ei.

— Ce zici dacă am mai sta puțin?

Observ cum i se schimbă starea. E dezamăgită.

— Serios?

— Da. Am început să scriu câteva piese. Probabil că aș reuși să termin albumul dacă aș avea puțin mai mult timp.

— Nu te-am auzit niciodată cântând la pian.

— N-am avut nevoie de el. Am scris versuri, o mint eu.

Oftează și-și lasă telefonul pe masă.

— Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar e plictisitor aici, Leeds. Simt că înnebunesc. Și plictiseala mă obosește. Mă simt epuizată în fiecare zi. Toată ziua dorm.

Știu că epuizarea ei e din vina mea, dar tot nu cedez.

— Dar dacă am face un compromis?

Ridică o sprânceană.

— Depinde ce fel de compromis.

— Te las să-mi faci poze azi timp de trei ore, oricâte fotografii vrei și oricum vrei. Iar tu îmi mai lași trei zile să lucrez la album.

Pare să fie interesată de propunerea mea.

— Pot să-ți fac poze și-n ploaie?

Încuviințez din cap.

Reușește să zâmbească, în ciuda mahmurelii.

— Ne-am înțeles.

Se apleacă și mă sărută.

— N-o să regreți.

Nu are dreptate, deja regret, așa cum mi-a părut rău de toate deciziile pe care le-am luat în detrimentul ei de când am ajuns aici.

Cu toate astea… n-am făcut niciun efort să mă opresc din a lua asemenea decizii.

~

Layla a dormit cel mult *patru* ore azi-noapte. Acest lucru, combinat cu ședința foto, cu mahmureala și cu faptul că a mâncat foarte puțin mă face să nu înțeleg cum de a rezistat până la ora opt înainte să urce la etaj și să adoarmă instant.

Acum e aproape zece și nici urmă de Willow. Am încercat s-o întreb dacă e prin preajmă, dar nu mi-a răspuns. Nici măcar prin intermediul laptopului.

Am început să scriu versuri. Dacă tot am mințit-o pe Layla și i-am spus că vreau să mai stăm din cauză că vreau să muncesc, atunci ar trebui să încep să compun ceva.

Acum două săptămâni am început să scriu un cântec cu titlul „Nu mai e loc", așa că am petrecut mai toată seara lucrând la versuri.

De patru ore încoace tună și fulgeră. La Meteo au zis că o să mai plouă încă o zi, deci trei zile la rând, ceea ce mă îngrijorează. Layla pare să fie mulțumită când are parte de zilele ei la piscină, dar nu știu ce stare va avea după trei zile de stat în casă.

— Ce faci?

Mă ridic atât de repede, încât scaunul zboară de sub mine. Îmi duc mâna la piept și respir cu putere când o văd pe Willow în pragul ușii. Din cauza tunetelor, nu am auzit-o coborând scările, așa că reacția mea la apariția ei bruscă o face să râdă.

— Arăți de parcă ai văzut o fantomă, zice ea, făcându-mi cu ochiul.

Se duce direct la frigider.

— Pe bune, Leeds, prietena ta are probleme cu alimentația. Îmi fac griji pentru ea.

Ia o farfurie cu resturi rămase de la cina pe care am gătit-o mai devreme. Cartofi copți umpluți și salată Cezar. Layla a mâncat doar salata, așa că am păstrat cartoful copt pentru Willow.

Închid documentul în care scriam și opresc laptopul. Willow pune farfuria în cuptorul cu microunde și se întoarce să mă privească.

— Care-a fost faza azi? Cu toate ipostazele alea deocheate?

Tot timpul cât Layla m-a pus să pozez în fel și fel de poziții m-am întrebat unde se afla Willow, dacă se uită la noi sau nu. Speram că nu.

— N-a fost nimic.

Nu vreau să vorbesc despre compromisul pe care l-am făcut cu Layla, mai ales despre faptul jenant că de fiecare dată când Layla postează o poză cu mine fără tricou se înregistrează de două ori mai multe descărcări ale melodiilor mele.

— Ești cumva model?

Willow are un ton jucăuş, dar tot nu am chef să vorbesc despre asta. Aproape că aş prefera să intre puţin în gândurile lui Layla, ca să nu trebuiască să îi explic eu.

— E vorba despre... reţelele de socializare.

— Ştiu ce sunt reţelele de socializare, spune ea.

— Normal că ştii. În fine, Layla încearcă să facă în aşa fel încât să primesc bani prin intermediul contului meu.

— Adică eşti un *influencer*?

Mă las pe spate, perplex.

— Cum de ştii despre aşa ceva?

— Mă uit la televizor. Ştiu o mulţime de lucruri. Eşti celebru?

— Nu.

— Dar ai vrea să fii?

Se aude ceasul cuptorului cu microunde. Willow îşi ia farfuria şi o aduce la masă.

— Layla speră să ia avânt cariera mea muzicală, iar eu îi fac pe plac. Are un lucru asupra căruia să se concentreze.

— Dar dacă are dreptate? Ce se întâmplă dacă devii faimos? întreabă Willow.

— Asta e teama mea.

— Aşa îţi permiţi toate astea, cu bani de pe reţelele de socializare? spune ea, făcând gesturi cu furculiţa în aer după ce a luat o îmbucătură.

— Nu, am doar trei cântece lansate. Dar am bani. Am primit o moştenire.

Mă aştept să spună ceva în privinţa asta, dar Willow doar mă priveşte curioasă pentru o secundă.

— Doar vrei să pari neinteresat sau chiar nu vrei să ai o carieră în muzică?

— Sunt indecis. Iubesc să scriu muzică şi îmi doresc ca oamenii să o asculte, dar nu ştiu dacă sunt făcut pentru toate celelalte lucruri pe care le implică această alegere.

— Arăţi bine.

— Cu siguranţă n-aş vrea să devin faimos pentru cum arăt.

— Dacă de fapt nu ești atât de talentat pe cât crezi? Dacă singurul motiv pentru care ai urmăritori e din cauză că ești sexy?

Franchețea ei mă face să râd.

— Crezi că sunt sexy?

— Te-ai uitat și tu în oglindă, spunea ea, dându-și ochii peste cap.

Face semn către telefonul meu:

— Vreau să aud și eu unul dintre cântecele tale. Cântă-mi-l pe cel pe care i l-ai cântat lui Layla la pian în seara în care v-ați cunoscut. Cred că se cheamă „Am încetat".

— Credeam că nu intri în amintirile ei.

— Încerc să n-o fac. Dar amintirea asta este greu de evitat. Ocupă un loc important în mintea ei.

Mă bucur că lui Layla îi place acea amintire. E și una dintre preferatele mele.

Deschid aplicația de redat muzică și dau *play* cântecului. Dar apoi îmi deschid laptopul și îmi îndrept atenția către el, încercând să ignor faptul că Willow îmi ascultă cântecul.

Urăsc să-mi ascult propria muzică. Încerc să-mi fac de lucru cu niște e-mailuri în timp ce ea ascultă cu atenție toate cele trei cântece. La final, îmi întinde telefonul înapoi.

— Vocea ta e tulburătoare, parcă te bântuie.

— Venind de la o fantomă, e bine sau rău să te bântuie?

— Cred că pot fi amândouă variantele, zice ea, râzând cu gura până la urechi.

Are o stare bună. Aproape mereu e într-o dispoziție bună, chiar și când a fost supărată pe mine pentru că aproape că mi-am drogat prietena sau când am insistat că ar trebui să afle de ce se află aici. E complet diferit să trec de la prezența apăsătoare a lui Layla la cea a lui Willow, care e plăcută și ușoară ca o briză.

— Simți anxietatea lui Layla când ești în corpul ei?

— Acum, nu. Poate pentru că nu e în stare de alertă — nu are niciun motiv pentru care să se simtă anxioasă.

— Dar îi poți simți iubirea. Și tristețea. Ai mai spus lucrul ăsta și înainte.

Willow încuviințează din cap.

— Poate că sentimentele pe care le are pentru tine sunt mai puternice decât anxietatea ei. Chiar simte ceva intens pentru tine. E bine de știut.

— Crede cumva că o să o cer în căsătorie?

— O s-o ceri?

— Probabil.

Willow ia o înghițitură de apă. Se uită o clipă la farfuria ei, gânditoare, iar eu îmi pot da seama că îi examinează gândurile lui Layla.

— *Speră* la asta, dar nu cred că se așteaptă s-o faci atât de curând.

— Ce fel de inel își dorește?

— Are importanță? Deja l-ai cumpărat. Îl ții sus, într-un pantof, ca un idiot.

Știe de inelul de logodnă?

— Fetele pot mirosi de la o poștă chestiile astea. O să-l găsească dacă nu-l ascunzi mai bine.

— Deci ai văzut inelul? Crezi că o să-i placă?

Willow zâmbește:

— Am sentimentul că o să-i placă orice inel i-ai da, chiar dac-ar fi făcut din plastic. Te iubește mai mult decât...

Vocea i se pierde înainte să-și termine fraza.

— Mai mult decât?

Willow scutură din cap, devenind deodată mai serioasă.

— Nu contează. Nu ar trebui să-ți împărtășesc gândurile ei. Nu e în regulă să fac asta.

Willow termină de mâncat, dar nu pot să nu mă gândesc la felul în care comportamentul i s-a schimbat brusc. *Oare ce urma să spună?*

Strânge masa și se îndreaptă spre ușă. Îmi aruncă o privire peste umăr.

— Vino să-mi cânți ceva, Leeds.

Ezit, pentru că nu știu dacă vreau să fac asta. Prețuiesc amintirea momentului când i-am cântat lui Layla în Camera Mare. Nu știu dacă vreau să recreez acea amintire cu altcineva. E ca și cum aș trăda-o.

Willow a intrat deja în Camera Mare, așteptându-mă. Continui să ezit timp de câteva momente, apoi ies din bucătărie și traversez holul.

Mă opresc în prag, pentru că văd cum Willow lasă capacul pianului, apoi se urcă pe el. Se așază pe burtă, întinzându-și brațele. Vede că mă uit perplex la ea.

— Vreau să simt vibrațiile sunetului. Nu pot să simt nimic dacă nu am corp. E plăcut să o pot face, spune ea, zâmbind cu blândețe.

Oricât de mult aș vrea să păstrez amintirea pe care o am cu Layla în camera asta, m-aș simți aiurea să nu-i cânt lui Willow. În afară de mine, nu mai are pe nimeni cu care să interacționeze.

Mă așez la pian, fără tragere de inimă.

— Ce-ai vrea să-ți cânt?

— Cântă-mi-l pe cel pe care-l scriai mai devreme pe laptop.

— Credeam că nu ești în cameră atunci. Am încercat să vorbesc cu tine.

Își dezlipește obrazul de pian.

— Nu voiam să te oprești din scris, așa că m-am prefăcut că nu sunt acolo.

Mă gândisem că era acolo. Nu știu cum de mi-am dat seama. Uneori, am impresia că îi pot simți prezența în cameră cu mine, dar nu știu dacă e din cauză că e în casă ori dacă are, într-adevăr, o prezență.

Willow își lasă din nou obrazul pe pian, așteptând răbdătoare.

Mă uit la clape și încerc să-mi amintesc cum începea cântecul.

— Nu l-am terminat.

— Cântă ce ai până acum.

Încep să ating clapele cu degetele, apoi mă uit din nou la ea. Văd că a închis ochii.

— Se numește „Nu mai e loc", spun eu încetișor.

Apoi îl interpretez pentru ea.

Păream bogat, deși mă simțeam sărac
Nu am bătut la ușă, dar ei mi-au deschis-o
Aruncând cu pietre, îmi străpung ochii
Născându-mi crăpături minuscule pe spinare
Eram regii fără tron
Castelul nostru nu era *acasă*
Ecoul unui „te iubesc" răsunând pe coridoare
Cuvintele noastre, absorbite în pereți
Te-am adus aici, ca să nu mai putem pleca
Am crezut că timpul mă va face să cred
Că dacă ne întoarcem de unde am plecat
Nu vom ajunge la final
Poate că mâinile nu-mi sunt înroșite
Dar inima mea simte sângerarea
Dacă la intrarea în sufletul meu
Ar exista un semn luminos
Ar scrie *Nu mai e loc*
Dacă la intrarea în sufletul meu
Ar exista un semn luminos
Ar scrie *Nu mai e loc*

Când termin, îmi ridic privirea spre ea. Încă are ochii închiși.

Rămâne lipită de pian, de parcă ar vrea să prelungească la nesfârșit ceea ce simte. Pare să fie... plină de regrete. Mă face să mă întreb dacă îi vor lipsi lucrurile astea când vom pleca. O să fie singură, nu va avea cu cine să stea de vorbă, nu-i va mai cânta nimeni și aici nu va mai exista cineva care să îi ofere ceva cu care să-și poată petrece timpul cât plutește într-un mare nimic.

În cele din urmă, deschide ochii, dar nu se mișcă.

Simt că mi se strânge inima când ni se întâlnesc privirile, pentru că, din nou, mi-aș dori să o alin. Dar nu din cauză că aș confunda acest lucru cu ceea ce simt pentru Layla, ci pentru că vreau să o consolez pe *ea*.

Pe Willow.

— Îmi pare rău că ești atât de singură, îi șoptesc eu.

Zâmbește, dar e un zâmbet plin de tristețe.

— Tu ești cel care a scris cântecul ăsta. Nu mă simt mai singură decât tine.

Încet, în cameră se lasă tăcerea, cuprinzându-ne și pe noi. Dar nu spun nimic. Mă las cuprins de ea. O las pe Willow să se bucure de moment. Nu va mai avea parte de nimeni altcineva, iar asta mă face să îmi pară rău pentru ea.

— E cu adevărat îndrăgostită de tine, să știi, spune Willow.

Nu știu de ce spune asta. Oare simte uneori dorința lui Layla de a mă atinge și de a mă săruta, la fel cum și eu vreau s-o sărut și s-o ating pe Layla? E la fel de multă confuzie și pentru ea când e în corpul lui Layla, așa cum e și pentru mine?

— Layla e foarte obosită. Ar trebui să o las să doarmă, zice ea, apoi se ridică în capul oaselor pe pian. Vii în pat?

Aș vrea să merg.

Și tocmai de aia n-ar trebui s-o fac.

Înăbuș intenția de a spune *da* și mă uit în jos, la clapele pianului, atingându-le cu degetele.

— Ia-o înainte.

Mă privește pentru un moment, dar eu nu mă uit la ea. Încep să cânt din nou același cântec, iar ea iese din cameră. După ce ajunge la etaj și aud ușa de la dormitor închizându-se, mă opresc și îmi las capul pe pian.

Ce fac?

Și de ce nu vreau să mă opresc?

Capitolul paisprezece

Azi m-am hotărât să-i acord toată atenția lui Layla. Poate din cauză că mă simt vinovat. Nu mi-a fost greu să fac lucrul ăsta, pentru că vremea de-afară nu ne-a dat voie să facem mare lucru, așa că mi-a fost alături mai toată ziua.

E aproape miezul nopții și încă nu a adormit.

Poate că e din cauza furtunii. Nu-i place că suntem într-o zonă în care se formează tornade, dar am fost atent la prognoza meteo. Nu există avertizări de tornadă... doar o groază de fulgere și ploaie torențială. Și tunete care o sperie de fiecare dată când casa vibrează.

De obicei, tipul ăsta de vreme pe mine mă relaxează, dar acum mă cam irită pentru că o ține trează pe Layla.

Stă lângă mine pe canapea, în Camera Mare, și se uită la poze pe rețelele de socializare. Își ține picioarele în poala mea, iar eu încerc să termin o carte pe care am început-o în urmă cu șase luni — e cea despre gazda unui show de televiziune care se dădea spion —, dar simt că citesc degeaba. Nu pot să mă concentrez la text, pentru că mă gândesc întruna la Willow. Layla a fost de acord să mai rămânem câteva zile aici, dar tot va trebui să plecăm la un moment dat.

Willow va rămâne singură.

Nu pot să vin pur și simplu în vizită. Locul ăsta e în mijlocul pustietății. Trebuie să iei avionul, să închiriezi o mașină, apoi să conduci ore întregi. Îți ia o zi întreagă.

Până la urmă, tot va trebui să fac o ofertă de cumpărare a casei dacă vreau să o ajut să găsească răspunsuri. Chiar dacă Layla nu vrea să locuim aici, nu mi-ar conveni să fie cumpărată de altcineva. Aş putea angaja o persoană care să administreze proprietatea, să o transform din nou într-o pensiune, astfel încât Willow să nu se mai simtă singură. Ar fi tot timpul oameni aici. Probabil că i-ar plăcea mult.

Iar dacă aş fi proprietarul acestei case, aş avea o scuză să mai trec pe-aici ocazional. Să o vizitez pe Willow fără ca Layla să devină suspicioasă.

E cumva un tip de infidelitate emoţională?

Willow e fantomă. Nu e ca şi cum ar putea interveni între mine şi Layla.

Dar cred că, într-un fel, a făcut-o deja.

Eu şi Willow ne simţim foarte bine unul cu celălalt... atât de bine, încât încep să-i prefer compania în locul lui Layla. Nu sunt mândru de asta. Layla este foarte importantă pentru mine, dar sunt fascinat — *obsedat*, chiar — de ideea că există şi altceva pe lângă această viaţă. Ai zice că lucrul ăsta ar trebui să mă facă să apreciez şi mai mult viaţa pe care o duc, dar simt cum mă distanţez din ce în ce mai mult de lumea noastră. Sunt atras de cea în care se află Willow, sau poate că ea este trasă în cea în care trăiesc eu. Oricum ar fi, deşi locul nostru nu este în lumea celuilalt, acum am găsit un mod simplu de a le combina, ceea ce mă face dezinteresat de toate celelalte lucruri care mă înconjoară.

Layla nu are nicio vină. Nu a făcut nimic greşit. E o victimă. A fost o victimă şi acum şase luni, iar acum e din nou în această postură, dar fără să ştie. Singurul lucru greşit pe care l-a făcut Layla a fost să se îndrăgostească de mine.

Am crezut că această vacanţă o va face să se simtă mai bine. Poate că acest lucru s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi descoperit existenţa lui Willow. Acum n-am făcut nimic altceva decât să-i permit fascinaţiei pe care o am faţă de Willow să creeze o distanţă şi mai mare între noi.

Însă Layla nu pare să-și dea seama de lucrurile astea. Poate că are impresia că totul este în regulă între noi. Dar asta doar pentru că nu-și amintește detaliile, nu-și aduce aminte cât de grozave erau lucrurile între noi înainte să devin, practic, îngrijitorul ei.

Normal că aș fi avut oricum grijă de ea. Dar, indiferent de iubirea care mă face să am grijă de ea, indiferent de bunele mele intenții, recuperarea tot este un proces greu, nu doar pentru persoana care trece prin așa ceva, ci pentru toți cei din jur.

— Ce citești?

Mă uit la ea și văd că și-a lăsat telefonul pe piept. Are capul înclinat și părul îi este răsfirat pe pernă. E aproape dezbrăcată: poartă o bluză transparentă care-i ajunge până la buric și o pereche de chiloți crem asortați. Pun telefonul pe marginea canapelei și-i cuprind gleznele cu mâna, apoi o mângâi ușor, urcând spre genunchi.

— Încă încerc să termin cartea asta.

— Care dintre ele?

— Cea despre gazda show-ului de televiziune care se dă asasin.

Scutură ușor din cap.

— Nu-mi amintesc.

Aș vrea să-i zic „*Ți-am spus despre ea*", dar îmi amintesc că a fost una dintre ultimele conversații pe care le-am avut înainte să fie împușcată. Nu-și amintește nimic din ziua aia, nici din săptămâna de după. Nu are amintiri legate de conversațiile pe care le-am avut în acea zi, în momentele de dinainte să aibă loc acel lucru îngrozitor. Uneori îi completez eu golurile din memorie, dar acum n-am chef să vorbesc despre asta. M-aș simți aiurea să deschid un subiect care ar putea-o stresa.

— Nu e cine știe ce, un roman, îi zic, așezându-mă pe canapea astfel încât să fiu lângă ea.

Se cuibărește în mine și mă sărută pe gât. Simt mirosul șamponului ei — o aromă tropicală, mango și banane —, care-mi amintește de toate locurile care nu sunt aici, în Lebanon, Texas. Locurile unde probabil Layla și-ar dori să fie.

Oare ce părere ar avea dacă aş cumpăra casa asta?

Ar trebui să o cumpăr?

Sau poate că ar fi mai bine să ne facem bagajele şi să plecăm înainte ca toate limitele pe care le-am depăşit să se transforme într-un zid mult prea înalt pentru a putea fi escaladat.

~

— Leeds.

Vocea lui Layla pare să fie o şoaptă îndepărtată, plutind prin aer în timp ce eu mă întreb dacă ar trebui să dorm în continuare sau să o urmez.

— Leeds, trezeşte-te!

Are mâna pe obrazul meu şi suntem lipiţi unul de altul pe canapea. Nu mă surprinde faptul că am adormit, având în vedere toate nopţile pe care le-am petrecut stând treaz cu Willow. Am dormit la fel de puţin ca Layla.

Îmi strecor mâna sub bluza ei, mângâindu-i pielea. Drept răspuns, mă împinge atât de tare cu palmele în piept, încât se propulsează direct pe podea. Mişcarea ei bruscă, urmată de sunetul căderii, mă face să mă trezesc de-a binelea. Mă aplec peste canapea, căutând-o. Stă pe spate şi se uită la mine.

E Willow, nu Layla.

— Îmi pare rău, spun eu, chinuindu-mă să o ajut să se ridice. Credeam că e Layla.

Când se ridică, se uită la ea, la ce purta Layla — adică nu foarte multe.

— Cred c-ar fi bine să te schimbi, spun eu, cu o voce răguşită.

Îmi dreg glasul şi merg în bucătărie, iar ea urcă scările spre dormitor.

Fac nişte cafea, pentru că Willow resimte oboseala lui Layla atunci când e în corpul ei. Eu clar mă simt epuizat. E târziu, iar o cafea e ultimul lucru de care aş avea nevoie. N-aş avea nevoie nici de ceva ce-ar putea reprezenta o scuză pentru a sta până noaptea târziu pentru a vorbi cu o persoană care nu e Layla. Dar când

Willow coboară din nou, mă simt uşurat că o văd şi uit imediat că nu e tocmai în regulă ce fac.

S-a îmbrăcat cu un tricou şi cu o pereche de pantaloni de pijama de-ai lui Layla. Face semn cu capul spre cafea.

— Ai avut o idee bună.

Când cafeaua e gata, umplu două căni şi îi întind una. E lângă mine, în faţa blatului din bucătărie. Stăm umăr la umăr, eu torn lapte în cafea, iar ea amestecă zahărul în cana ei.

— Ştiai că pe vremuri, la arabi, un bărbat putea să-şi părăsească soţia, dacă nu-i plăcea cafeaua pe care o făcea ea? întreabă Willow.

— Chiar aşa? spun eu, aplecându-mă şi punându-mi braţele pe blat.

Ea încuviinţează din cap, sprijinindu-se de blat, cu faţa la mine. Soarbe din ceaşcă, apoi adaugă:

— Am citit într-una dintre cărţile din Camera Mare.

— Câte ai citit?

— Pe toate.

— Ce alte informaţii bizare ai mai aflat?

Pune cana jos, apoi îşi ia avânt şi se aşază pe blat.

— Cea mai scumpă cafea din lume se găseşte în Indonezia. Costă atât de mult pentru că boabele de cafea sunt mâncate şi apoi digerate de pisica de palmier. Apoi fac cafea din ea.

Nu mă aşteptam să-mi povestească asta. Mă uit la cafeaua mea şi mă strâmb.

— Pai şi cum fac? Scarmănă în rahat după boabe?

Dă din cap că da.

— Zici că treaba asta costă mult?

Willow rânjeşte.

— Oamenii bogaţi sunt ciudaţi. Şi tu ai putea face asta într-o zi. Să bei rahat de pisică de palmier pe iahtul tău imens.

— La dracu', sper că nu.

Îşi sprijină mâinile de blat, apoi se lasă puţin pe spate, dând din picioare.

— Cum e mama ta?

Întrebarea ei mă ia complet prin surprindere.

— Mama mea?

— Da. Vă aud vorbind la telefon uneori.

De foarte multe ori mă întreb în timpul zilei unde se află Willow când nu e în corpul lui Layla. Mă urmărește? Sau stă toată ziua în Camera Mare? O urmărește vreodată pe Layla?

— E un om bun. Am fost norocos.

Willow expiră îndelung, apoi își privește picioarele. Nu și le mai mișcă.

— Mă întreb cum era mama mea.

E prima dată când acceptă faptul că e posibil să fi avut o viață umană reală înainte de cea pe care o are acum. Mă face să mă întreb dacă s-a răzgândit. Dacă, în cele din urmă, chiar vrea să încerce să afle informații despre trecutul ei.

— Mă gândesc să fac o ofertă pentru casă.

Willow se înviorează la auzul cuvintelor mele:

— Casa *asta*? Chiar vrei s-o cumperi?

Încuviințez din cap.

— Layla vrea să locuiți aici?

— Probabil că nu. Dar aș putea să-i spun că așa aș putea face o investiție. Aș avea un motiv să te vizitez.

— De ce nu-i place aici? Când am aruncat o privire la amintirile pe care le are în locul ăsta, toate păreau să fie frumoase.

— S-au întâmplat multe lucruri de când ne-am cunoscut. Nu știu dacă e vorba că nu-i place locul. Pur și simplu nu a avut ocazia să se acomodeze undeva după ce a ieșit din spital. Nu cred că se va mai simți undeva ca acasă până când nu vom alege un loc împreună, și mă îndoiesc că o să vrea o casă atât de izolată.

— A locuit în Chicago înainte, nu? Crezi că ar vrea să se întoarcă?

Mă uit la Willow, întrebându-mă dacă știe că asta își dorește Layla și îmi oferă de fapt un indiciu.

— Nu știu. Tu să-mi spui.

Willow scutură din cap.

— Nu mai vreau să-i umblu prin minte. Ți-am zis deja: gândurile ei sunt haotice.

— În ce sens, haotice?

— Nu știu cum să explic exact, continuă ea, ridicând din umeri. Spui că și-a pierdut multe dintre amintiri, dar când sunt eu în mintea ei, sunt prea multe lucruri de înțeles. Parcă se suprapun, așa că mi-e greu să discern între ele. Dar, sincer, sunt gânduri care nu-mi aparțin, așa că în mare parte le ignor.

— Probabil că e cel mai bine așa.

Râde, dar fără prea mare tragere de inimă.

— Cred că am cam șters granița dintre ce e bine și ce e rău acum ceva vreme.

Niciunul dintre noi nu mai spune nimic preț de câteva clipe. E o situație dificilă, pentru că știm amândoi că facem ceva greșit, dar cred că fiecare dintre noi speră ca celălalt să nu pună punct. E clar că ne bucurăm unul de compania celuilalt, altfel nu am sta de vorbă seară de seară.

Willow se uită la mine gânditoare.

— Ce s-a întâmplat în noaptea când tu și Layla ați fost împușcați?

Îmi îndrept spatele și-mi las greutatea pe celălalt picior.

— Nu poți să cauți informațiile astea în mintea ei? Nu-mi face plăcere să vorbesc despre asta.

Nu mai spune nimic câteva momente.

— Aș putea să fac asta..., dar aș vrea să aud varianta ta.

Nu-mi place să vorbesc despre ce s-a întâmplat. Mi-am jurat că, după ce le-am dat toate detaliile polițiștilor, nu voi mai deschide subiectul decât dacă mi-ar fi cerut Layla să o fac.

Willow așteaptă să îi spun ceva. Deschid gura să-i răspund, dar fix în acel moment s-a văzut străfulgerarea unui trăsnet, urmată de tunet. Willow tresare, iar luminile se sting.

Becurile din bucătărie nici măcar n-au pâlpâit — s-au stins pur și simplu, laolaltă cu toate celelalte electrocasnice din casă.

încă se mai aude sunetul tunetului când Willow mă angi... înfricoșată.

O caut pe întuneric și îmi dau seama că nu mai stă pe blat, c... în mijlocul bucătăriei. Îmi trec mâinile peste brațele ei, ca s-o... liniștesc.

— Nu-i nimic. A căzut curentul. Probabil c-o să revină la... curând.

Willow face un pas în spate.

— Ce se întâmplă? Unde suntem?

Vorbește rapid, cu un tremurat în voce.

Bucătăria e luminată de fulgere, iar eu o privesc cu atenție în momentele când i se luminează fața. În ochi i se citește teama. Îmi dau seama imediat că nu mă uit la Willow.

— Layla?

— Ce mama dracului se întâmplă?

Vocea ei se aude mai tare în timp ce mai face un pas în spate. Se prinde de blatul de lângă ea și se uită disperată prin bucătărie.

— De ce sunt în bucătărie?

O cuprind imediat și o apropii de mine. Îmi lipesc mâna de ceafa ei.

— Nu-i nimic, spun eu, încercând să inventez un motiv pentru faptul că acum se află în mijlocul bucătăriei, fără să-și amintească momentul când a ajuns aici.

— S-a luat curentul. Ne-am trezit din cauza asta.

— Și de ce nu-mi amintesc? Cum de suntem în bucătă...

Dar se oprește din vorbit, apoi oftează.

Observ cum se relaxează și îmi dau seama imediat că s-a întors Willow, pentru că se simte diferit în brațele mele. Se desprinde de pieptul meu.

— Îmi pare rău. M-a speriat fulgerul și am ieșit din greșeală din corpul ei.

În ochi i se citește o îngrijorare pe care nu i-o văzusem înainte. Își duce degetul mare la buze și începe să-și muște unghia.

— O să-și amintească lucrul ăsta mâine. O să-și amintească faptul că s-a trezit aici.

Nu-mi place să o văd îngrijorată la fel de mult cum nu-mi place când Layla își face griji.

— Hei, spun eu, strângând-o de mână. Nu-i nicio problemă. O să-i zic că a avut un coșmar sau că era pe jumătate adormită.

Willow dă din cap, dar în expresia ei i se citește încă neliniștea.

— OK.

Își acoperă fața cu mâinile.

— Doamne, îmi pare rău!

— Nu-i nimic, Willow.

Dă din nou din cap, dar îmi dau seama că nu s-a liniștit.

Nici eu nu mă simt liniștit.

Față în față cu detectivul

— Layla și-a amintit ceva a doua zi?

Încuviințez din cap.

— Da, a fost primul lucru despre care m-a întrebat când s-a trezit dimineață. I-am zis că era pe jumătate adormită când s-a luat curentul, așa că am făcut-o să meargă cu mine în bucătărie și că nu s-a trezit de-a binelea până în momentul în care a fulgerat.

— Și te-a crezut?

— Da. Nu a fost greu s-o conving. Oricine ar crede mai degrabă că a fost amețit sau somnambul, decât că a fost posedat de o fantomă.

Omul mă aprobă cu un gest al capului.

— Willow a continuat să-i intre în corp după aceea? Chiar și după greșeala asta?

Fac un semn abia perceptibil că *da*. Nu sunt mândru de asta, pentru că nu există vreo scuză îndeajuns de bună pentru ce-am făcut. Nici măcar una serioasă, ca a noastră.

— Layla a început să suspecteze vreodată ceva?

— Era preocupată de faptul că se simțea tot timpul atât de obosită. Willow îi folosea corpul în timpul nopții, așa că nu avea parte de atât de mult somn pe cât credea. Se trezea confuză, întrebându-se de ce dormea atât de mult, când se culca atât de devreme. Începuse să creadă că avea legătură cu rana de la cap.

— Și tu nu i-ai spus că nu era așa?

Trag aer în piept, apoi expir ușor înainte de a-i răspunde.

— Nu. I-am dat dreptate. I-am făcut programare la neurolog.

— Şi ce i-a spus?

— Programarea e abia săptămâna viitoare.

— Şi o s-o duci?

Scutur din cap.

— Nu, e imposibil acum. Nu o să mă ierte niciodată pentru ce i-am făcut în ultimele zile.

Îmi pun coatele pe masă şi îmi cuprind faţa cu mâinile.

— Am lăsat lucrurile să-mi scape de sub control şi nu ştiu cum să revin la normal.

— De ce nu i-ai zis lui Willow să se oprească atunci când Layla a început să fie afectată?

— Nu voiam să se oprească.

— Pentru că încercai să o ajuţi pe Willow?

Mi-aş dori să pot spune că da, însă scutur din cap.

— Cred că pur şi simplu ne formasem o rutină. A fost aşa zile întregi. Layla adormea noaptea şi Willow îi lua locul. Ne uitam la filme, îi găteam. Uneori citea pe canapea, iar eu lucram la un cântec. Nu aveam un motiv indeajuns de bun să facem chestia asta... Tot nu ne foloseam de timpul petrecut împreună pentru a găsi răspunsuri. Pur şi simplu ne bucuram de compania celuilalt.

Bărbatul dă din cap.

— Willow ce părere are despre rolul ei în toată treaba asta?

— Se simte groaznic. Amândoi ne simţim aşa.

— Dar continuaţi să faceţi acelaşi lucru.

Întrebările lui încep să mă frustreze.

— Se poate spune că aţi continuat pentru că ai început să ai sentimente pentru Willow?

Nu pot recunoaşte cu glas tare. Aşa că doar încuviinţez din cap.

Capitolul cincisprezece

Ar trebui să părăsim casa în două zile și să ne întoarcem în Tennessee. Pe Layla o încântă acest lucru.

Pe mine nu.

Stau pe scaunul de la pian, trecându-mi degetele peste clape. Toată ziua am fost trist, ca un copil obligat să-și arunce jucăria preferată.

Cu Willow n-am mai vorbit mare lucru de aseară. Am stat până târziu și ne-am uitat la un film. Am observat că în ultimele nopți filmele pe care le-am văzut aveau multe elemente comune. Erau despre fantome, despre viața de apoi, despre lucruri paranormale. Willow îmi pune întrebări la finalul fiecăruia, ca și cum ar încerca să își dea seama în ce versiune a acestei lumi ar vrea să creadă. Aseară ne-am uitat la *O iubire fără sfârșit*. A făcut-o să plângă.

Nu a întrebat absolut nimic la final. Doar s-a întors pe-o parte și m-a privit tristă. Am întrebat-o ce s-a întâmplat.

— Nu vreau să mă întorc, mi-a răspuns ea.

— Unde să te întorci? am insistat eu.

— La a fi nimic. Îmi place să fiu în corpul lui Layla. Îmi place să petrec timp cu tine. Mi-e din ce în ce mai greu să-i părăsesc corpul.

Nu știam ce să-i spun, pentru că și eu simțeam aceleași lucruri, așa că doar am luat-o de mână și am stat așa până am adormit.

A început să-mi fie greu noaptea să văd cum părăsește corpul lui Layla, știind că urma să se întoarcă la existența ei lipsită de

bucurii, într-o casă imensă și pustie. Și cu cât ne apropiam mai mult de ziua când eu și Layla trebuia să plecăm, cu atât eu și Willow deveneam mai ursuzi în momentele pe care le petreceam împreună.

Cânt o notă joasă la pian, lovind întruna clapa cu degetul, când deodată se aude o notă de sus. Mă uit în jur, dar Layla e tot la etaj.

Probabil că Willow încearcă să-mi atragă atenția.

Merg la bucătărie și deschid laptopul, iar ea începe imediat să tasteze.

Am niște vești proaste.

— Ce anume?

Layla tocmai a găsit inelul.

Îmi îndrept imediat ochii către dormitorul de la etaj.

— Îmi umblă prin lucruri?

Da.

— Ce-a făcut când l-a găsit?

A scos un sunet de uimire. Apoi l-a pus la loc și i-a scris imediat un mesaj lui Aspen.

— La naiba, răspund eu, oftând.

Nu eram pregătit pentru asta. Mai ales după ce am petrecut ultimele două săptămâni și jumătate folosindu-mă de Layla. Să o cer în căsătorie acum ar fi un lucru necinstit.

Mă așez la masă și-mi las capul în mâini. Willow începe să tasteze din nou ceva.

Nu știe când o să o ceri, așa că nu ți-a stricat surpriza atât de tare. N-ar trebui să te superi.

— Nu de asta mă supăr. Pur și simplu nu cred că sunt pregătit, și acum numai la asta îi va sta gândul.

Dacă nu ești pregătit, atunci de ce ai luat inelul cu tine?

— L-am adus pentru că vacanța asta…

Mă las pe spate în scaun.

— Am venit aici cu scopul de a ne apropia din nou. Dar mă simt mai îndepărtat de ea decât în ziua când am ajuns în casă.

Din vina mea?

— Nu. Nu cred că ceea ce-am făcut noi doi a ajutat situația, dar nu e vina ta.

Nu știam că de asta ați venit aici. Acum mă simt vinovată că m-am băgat în treburile voastre. Dar mă pot opri. Dacă vrei să petreci ultimele două zile cu Layla... pot să dispar, iar tu nici nu vei ști că sunt aici.

Simt că mi se pune un nod în gât când mă gândesc la asta. Nu vreau să-mi petrec ultimele două zile aici fără Willow.

— Chiar mă temeam că vei face ceva de genul ăsta, Willow. Dar nu e ce-mi doresc.

Închid laptopul, pentru că nu vreau să mai continui conversația. Nu vreau să discutăm pe laptop. Trebuie să vorbesc cu Layla. Să văd în ce stare e. Poate că faptul că a văzut inelul a făcut-o să intre în panică. E posibil ca nici ea să nu fie pregătită pentru acest pas. Cine știe, în felul acesta poate vom avea în sfârșit acea discuție pe care am tot amânat-o.

Urc scările și aud dușul pornit. Intru în baie și o găsesc pe Layla spălându-se pe dinți. Mereu face așa. Dă drumul la apă în duș ca să se încălzească, apoi stă la chiuvetă timp de zece minute ca să-și îndeplinească ritualul de seară: se spală pe dinți și pe față și se pensează. La final, abia dacă mai rămâne suficientă apă pentru duș.

Zâmbește larg imediat ce intru în baie. Scuipă pasta în chiuvetă și se clătește. Apoi se îndreaptă spre mine și mă ia în brațe, sărutându-mă. Felul în care se poartă acum e atât de diferit de modul în care se comportă în timpul zilei, de oboseala care-i marchează toate mișcările. E clar că e încântată de cererea în căsătorie. Pare că acest lucru a însuflețit-o.

— Ce faci? întreabă ea, pe un ton dubios de vesel.

— Lucrez.

Își pune palmele pe pieptul meu.

— Ar trebui să faci o pauză. Să faci un duș cu mine.

Mă uit peste umăr, ca și cum am o treabă de făcut.

— Am făcut duș azi-dimineață.

Când îmi întorc privirea din nou către ea, își dă ochii peste cap și-și coboară mâinile către pantalonii mei.

— Bine, atunci o să fac *eu* duș.

Mă sărută și își bagă mâinile în pantalonii mei.

— După ce termin cu tine.

Înainte s-o opresc, mă împinge de ușă și se lasă în genunchi. N-am mai făcut sex de trei zile. Nu cred că pot inventa o scuză suficient de bună pentru a refuza o partidă de sex oral fără a-i răni sentimentele.

Are o stare foarte bună acum, gândindu-se la faptul că la finalul acestei călătorii va avea loc o cerere în căsătorie. Crede că ne vom petrece restul vieții împreună — eu și Layla împotriva tuturor.

Și poate că așa va fi. Nici nu știu. Dar nu e tocmai într-un moment în care putem avea o astfel de discuție, pentru că tocmai mi-a cuprins penisul cu gura, în ciuda faptului că încă nu am erecție. Mă uit la ea, și chiar dacă nu mă excit instantaneu, din cauza iadului care mi se desfășoară în minte, nu pot să nu mă gândesc la Willow când o privesc pe Layla.

Uneori, când o văd, *îmi doresc* să fie Willow. Cum ar fi la micul-dejun, când mă surprind gândindu-mă că mi-aș dori să stau de vorbă la cafea cu Willow cea veselă, în locul lui Layla, care se plânge de durere de cap. În timpul zilei, când discut cu Willow pe laptop, mi-aș dori să intre în corpul lui Layla, să pot vorbi cu ea față în față.

Iar acum... când Layla își trece limba peste penisul meu, îmi doresc într-o anumită măsură ca Willow să fie cea care-mi oferă plăcere.

Gândul ăsta îmi provoacă erecție.

E ușor să-mi închipui că Layla e Willow, pentru că fața ei e singura pe care o pot asocia cu Willow atunci când mă gândesc la ea. Îmi înfășor mâna în părul ei și o privesc pentru un moment... întrebându-mă cum ar fi dacă Willow ar fi acum în corpul lui

Layla. Și ea și-ar folosi limba în felul ăsta? Ar scoate aceleași sunete ca Layla?

Mă înconjoară cu buzele și mă primește cât de adânc posibil. Îmi las capul pe spate, gemând, apăsând-o ușor pe ceafă, pentru că nu vreau să se oprească acum.

Își mișcă o mână pe lungimea penisului meu în același ritm cu gura. Cu cealaltă mână îmi mângâie abdomenul. O apuc și mi-o lipesc de piept, gândindu-mă la Willow.

Îmi imaginez cum s-ar simți să o sărut pe Willow. Ar fi la fel ca atunci când o sărut pe Layla?

Sexul cu Willow ar fi diferit de cel cu Layla?

Și-ar arcui spatele la fel ca Layla atunci când o pătrund?

— *Futu-i!*

N-o mai țin de mână, ci o apuc cu ambele mâini de cap.

— Aproape termin, o avertizez eu.

Mereu se oprește când îi spun lucrul ăsta.

Se trage în spate, cu răsuflarea tăiată, șoptind:

— Poți să termini în gura mea de data asta.

Ochii îi scânteiază când își reia ritmul. E un fel de entuziasm și îmi dau seama că e felul ei de a-mi mulțumi pentru o cerere în căsătorie care nici măcar nu a avut loc. Dacă n-aș fi deja gata să explodez, probabil că aș opri-o, din simplul motiv că știu la ce se gândește.

Momentul acesta e complet greșit. Layla crede că-și satisface viitorul logodnic, iar eu îmi imaginez că e fantoma de care încet, încet m-am îndrăgostit.

E cel mai straniu orgasm pe care l-am avut.

Nu mă pot bucura pe deplin.

Îmi tremură picioarele, iar ea mă atinge în continuare cu buzele, înghițind în același timp și toată înșelăciunea mea. Nu scot niciun sunet. Doar închid ochii și aștept să se oprească.

Când îmi dă drumul în cele din urmă, nici măcar nu mă pot uita la ea.

muncă —

Nu pot să mă gândesc decât la cuvintele pe care mi le-a spus în prima seară când ne-am cunoscut, după ce tocmai îi spusesem că fusese cea mai bună partidă de sex din viața mea: *Asta este impresia când ne aflăm în toiul pasiunii. Dar apoi mereu apare cineva nou și uităm cât de bine ni se păruse înainte, iar ciclul o ia de la capăt.*

Doar atât a însemnat Layla pentru mine? A fost doar o parte dintr-un ciclu de relații?

Eram sigur că era persoana cu care vreau să-mi petrec restul vieții. Simțeam profund lucrul ăsta.

În momentul ăsta simt doar remușcări, pentru că până acum zece secunde nu mi-am dat seama că trecusem la un alt ciclu.

Am trecut la Willow.

Cu ea vreau să stau de vorbă dimineața. Pe Willow vreau să o văd înainte de a adormi. Cu ea vreau să-mi petrec toată ziua.

Aud cum curge apa în chiuvetă. Deschid ochii și văd că Layla se spală iar pe dinți. Își clătește gura cu apă, apoi o scuipă în chiuvetă. Se șterge cu dosul palmei și zâmbește cu mândrie.

— Te-am lăsat fără cuvinte? spune ea, râzând.

Nu am idee ce ar trebui să spun. *Îmi pare rău* ar fi complet nepotrivit.

— A fost intens.

Nu e minciună. Intensitatea nu e mereu un lucru bun și nu vreau să o mai mint. Mă simt aiurea când o fac.

Vine din nou lângă mine și-mi bagă penisul la loc în pantaloni. Se apleacă și mă sărută blând pe obraz, apoi îmi spune, cu buzele încă lipite de pielea mea:

— Treci din nou la treabă. Poți să te revanșezi mâine-seară.

Se îndepărtează, mergând cu spatele, apoi își scoate tricoul, zâmbind șmecherește, după care intră în duș.

Apa a curs în tot acest timp.

Intru în dormitor și mă uit la patul nostru. Același pat pe care am stat când am început să mă îndrăgostesc de Layla.

A fost atât de simplu să mă îndrăgostesc de ea, s-a simțit ca o briză care-mi străbătea corpul.

Să nu mai fii îndrăgostit e îngrozitor de greu, simt o greutate în piept.

Mă îndrept spre pat și mă arunc în el. Nu mai vreau să cobor. Nu pot să mă întâlnesc cu Willow în seara asta. Nici măcar cu Layla nu vreau să mai dau ochii.

Vreau doar să dorm.

Capitolul șaisprezece

— Tu de ce crezi că pot să ating lucruri?

Vocea ei mă trezește dintr-un somn adânc. Deschid ochii și văd că Willow stă întinsă pe-o parte, cu fața la mine. Nu știu cât e ceasul, dar e încă întuneric afară.

— Ce vrei să zici? o întreb, frecându-mă la ochi.

Vocea mi-e răgușită de la somn.

— Pot să mișc lucruri atunci când nu sunt în corpul lui Layla. Le pot atinge. Dar tu nu mă poți vedea, nici măcar eu nu mă pot vedea, așa că sigur nu-s făcută din materie. Nu are niciun sens.

— Poate ești făcută din energie. Și cumva o poți concentra asupra unui lucru atât de dens ca materia.

Oftează, apoi se întoarce pe spate. Se uită la bârna din lemn de deasupra patului.

— Dacă ar fi doar asta, nu aș fi atât de puternică pe cât sunt.

— La ce te referi?

— Pot mișca și lucruri mari. Am făcut-o o dată. Am mutat fiecare piesă de mobilier din Camera Mare în toiul nopții.

— Pentru că erai plictisită?

— Nu. Pentru că îl urăsc pe Wallace Billings și vreau să-l sperii.

Acum îi acord toată atenția mea. Mă sprijin într-un cot.

— Cine e Wallace Billings?

Își îndreaptă ochii spre mine, cu un zâmbet șugubăț pe față.

— E proprietarul acestui loc. Eu sunt motivul pentru care a scos casa la vânzare acum câteva luni.

Pare să fie mândră de ce-a făcut — orice ar fi însemnat lucrul ăsta. Are o strălucire în ochi pe care o găsesc fascinantă. Chiar m-am întrebat de ce fusese scos la vânzare locul.

Se ridică în fund, înfășurându-se cu cearșaful.

— Știi că nu-mi amintesc de cât timp sunt aici?

Încuviințez din cap.

— Știu că Wallace a moștenit casa înainte să apar eu. Spun asta în urma conversațiilor pe care am auzit că le-a avut. A moștenit casa de la maică-sa, dar nu știa ce să facă cu ea, dacă ar trebui să țină deschisă pensiunea, să o vândă sau să se mute în ea. După o vreme, a început să încline spre a-și muta familia aici. Știu că e groaznic din partea mea, dar nu-l puteam suporta. Se purta ca un dobitoc cu oamenii. Cu soția lui, cu copiii lui, cu oamenii cu care vorbea la telefon. Nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să împart locul ăsta cu el pentru cine știe cât timp urma să fiu aici.

— Și ce-ai făcut? L-ai bântuit?

— Nu, zice ea, scuturând din cap.

Dar apoi se uită în sus și spre dreapta.

— Stai. De fapt, ce-am făcut *ar putea* fi considerată bântuire. Doar că nu m-am gândit niciodată la mine ca la o fantomă, așa că, din punctul meu de vedere, doar îi făceam niște farse.

— Ce-ai făcut?

Își lasă bărbia în piept, părând puțin jenată.

— Să nu mă judeci.

— Nu te judec.

Se relaxează puțin.

— La început au fost lucruri mărunte. Trânteam ușile, stingeam luminile. Tipice pentru o fantomă. A fost distractiv să văd cum încerca să explice toate treburile astea. Dar cu cât vedeam mai des că e un nenorocit, cu atât farsele deveneau mai elaborate. Într-o noapte, după ce am decis că nu mai vreau să-l văd în casa asta nici măcar o zi, am mutat toată mobila din Camera Mare. Am așezat canapeaua în fața celeilalte biblioteci. Am dus pianul în cealaltă parte a camerei. Ba chiar am mutat și unele cărți de pe un raft pe altul.

— Ce reacție a avut când a văzut că totul fusese mutat?

Willow strânge din buze. Mișcă din cap într-o parte și-n alta, cu o expresie rușinată.

— Păi... asta e chestia, continuă ea. Am mutat totul în timp ce el era încă în cameră.

Încerc să-mi imaginez ce-a simțit tipul ăla când a văzut ditamai pianul mișcându-se de unul singur prin cameră.

— A doua zi a pus anunțul de vânzare și de-atunci nu s-a mai întors.

— Vai, Doamne! spun eu, râzând. Așa se explică faptul că s-a grăbit să vândă.

Se lasă din nou pe pernă, zâmbind mândră. E un zâmbet molipsitor. Willow m-a ajutat să nu dau foc bucătăriei. A șters vinul care se vărsase. Nu e tocmai o bântuire.

Mă rotesc până când sunt față în față cu ea.

— Pe mine de ce n-ai încercat să mă bântui?

Îi piere zâmbetul, uitându-se cu blândețe la mine.

— Pentru că nu ești un nenorocit. Și pentru că mi-a părut rău pentru tine.

— Ți-a părut rău pentru mine? De ce?

— Pentru că păreai trist, zice ea, ridicând din umeri.

Păream trist?

Oare sunt trist?

Îmi iau ochii de la ea și privesc tavanul.

— Mereu ai fost trist? întreabă ea.

— Nu sunt sigur că știu la ce te referi când spui că sunt trist. Dă-mi un exemplu.

— Se întâmplă de cele mai multe ori în momentele când Layla părăsește încăperea. Te uiți mult timp către ușă, cu o privire detașată. Uneori pari trist chiar și atunci când ești cu ea. Nu știu. E doar un sentiment pe care-l am. Probabil că mă înșel.

Nu ar trebui să scutur din cap, dar o fac.

— Nu te înșeli.

Se ridică din nou în capul oaselor, ținându-și cearșaful deasupra sânilor. Îmi las capul într-o parte pe pernă, privind-o.

— Nu te bucuri să fii cu ea?

— Înainte, eram. Dar acum e... complicat.

Vorbesc în șoaptă, pentru că, din cine știe ce motiv, mi se pare că așa sună mai puțin ca o recunoaștere a vinovăției.

— Între noi s-au schimbat multe din seara aia. De când am fost răniți. Nu mai suntem același cuplu. A trecut prin multe, din punct de vedere fizic, emoțional, mental. Și, bineînțeles, nu aș renunța niciodată la ea, dar...

Nu știu cum să finalizez propoziția. Nu am recunoscut niciodată lucrul ăsta cu glas tare.

— Dar ce?

— Uneori mă întreb dacă... m-aș mai fi îndrăgostit de ea la fel de repede ca la început, dacă aș fi cunoscut-o așa cum este ea acum. Și nu știu răspunsul. Ceva din mine crede că poate nu aș putea să mă îndrăgostesc deloc de această versiune a ei. Și când am astfel de gânduri... mă simt de rahat. Pentru că *eu* sunt motivul pentru care ea e așa. Din cauza *mea* e atât de nefericită acum. Pentru că nu am fost capabil să o protejez.

Willow mă privește cu înțelegere. Și cu o urmă de regret — de parcă n-ar fi vrut să provoace această conversație dificilă. Liniștea din cameră este întreruptă de sunetul respirației ei profunde.

— Poate că, în cele din urmă, lucrurile vor reveni la felul cum erau la început între voi doi. Dacă te ajută cu ceva, să știi că acum nu pari la fel de trist. Cel puțin nu la fel de trist ca atunci când ai venit aici.

O privesc intens.

— Lucrul ăsta n-are nicio treabă cu Layla. Are treabă cu tine, recunosc eu.

Willow nu are o reacție evidentă, dar ceva i se citește în ochi. Au o strălucire aparte, de parcă nu s-ar fi așteptat să spun lucrurile astea.

Nu ar fi trebuit să le spun. Imediat ce am făcut-o, m-am simțit vinovat. Dar faptul e consumat și am făcut această mărturisire, pentru că e adevărată. Sunt mai nerăbdător să am parte de astfel de momente cu Willow decât sunt atunci când vine vorba să petrec timp cu Layla.

Ce spune asta despre mine?

Mă ridic în capul oaselor și-mi acopăr fața cu mâinile, apoi mi le trec prin păr. Decid să schimb complet subiectul.

— Ți-e foame? Vrei să-ți fac ceva de mâncare?

Willow se uită la mine nemișcată, de parcă încă ar avea nevoie de timp să-mi înțeleagă cuvintele. Dar apoi încuviințează din cap și se dă jos din pat, cu grație, lăsând cearșaful pe pat. Se îndreaptă încrezătoare spre dulap și scoate un tricou de-al lui Layla. Mă surprinde privind-o când îl îmbracă. Nici măcar nu-mi pot întoarce ochii de data asta.

— Nu-i nimic din ce n-ai mai văzut deja, spune ea, pe un ton neutru.

Iese din cameră, iar eu ascult cum zgomotul pașilor ei se îndepărtează pe scări.

Aștept câteva minute până să cobor. Mi-e rușine să văd că imaginea cu Willow dezbrăcată a avut asupra mea un efect mult mai puternic decât momentul când Layla mi-a luat penisul în gură. Ceea ce n-are niciun sens. Oricum ar fi, e tot corpul lui Layla.

—

Am făcut sandviciuri calde cu brânză. Layla nu a mâncat decât salată la cină, iar Willow a zis că o doare stomacul de foame, așa că i-am făcut două sandviciuri.

Mă simt ușurat că Willow a intrat în corpul lui Layla zilele astea, chiar și pentru beneficiile nutriționale. Nu că brânza caldă ar avea prea mulți nutrienți, dar îi face mult mai bine corpului ei sărăcit de calorii, iar Layla cu siguranță n-ar mânca așa ceva.

Obsesia ei pentru diete mă preocupă de ceva timp, dar nu am transformat-o într-o prioritate, pentru că m-am concentrat pe

multe alte lucruri legate de ea în ultimele șase luni. Credeam că problema cu mâncarea se va rezolva de la sine.

N-a fost așa, dar măcar faptul că Willow mănâncă înseamnă că am o grijă în minus.

A început al doilea sandvici. Niciunul dintre noi n-a mai zis nimic de când i-am întins farfuria cu mâncare. Mă uit pe laptop la anunțul de vânzare a casei. Tot nu am decis ce să fac.

Nu vreau să o las singură pe Willow, dar știu că Layla nu vrea să stea aici. Aș ruga-o pe Willow să vină cu noi, dar nu e un lucru plauzibil. Nu-i pot permite să se folosească în continuare de corpul lui Layla. Trebuia să fie un lucru temporar, o modalitate prin care eu și Willow să putem comunica. Dar o afectează pe Layla.

Mă afectează și pe mine.

Singura soluție la care mă pot gândi e să cumpăr locul ăsta. Dacă aș face-o, eu și Layla am putea veni în vizită. Willow ar putea să intre în corpul lui Layla când am veni aici. Iar între timp, am putea căuta răspunsuri pentru Willow. Când e pregătită pentru ele, bineînțeles.

Îi trimit un e-mail agentei de vânzări, făcându-i o ofertă cu 10 000 de dolari mai mare decât prețul cerut, spunându-i totodată că mi-ar plăcea să am opțiunea de a locui în continuare în casă cât durează perioada de finalizare a actelor.

Nu știu ce părere va avea Layla despre faptul că ar trebui să stăm și mai mult aici, dar preocupările ei par să nu aibă nicio importanță pentru decizia mea. Am hotărât deja și sunt pregătit să fac față repercusiunilor.

După ce îi trimit mesajul agentei, verific dacă mai am mesaje necitite. Unul dintre ele e de la o adresă necunoscută.

Leeds,

A trecut ceva timp de când n-ai mai intrat pe forum. Îmi cer scuze dacă faptul că te-am contactat în afara acestuia ți-a provocat neplăceri, dar chiar

mă pricep să citesc oamenii. Te cred și sper ca și tu să ai încredere în mine.

O pot ajuta pe fantoma ta.

Mesajul nu are nicio semnătură, dar recunosc titlul din adresa de e-mail: UncoverInc.

Cum de m-a găsit? Nici măcar nu am folosit numele meu real pe forum.

Deschid imediat forumul, ca să-mi verific profilul, întrebându-mă dacă am conectat cumva informațiile de pe Facebook. Dar toate informațiile sunt protejate. Înainte să mă deconectez, deodată apare o căsuță cu un mesaj.

Ai primit e-mailul meu?

Mă uit la Willow, care e de cealaltă parte a mesei, dar ea mănâncă în continuare, nu e atentă la mine. Mă foiesc pe scaun, apoi răspund la mesaj.

Da. Cum ai făcut rost de adresa mea de e-mail?

Dacă-ți dorești să rămâi în anonimat, să nu comunici niciodată cu cineva prin intermediul telefonului mobil. Pe mine nu mă interesează cine ești tu, așa că nu trebuie să-ți faci griji. Mă interesează fantoma ta. Ai mai aflat informații despre ea?

Nu.

Ești tot la pensiune?

Mă las pe spate în scaun și mă uit întruna la mesaj, speriat. *Știe unde stăm?* Inima începe să-mi bată cu putere în piept. Ultima dată când cineva a aflat unde eram... lucrurile nu s-au sfârșit cu bine. Mă ridic imediat de la masă și merg să văd dacă ușa de la intrare e încuiată. Mă asigur că sistemul de alarmă e pornit. Verific și celelalte uși, precum și fiecare fereastră din casă. Durează ceva

timp, pentru că e o casă imensă și sunt o groază de ferestre, așa că până ajung din nou în bucătărie, nu mă surprinde să văd că Willow a terminat de mâncat.

Dar *sunt* surprins să văd că se uită la laptopul meu. Face semn spre ecran și mă privește ca și cum am trădat-o.

— Ce-i asta?

Nu-mi dau seama dacă e supărată sau nu. Scutur din cap și încerc să închid laptopul, dar ea îl deschide din nou, nervoasă.

— Cine e?

— Nu știu.

— Cum de știe despre mine?

— E un tip pe care l-am cunoscut pe un forum. Credeam că e o chestie anonimă, dar a găsit o modalitate să mă contacteze.

Se vede că e nervoasă. Se ridică și începe să facă pași prin bucătărie.

— De aia păreai agitat în timp ce mâncam?

— Nu sunt agitat.

— Ba ești. Ai verificat toate ușile și ferestrele pentru că, oricine ar fi omul ăsta, știe unde ne aflăm.

— Nu-ți face griji. Exagerez eu cu precauțiile. Totul e încuiat.

E încordată. Doar o dată o mai văzusem atât de stresată când se afla în corpul lui Layla. Se oprește din mers și spune:

— De ce-ai vorbit cu el? Vrei să plec din casă?

— Nu. Am vorbit cu el pentru că, atunci când au început toate astea, am crezut că o iau razna.

— Păi și de ce mai vorbești cu el?

— Mă tot contactează. Nu-ți ascund nimic, Willow. Insistă că te-ar putea ajuta, dar eu nu i-am acceptat oferta, pentru că nu e ceva ce-ți dorești acum.

Pufnește, frustrată. Apoi se îndreaptă spre congelator, îl deschide și scoate o cutie mare cu înghețată. Ia o lingură și o umple, apoi o duce la gură.

— Știm amândoi ce reprezintă răspunsurile pentru o fantomă, spune ea, mâncând din înghețata cu mentă și bucățele de ciocolată. Înseamnă că timpul meu aici va lua sfârșit. Oricare ar fi motivul pentru care eu sunt blocată aici, dacă tipul ăla are dreptate, mă voi elibera. N-o să mai fiu aici. Ai văzut toate filmele. Patrick Swayze a trebuit să moară de două ori în *Fantoma mea iubită. De două ori!*

— Sunt doar niște filme, Willow. Scrise de oamenii de la Hollywood, care sunt plătiți ca să-și folosească imaginația. Nu știm cu adevărat ce se va întâmpla mai departe.

Gesticulează cu lingura spre mine în timp ce se învârte întruna prin cameră, ținând cutia cu înghețată la piept.

— Poate că nu, dar un adevăr tot există. Toate poveștile cu fantome au aceeași temă. Orice fantomă e fantomă pentru că ceva n-a mers cum trebuie. Fie c-au fost oameni răi într-o viață anterioară, fie că au treburi neterminate sau au nevoie de iertare. Sau au nevoie *să ierte*.

Se trântește pe unul dintre scaunele de la masă. Se încruntă.

— Și dacă nu-mi place ce descopăr? Dacă nu-mi place ce urmează?

Mai ia o lingură de înghețată, ținând-o cu susul în jos, apoi o lasă să-i atârne din gură, aplecându-se în față. Își duce mâinile la ceafă și își sprijină coatele de masă.

Lingura îi atârnă pur și simplu între buze.

Nu am avut nicio intenție să o rănesc.

Înainte ca eu și Layla să venim aici, Willow nu avea problemele astea. Nici măcar nu considera că e fantomă. Doar exista în cine știe ce tărâm se află ea, și era mulțumită cu felul în care stăteau lucrurile. Apoi am apărut eu. Faptul că a trecut în acest tărâm nu i-a adus nimic bun.

N-a făcut decât să-i provoace stres lui Layla, pentru că e atât de obosită.

Pe mine m-a transformat într-un mincinos.

în Willow a dat naștere unei temeri care nu existase mai înainte.

— Willow, îi spun cu încetișor.

Mă privește și își scoate lingura din gură.

— Crezi că ceea ce facem nu este în regulă? Felul în care o folosim pe Layla? întreb eu.

— *Bineînțeles* că nu este în regulă. Doar pentru că putem să o facem nu înseamnă că ar trebui.

Oricât mi-aș dori să nu aibă dreptate, știu că e adevărat. Am știut în tot acest timp, dar partea mea egoistă a căutat tot felul de scuze, pentru că mi-am spus că o ajut pe Willow.

Dar înainte să ajung aici, Willow nici măcar nu avea nevoie de ajutor. A intrat în corpul lui Layla doar pentru că și-a dorit să simtă gustul mâncării. Iar acest lucru poate că ar fi fost în regulă, dar apoi eu am devenit mult prea implicat. Am dezvoltat o fascinație morbidă, ajungând chiar să o pun pe Layla în pericol. Poate chiar și pe Willow.

Nu există un manual care să te învețe să te porți cu o fantomă, dar o persoană nu are nevoie să citească undeva cum să facă diferența între bine și rău.

Willow merge cu înghețata din nou spre congelator.

— Pari obosit, spune ea pe un ton plat.

— Da, sunt.

— Poți să mergi în pat, spune ea, făcând semn spre scări. Eu o să mă uit la un film.

Nu vreau să se uite la film. Nici nu știu dacă vreau să se mai folosească de corpul ei.

— Și Layla e obosită. Are nevoie de somn.

Observ cum Willow înțepenește la auzul vorbelor mele. Îmi citește hotărârea pe față, cea care exprimă faptul că am ajuns la limita propriei imoralități. Nu face decât să se uite cu tristețe la mine, în tăcere.

— Vrei să-i părăsesc corpul? șoptește ea.

Încuviințez din cap, apoi urc scările, pentru că nu vreau să-i mai văd expresia.

Nu e mult în spatele meu. Intră în cameră la câteva momente după mine, cu privirea în pământ. Se așază pe locul unde stătea Layla, fără să mă privească. Are tricoul în continuare pe ea.

— Layla nu purta nimic când s-a culcat.

Willow își dă jos tricoul și merge să il pună pe umeraș. Nu se mai sinchisește să se acopere, dar eu nu mă mai uit la corpul ei. Privesc felul cum se reflectă luna pe fața ei și lacrimile care îi umplu ochii.

Se bagă în pat și-și trage pătura până la gât. E cu spatele la mine, dar aud că plânge.

Detest faptul că am supărat-o. Nu vreau să fie tristă, dar nu știu cum să gestionez altfel situația. Ea e o fantomă care nu vrea să fie ajutată. Eu sunt tipul care nu vrea s-o părăsească. Comunicăm prin intermediul unei fete pe care nu avem niciun drept să o folosim în felul ăsta.

Se simte ca o despărțire, dar nici măcar n-am avut o relație.

Respiră sacadat, ca și cum se străduiește din răsputeri să-și oprească lacrimile. Nevoia de a o consola mă copleșește, mai ales pentru că din cauza mea se simte așa. Îmi mut capul pe perna ei și bâjbâi după ea sub pătură. Apoi îi înconjor abdomenul cu mâna.

Mă strânge de mână, în semn de aprobare. E felul ei de a-mi spune că-mi înțelege decizia. Dar nu înseamnă că mie mi-e mai ușor.

Când Layla e tristă, e o stare pe care o poți repara aproape de fiecare dată cu ajutorul medicamentelor care au rolul de a-i vindeca durerea sau suferința.

Dar durerea lui Willow e de nepătruns, chiar și când îi ești aproape. Nu-i pot alina singurătatea pe care-o simte în lumea ei. Nu pot să-i spun că va fi totul bine, pentru că nu știu dacă e adevărat. Trăim amândoi un lucru fără precedent.

— Vreau să îi răspunzi mâine, spune ea. Să il întrebi dacă e sigur că mă poate ajuta.

Închid ochii, uşurat că îşi doreşte, în sfârşit, să facă ceva în privinţa asta. E deprimant gândul că ar fi trăit aici pentru totdeauna, fără niciun scop. O sărut pe ceafă.

— OK, îi şoptesc.

— Nu mai vrei să mă mai folosesc de Layla de-acum înainte? întreabă ea.

Nu îi răspund imediat, pentru că nu există un răspuns simplu, da sau nu. Bineînţeles că vreau, pentru că îmi place să petrec timp cu ea. Dar, în acelaşi timp, îmi doresc să înceteze, pentru că am dus lucrurile mult prea departe.

Consideră că tăcerea mea reprezintă o confirmare a faptului că nu vreau să o mai facă.

Îmi îngrop faţa în părul ei, dar nu spun nimic. Orice aş mai spune în punctul ăsta ar fi un alt lucru de adăugat pe lista cu feluri în care am trădat-o pe Layla. Cum ar fi, de exemplu, faptul că am făcut o ofertă pentru casă. Nu i-am spus nici măcar lui Willow. Nu sunt aşa sigur că şi-ar dori să o cumpăr.

— Am făcut o ofertă pentru casă.

Willow se întoarce spre mine. Sânul ei îmi atinge mâna, iar eu încerc să ignor senzaţia, dar suntem în cea mai intimă poziţie în care am fost vreodată. E greu să nu iau în seamă faptul că faţa ei e la doar câţiva centimetri de a mea. Mă priveşte cu ochii înlăcrimaţi şi plini de speranţă.

— Serios?

Dau din cap că da şi-mi iau mâna de pe talia ei. Îi dau la o parte o şuviţă de păr care-i intrase în ochi.

— Da. N-aş sta aici permanent, dar aş putea veni uneori în vizită. Vreau să te ajut.

— Cum rămâne cu Layla?

Ridic din umeri, pentru că nu ştiu ce se va întâmpla cu Layla. Nu ştiu dacă va mai dori vreodată să se întoarcă aici. Nu ştiu nici unde vom pleca de-aici. Relaţia cu Layla pare să fie diferită de la apariţia lui Willow.

Dar și a vizita acest loc ar însemna doar o altă formă de tortură, dacă nu ne-am folosi de corpul lui Layla. Da, vom putea să comunicăm, dar va trebui s-o facem fără a ne putea vedea, ceea ce pare un chin.

În cameră e liniște. Atât de liniște, încât jur că pot să-i aud inima bătând. Se uită în sus la mine cu un amestec de dor și tristețe în ochi. Iar eu o privesc cumva la fel.

Chiar dacă aș cumpăra casa asta, tot nu m-aș liniști. Mi-ar sta gândul numai la Willow cât timp nu aș fi aici.

De fiecare dată când aș săruta-o pe Layla, mi-aș dori să fie Willow.

Privirea îmi coboară asupra buzelor lui Willow și îmi amintesc de goana nebună a inimii mele în momentul când am sărutat-o pe Layla pentru prima dată, doar că acum se simte ca o adevărată explozie.

N-am crezut niciodată că aș putea avea sentimente mai profunde pentru cineva decât am avut în noaptea aceea. Dar acum… acum simt tot ce-aș putea simți în lumea asta, laolaltă cu tot ce-aș putea simți în lumea lui Willow.

O mângâi pe față, întorcându-i-o spre mine. Are ochii deschiși, iar eu îmi las ușor capul în față și-mi lipesc buzele de ale ei. Se simte o ezitare din partea amândurora, iar buzele ni se ating foarte ușor. De parcă ne-am teme amândoi de ceea ce-ar putea însemna acest moment pentru viitorul nostru.

Oare faptul că am depășit o limită fizică prin acest sărut mă va face să tânjesc și mai mult după ea? O să mă facă să-mi doresc să nu mai plec? Îmi va slăbi hotărârea până în punctul în care o voi lăsa pe Willow să-i ia oricând locul lui Layla?

În acest moment, efectiv nu-mi pasă.

Acum, tot ce mai contează e nevoia mea insațiabilă, egoistă, de a o săruta pe Willow. Nu mi-ar păsa nici dacă acest lucru ar da întreaga *omenire* peste cap.

Îmi trec mâinile prin părul ei, îi ating buzele și alunec cu limba în gura ei, dar nu o fac cu blândețe. O sărut împins de o nevoie de a cărei existență nu știam.

Ea geme, fapt care mă face să devin și mai pătimaș. Nu știu de ce o sărut ca și cum cineva ar putea să ne fure acest moment.

Ea îmi răspunde în același fel, trecându-și degetele prin părul meu, împingându-și tot mai mult corpul spre mine. Sânii ei mi apasă pe piept, iar eu mă simt cuprins de o forță extraordinară. Vreau să fiu deasupra ei, să fiu în ea. Vreau să-i acopăr cu buzele fiecare centimetru din corp. Vreau să aud toate sunetele pe care le poate scoate și mai vreau ca mâinile mele și limba mea să fie cele care provoacă acele sunete.

Sărutul nu a durat decât câteva secunde, dar a fost suficient încât acea dorință din interiorul meu să crească până în punctul în care să devină dureroasă.

Totul devine chinuitor de trist.

Nu am avut niciodată atât de multe sentimente în timpul unui sărut, dar le examinez pe toate până când cel pe care mi-l doresc cel mai puțin mă consumă în totalitate.

Simt durere peste tot, dar cel mai mult în zona pieptului. Mă doare atât de tare, încât sunt obligat să mă smulg din îmbrățișarea ei și să trag aer cu putere, pentru că am senzația că inima îmi este sufocată.

Mă întorc pe spate și încerc să-mi recapăt răsuflarea, dar în lume nu există suficient aer care să-mi ușureze inima.

Îi caut mâna lui Willow — asta e tot ce pot face, să o țin de mână. Nu o pot săruta din nou. Nu mai pot trece din nou prin asta, știind că nu e o persoană de care m-aș putea bucura pentru restul vieții.

Nu ar fi trebui s-o sărut. Acum nu mai vreau să plec. Singurul lucru care contează pentru mine în momentul ăsta e să mă asigur că Willow nu mai petrece nici măcar o zi singură aici.

Mă simt copleșit de dorința de a găsi răspunsul la întrebarea de ce Willow e blocată în lumea ei, pentru că am o nevoie disperată ca ea să rămână în lumea mea.

Îmi las capul într-o parte ca s-o privesc, dar îmi doresc să n-o fi făcut. Nu face decât să înrăutățească lucrurile, pentru că felul în care se uită la mine mă face să-mi dau seama că are inima frântă. Se întoarce spre mine și-și lasă capul pe brațul meu, cuibărindu-se în mine.

— De fiecare dată când trebuie să ies din corpul ei se simte ca o pedeapsă. Noapte după noapte. E o tortură.

O cuprind cu brațele. Mi-aș dori atât de mult să pot să o ajut. Dar nu știu cum.

N-am făcut decât să înrăutățesc lucrurile.

Capitolul șaptesprezece

Când mă trezesc, patul e gol. Mângâi perna lui Layla, închipuindu-mi că Willow e încă aici. *Poate că e.*

Mă ridic să văd cât e ceasul, dar nu-mi găsesc telefonul. Mă uit spre podea. Apoi pe pat. Nu e nicăieri.

Oare l-a luat Layla?

Mă grăbesc să cobor în căutarea ei, derulându-mi, speriat, tot felul de scenarii în minte în legătură cu motivul pentru care mi-a luat telefonul și ce-ar putea vedea în el, cum ar fi o conversație cu Willow, ori aplicația pentru sistemul de securitate. Fug în bucătărie, dar Layla nu e acolo. Mă duc în Camera Mare și în dormitoarele de jos. Deschid ușa din spate, dar nu e nici la piscină.

Alerg către ușa de la intrare și o deschid.

Layla stă pe treptele verandei, uitându-se în gol, cu o țigară în mână.

— Ce faci?

Nu se întoarce către mine, ceea ce mă face să mă întreb ce anume a descoperit. Sunt atâtea posibilități. Camerele de supraveghere, conversațiile de pe laptopul meu, sărutul de azi-noapte.

Mă îndrept, cu precauție, către trepte și o privesc cum trage lent din țigară.

— Nu știam că fumezi, îi spun.

— Nu fumez. Țin câteva țigări ascunse în poșetă pentru momentele când sunt stresată, răspunde ea, expirând fumul.

Mă fixează deodată cu privirea, uitându-se peste umăr. Nu știu ce anume i-a provocat expresia pe care o are, cea a unei persoane trădate.

— Ce s-a întâmplat, Layla? o întreb, încercând să par calm.

Își ia din nou ochii de la mine.

— De ce nu mi-ai zis că ai de gând să cumperi casa asta? îmi zice pe un ton direct.

Îmi las capul pe spate, respirând ușurat. Am crezut că poate a găsit filmările camerelor de supraveghere. N-aș fi știut cum să-i explic asta.

Dar nu mă așteptam să fie supărată din acest motiv.

Chiar nu mă deranjează că a aflat. Oricum plănuiam să-i spun astăzi.

— Cum de-ai aflat?

— Tocmai ce-a trecut pe-aici agenta imobiliară.

Layla își stinge nervoasă țigara de treapta de lemn, fapt care se simte de-a dreptul ca o insultă.

— Contractul e în bucătărie. Îl vrea înapoi la sfârșitul zilei.

N-am văzut-o niciodată atât de furioasă. Vorbește sacadat și nu vrea să se uite la mine.

— Layla. Trebuia să fie o surpriză.

— Pe dracu'!

Se ridică și trece pe lângă mine, apoi intră în casă și o ia pe scări.

O urmez. Nu mă așteptam s-o încânte vestea, dar nici să fie atât de pornită.

— Layla, strig după ea, când ajung în capul scării.

E tot ce-apuc să fac, apoi îmi trântește ușa în față. O deschid și văd că scoate o geantă goală de sub pat. O aruncă pe saltea, îi desface fermoarul, apoi merge la șifonier.

— De ce te supără atât de tare treaba asta?

Scoate toate lucrurile din sertare și le aruncă în geantă.

— Nu vreau să trăiesc în mijlocul *pustietății*. Suntem un cuplu. Ar trebui să vorbești cu mine despre chestii de genul ăsta, dar tu alegi să faci lucrurile pe la spatele meu.

Scoate câteva tricouri de-ale ei din dulap.

— Nu încercam să ascund nimic. Era o surpriză. Ăsta e b... unde ne-am îndrăgostit. Credeam că e important pentru noi.

Expresia ei e o îmbinare de confuzie și mânie.

— Sora mea s-a căsătorit aici. Locul ăsta are o importanță mai mare pentru ea decât pentru mine. Nici măcar *nu-mi place* Kansas. Am zis-o în toate felurile posibile, am încercat să nu fiu răutăcioasă.

Îndeasă tricourile în geantă, cu tot cu umerașe.

— Care e scopul tău? Să mă obligi să locuiesc undeva unde nu vreau sau sperai că o să te părăsesc și o să mă duc la Chicago?

Continuă să împacheteze, iar eu nu știu dacă o pot convinge să rămână. Dar nu poate să plece, mai ales după ce s-a întâmplat aseară. Nu acum, după ce am sărutat-o pe Willow. Trebuie să o conving să mai stea, chiar dacă măcar pentru o noapte. Să am suficient timp ca să-mi iau rămas-bun de la ea față în față.

Dar acest lucru e imposibil dacă Layla pleacă.

Merg în grabă către dulap și umblu în pantof după inelul de logodnă.

— Aveam un plan, Layla, spun eu, îndreptându-mă spre ea.

Se uită la inel.

— Aveam de gând să te cer în căsătorie în seara asta și să îți spun despre planurile legate de casă. Mă gândisem la toate. Nu voiam să afli în felul ăsta.

Layla se oprește din împachetat. Se uită la cutia din mâna mea, apoi își îndreaptă privirea spre mine, dar ochii ei sunt plini de mânie.

— Am văzut deja inelul. Ești conștient de faptul că ai lăsat bonul în cutie?

Nu înțeleg de ce-ar conta lucrul ăsta. Oricum aveam de gând să îl scot înainte să o cer.

— Ce importanță are?

— Ai cumpărat inelul în timp ce eram în spital, Leeds. *Acum șase luni*. Asta înseamnă că ai petrecut ultima jumătate de an în

dubii dacă vrei sau nu să fii cu mine. Se întoarce și închide fermoarul genții.

— Dacă nu vrei să vii, foarte bine. N-ai decât să rămâi să închei contractul pentru casa ta. Dar mie nu-mi place și nu vreau să stau aici. Iau mașina.

Futu-i!

Futu-i!

Dacă pleacă, n-o s-o mai văd pe Willow.

Încep să alerg, trecând pe lângă ea, blochez ușa dormitorului și îngenunchez în fața ei. Layla se oprește.

— Nu am vrut să se întâmple așa lucrurile. Dar am știut încă din noaptea când te-am cunoscut că vreau să mă căsătoresc cu tine. Am cumpărat inelul acum șase luni, știind că, atunci când te vei vindeca, ne vom întoarce aici. Aveam de gând să te cer de soție și voiam ca lucrul ăsta să se întâmple aici. Unde ne-am cunoscut. Te iubesc și vreau să-mi petrec restul vieții cu tine. Te rog, nu pleca!

Layla nu mai face nicio mișcare. Se uită la inel și se vede că e mai puțin tensionată decât era acum zece minute. Mai puțin furioasă.

— *Te rog*, o implor.

Ezită, iar pe față i se citește îndoiala. Lasă geanta jos.

— Sunt foarte confuză. Vreau să te cred. Dar de ce nu pot s-o fac?

Pentru că nu ar trebui, aș vrea să-i răspund. Dar nu spun nimic, ci mă ridic și o iau de mână. O privesc atent și sper că vede sinceritate în ochii mei. Pentru că ceea ce urmează să-i spun e un lucru sincer.

— Am știut că vreau să mă căsătoresc cu tine încă din prima noapte. Cu nimeni altcineva nu am simțit o astfel de conexiune.

Dar următoarele cuvinte sunt mincinoase.

— Vreau să-mi petrec viața cu tine, Layla. Te rog. Căsătorește-te cu mine!

Pot vedea în ochii ei că m-a crezut. Furia ei s-a transformat în ușurare.

— Asta înseamnă că nu ai avut dubii în ceea ce ne privește?

Ba da. Timp de șase luni.

— Nu. Nici măcar o secundă.

— Am stricat totul, Leeds, îmi pare așa de rău. M-am supărat și am stricat momentul, scutură ea din cap, cu o lacrimă în ochi.

Scot inelul din cutie, apoi i-l strecor pe degetul tremurând. Acum plânge de-a binelea.

— Nu e vina ta. Ar fi trebuit să planific mai bine lucrurile.

Dă din cap că nu, punându-și mâinile în jurul gâtului meu.

— Nu, a fost perfect.

Mă sărută, apoi face un pas în spate, uitându-se la inel.

— Și da. Da, da, da! O să mă căsătoresc cu tine.

Nu e cererea în căsătorie pe care mi-am imaginat-o.

Nici pe departe.

Încerc să-mi păstrez o expresie de bucurie, dar cu cât ea zâmbește mai tare, cu atât eu mă simt mai aiurea.

Mă sărută din nou. Simt gustul țigării, dar mă forțez să îi răspund.

Am făcut destul de multe lucruri groaznice în ultimul an, dar acesta e cel mai josnic dintre toate. Tocmai ce-am cerut în căsătorie o fată de care nu mai sunt sigur că sunt îndrăgostit.

— Trebuie să o sun pe Aspen, spune Layla.

Iese din dormitor și o ia pe scări în jos.

Eu rămân nemișcat, scuturând din cap. *Ce-am făcut?*

În spatele meu aud un zgomot, venind din dulap. Sertarul de jos se deschide ușor de unul singur.

Mă apropii și mă uit în sertar. Văd că laptopul și telefonul meu sunt pitite acolo. Iau telefonul și introduc parola. Deschid mesajele unde eu și Willow am purtat cea mai mare parte a conversației noastre. Văd un mesaj nou: *A trebuit să-ți ascund telefonul și laptopul după ce a plecat agenta imobiliară. Layla părea furioasă și nu voiam să-și vâre nasul peste tot.*

Mesajul a fost trimis acum o oră.

Oftez, apoi mă îndrept din nou spre pat și mă trântesc pe el, cu fața în jos.

— Îmi pare rău, spun eu cu voce tare. Nu am avut de ales.

În cameră e liniște. Îmi las telefonul pe pat, în caz că Willow vrea să îmi scrie.

Dar nu o face.

Nu vorbește deloc cu mine.

Capitolul optsprezece

— Mănânci prea puțin.

Am un ton mai aspru decât mi-aș fi dorit. Layla își ridică privirea de la farfuria din care mai mult se face că mănâncă.

— Am pus pe mine un kilogram de când am venit aici.

— Nu vorbesc doar despre ultimele două săptămâni. Abia dacă se adună opt sute de calorii pe zi. Mă îngrijorează.

— Corpul meu e obișnuit cu opt sute de calorii. Îmi sunt suficiente.

— Nu-i adevărat. Ți-e foame întruna.

— Spui chestia asta de parcă ai ști mai bine decât mine, râde ea, nevenindu-i să creadă.

O enervez și nu asta e intenția mea. Doar că am fost toată ziua supărat și acum îmi vărs nervii pe ea.

Willow n-a mai vorbit cu mine din momentul când i-am dat inelul lui Layla. Am încercat să vorbesc cu ea de fiecare dată când Layla ieșea din cameră, dar nu mi-a răspuns.

Încă o seară pe care o voi petrece numărând minutele până când adoarme Layla.

Îmi duc farfuria la chiuvetă și o clătesc. Layla își dă seama că e ceva în neregulă cu mine. Se ridică de la masă și vine la mine.

— S-a întâmplat ceva?

Îmi dau seama că ar trebui să fiu în culmea fericirii pentru că tocmai mi-am cerut în căsătorie *iubirea vieții mele*, dar e de-a dreptul complicat să mă prefac că zâmbesc.

— Are legătură cu casa? E chiar așa importantă pentru tine?

Vocea ei este complet lipsită de furie. Pare să fie cu adevărat curioasă, așa că mă folosesc de starea ei bună în folosul meu. Îi cuprind bărbia cu mâna.

— Asta e locul unde te-am cunoscut, Layla. Bineînțeles că e important pentru mine.

— Ce dulce ești, spune ea, zâmbind.

Dar cuvintele ei nu înseamnă că e de acord cu planul meu.

— Ar fi o investiție bună.

Nici măcar nu știu dacă e adevărat ce spun. Ar putea să fie bani irosiți.

— Nu trebuie să locuiești aici. Am putea cumpăra o casă în Nashville și să venim aici doar când e nevoie să verificăm una, alta.

Pare că se gândește serios la ce-i spun.

— N-o să trebuiască să locuiesc aici?

— Nu. Poți să consideri că e o casă de vacanță. Dar dacă o să o cumpăr, va trebui să mai stau încă o săptămână aici, ca să finalizez procesul. Să las totul în regulă înainte de a ne întoarce în Tennessee.

N-am cumpărat niciodată o casă, dar sunt destul de sigur că durează mai mult de o săptămână să finalizezi totul. Dar nu vreau ca Layla să știe lucrul ăsta.

Își lasă fruntea pe pieptul meu.

— O *săptămână* întreagă, spune ea, oftând. Of, bine. Am încredere în tine.

— Serios? o întreb eu, făcând un pas în spate.

Ea încuviințează din cap.

— De ce nu? E important pentru tine și în curând o să fii soțul meu. Și oricum, ar fi mișto să mă căsătoresc în același loc ca sora mea.

O iau în brațe. E prima îmbrățișare pe care nu o simt forțată din ultima vreme, sunt atât de ușurat. Îmi dă voie să mai petrec o săptămână aici, ceea ce înseamnă că voi putea să o văd din nou pe Willow.

Poate.

După ce-am făcut azi, e posibil ca Willow să nu mai vorbească niciodată cu mine.

~

Pentru că am cerut-o pe Layla în căsătorie azi, nu aveam cum să o resping atunci când a vrut să facem sex în seara asta. S-a dezbrăcat complet și a zis că vrea să facem dragoste în timp ce poartă doar inelul de logodnă.

A trebuit să mă gândesc din nou la Willow ca să pot face față momentului. Apoi, la final, când Layla a vrut să rămânem îmbrățișați, m-am prefăcut că e Willow când o mângâiam ușor pe braț, ca să adoarmă.

Acest lucru s-a întâmplat acum o jumătate de oră, iar noi suntem în continuare în aceeași poziție. A adormit cu capul pe pieptul meu. Eu mă holbez la tavan, așteptând-o pe Willow. *Sperând* că o să vină.

Nu am sunat-o pe mama, să-i spun că am cerut-o pe Layla în căsătorie. Nu mă mândresc cu ce-am făcut. Nu sunt deloc încântat de ceea ce o să i se întâmple lui Layla atunci când îi voi spune că nu mai sunt îndrăgostit de ea.

O simt mișcându-se, apoi se ridică.

Sunt complet ușurat când văd că e Willow. Începusem să cred că am supărat-o îndeajuns de tare încât să nu mai intre niciodată în corpul lui Layla.

Se uită la inelul de pe deget, apoi și-l dă jos, punându-l pe noptieră.

— Nu-mi place cum se simte, spune ea.

Își trage pătura peste sânii goi și își întinde un braț, scărpinându-și un umăr. Willow are o anumită eleganță, iar acest lucru reprezintă diferența fizică pe care o apreciez cel mai mult între ele.

Atracția e un lucru ciudat. Cum se poate ca ele să folosească același corp, dar eu să am reacții complet diferite față de ele? Cum e posibil ca a face sex cu Layla mai devreme a fost de-a dreptul o

corvoadă, dar simplul fapt de a o privi pe Willow e de-a dreptul o recompensă?

— E mai frumoasă atunci când ești tu în corpul ei, spun eu.

Willow nu se uită la mine.

— Ce spui tu nu e un compliment la adresa mea. Nu e corpul meu.

Se ridică și merge spre baie, pășind încrezător. Închide ușa, iar la scurt timp se aude apa curgând la duș.

Știe că am făcut sex cu Layla în seara asta. Vrea să spele urmele.

Sigur îi este greu atunci când am relații intime cu Layla. Dar trebuie să fac asta, altfel nu aș mai putea să o văd pe Willow.

E o situație paradoxală îngrozitoare. Nu mă pot despărți de fata de care nu mai sunt îndrăgostit, pentru că nu aș mai putea petrece timp cu cea de care mă îndrăgostesc.

După ce termină de făcut duș, Willow se întoarce în dormitor, cu un prosop în jurul corpului. Îi dă drumul pe podea și îmbracă un tricou înainte de a veni din nou în pat. Se întoarce pe-o parte, cu spatele la mine. E rănită, și e vina mea.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu ea, Willow.

— Atunci n-ar fi trebuit să o ceri în căsătorie, spune ea rapid.

— Și ce-ar fi trebuit să fac? S-o las să plece?

Se ridică în capul oaselor.

— Da.

Face ca totul să pară atât de simplu.

— Nu voiam să ne răpească ultima noapte împreună.

— Și ce-o să se întâmple *după* noaptea asta? Ce-o să se întâmple dacă vei cumpăra casa? O s-avem o aventură de fiecare dată când Layla e dispusă să vină cu tine aici? O să am ocazia să pun stăpânire pe corpul ei după ce-o să fiu obligată să stau la ușă și să aud cum faci sex cu ea?

O cuprind și o trag spre mine, detestând să-i aud durerea din voce. Se lasă îmbrățișată, părând copleșită.

— Nu e deloc corect față de mine, spune ea. Tu ai parte de amândouă în lumea ta, dar eu nu am deloc parte de tine în lumea mea.

O mângâi ușor pe păr.

— Dacă aș ști cum să fac lucrurile altfel, aș face-o. Dar nu mai sunt îndrăgostit de Layla, dacă te ajută cu ceva să știi asta.

— Ba ești, spune ea încetișor. Ești doar confuz. Ai venit aici fiind îndrăgostit de ea, dar eu am complicat situația.

— Era deja complicat înainte să ajungem aici. Am crezut că locul ăsta ar putea schimba ceva. Să ne ajute să ne reparăm relația. Dar n-a făcut decât să fie mai rău. Ai spus și tu că par trist atunci când sunt cu ea.

Willow se desprinde de mine și îmi caută privirea.

— Dar dacă e vina mea? Dacă n-aș fi fost aici, băgându-mă în viața voastră, poate că ai fi putut să te conectezi din nou cu ea.

Oftez. Nu vreau să se uite la mine când o să rostesc următoarele cuvinte. Mi-e teamă că-și va pierde tot respectul pe care-l mai are pentru mine.

— N-are nimic de-a face cu tine. Am văzut-o pe Layla în cele mai proaste momente ale ei, iar unele dintre ele au fost teribile. La început, am crezut că intensitatea sentimentelor mele pentru ea a scăzut din cauza faptului că ni s-au schimbat rolurile atât de brusc. Am devenit îngrijitorul ei. Am crezut că, odată ce se va simți mai bine, lucrurile vor sta altfel. Dar cu cât avansam în procesul ei de recuperare, cu atât mă simțeam mai distant. Nu e vina ei. Nu e nici vina ta. E vina *mea*.

Îmi las fața în mâini, expirând cu putere.

— Tot ce se întâmplă e din vina mea. Ce-i facem noi acum lui Layla. Ce i-am făcut lui *Sable*.

Willow se ridică în fund. Își aduce genunchii la piept și nu spune nimic pentru o secundă.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat în seara aia.

— Nu poți să vezi în amintirile lui Layla?

— Vreau să aud versiunea ta.

— Nu e mare lucru de zis. Sable a împușcat-o pe Layla, iar când am intrat în cameră, am fugit după armă.

Willow nu spune nimic, dar pot vedea cum corpul îi devine rigid la auzul cuvintelor mele.

— Deci... ai împușcat-o?

Dau din cap că *da*. Amintirile legate de acel moment încă îmi par ireale.

Willow își pune capul pe genunchi și continuă să mă privească.

— Cine a fost Sable în viața ta?

— M-am văzut cu ea timp de câteva luni. Anul trecut, înainte să o cunosc pe Layla.

— Dar te-ai despărțit de ea. De ce?

Înghit în sec și îmi schimb poziția. Willow continuă să mă observe cu atenție, dar nu o pot privi direct în ochi. Îmi las coatele pe genunchi și mă uit la propriile mâini.

— Am privit-o doar ca pe o aventură, dar a continuat să se tot țină după mine. Nu am făcut nimic în privința asta, pentru că nu mă deranja să am parte de companie. Dar înainte să-mi pot da seama ce se întâmpla, m-am trezit că posta fotografii cu noi și zicea că sunt iubitul ei. Venea la fiecare concert. Lui Garrett și celorlalți băieți din trupă li se părea amuzant, pentru că știau că trăgeam de timp din cauză că mi-era milă de ea. Am lăsat lucrurile să meargă așa cu câteva săptămâni mai mult decât ar fi trebuit, pentru că nu voiam să o supăr. Dar apoi a început să ducă lucrurile prea departe și n-am avut de ales, a trebuit să mă despart de ea.

— A dus lucrurile prea departe în ce sens?

— Era supărată că nu-i spusesem și eu că o iubesc, asta după doar vreo două săptămâni. Nu-i convenea că nu postasem nicio poză cu noi pe *Instagram*. Devenea irațional de furioasă când îi spuneam că nu vreau o relație serioasă, apoi încerca să-mi explice toate motivele pentru care eu mă înșelam în privința asta. Pentru mine era doar o distracție, dar ea deja ne planifica nunta. Când m-am despărțit în cele din urmă de ea, mă suna încontinuu. Apoi a venit la unul dintre concertele noastre și a început să țipe la mine pentru că nu îi răspundeam la telefon. Garrett a fost nevoit

s-o dea afară și nu i-a mai dat voie să vină la vreunul dintre spectacolele noastre. A trebuit să opresc orice fel de interacțiune cu ea. N-am știut cum să procedez altfel. Am crezut că, în cele din urmă, o să-i treacă.

— De aia a apărut la tine acasă și a făcut ce-a făcut? Pentru că începuseși o relație cu Layla?

— Sincer, nu știu. A fost sigur supărată din cauza unei poze cu Layla pe care am postat-o eu. Îndeajuns de supărată încât să o contacteze prin intermediul rețelelor de socializare. Dar cei de la poliție au spus că fusese diagnosticată cu mai multe probleme psihice, unele care apăruseră încă din copilărie. Depresie, bulimie, tulburare bipolară și așa mai departe. Și nu lua medicamente pentru niciuna dintre aceste probleme. Poate de aia a făcut ce-a făcut. Pentru că era complet dezechilibrată.

— Cred că a fost înfricoșător pentru Layla. Și pentru tine.

— Chiar a fost.

— Dar de ce lași impresia că te simți vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat? Nu pare că ai făcut ceva greșit. Oamenii se despart tot timpul.

Ridic din umeri.

— Nu mă simt vinovat pentru că m-am despărțit de ea, ci pentru că i-am curmat viața. Puteam foarte bine să o amenințe cu pistolul până ajungeau polițiștii, dar n-am făcut-o. M-am lăsat copleșit de furia pe care mi-a provocat-o ceea ce i-a făcut lui Layla. I-am luat viața și am regretat lucrul ăsta imediat.

Willow continuă, aproape șoptind:

— Ai făcut ce-ar fi făcut majoritatea oamenilor într-o astfel de situație. Era obsedată; n-ai avut nicio vină. De unde să știi că înainte să o cunoști, ea deja avea un fan club dedicat ție?

Se sprijină de mine, încercând din răsputeri să mă facă să o privesc.

— Te-a provocat. Nu e vina ta.

Nu vorbesc cu nimeni despre lucrurile astea, așa că e plăcut să aud cuvintele ei. Sunt pe punctul de a-i mulțumi.

Dar apoi am senzația că mi se răcește sângele în vene... că *îngheață*, apoi mă simt de parcă mi-ar fi explodat în interior așchii micuțe de gheață. Cuvintele pe care tocmai le-a rostit Willow mi se învârt în cap, de parcă nu-și găsesc locul. Asta pentru că *nu* au loc.

Cuvintele ei nu au cum să vină din mintea lui Layla.

Nu i-am spus niciodată detalii despre Sable lui Layla. Nu i-am spus niciodată că avea un fan club.

Și cu siguranță nu i-am spus lui *Willow* că Sable avea un fan club.

Cum de știe ea lucruri despre Sable? N-ar avea de unde.

O apuc de încheietură și mă ridic, rostogolind-o pe spate. Mă târăsc jos din pat și stau lângă ea, privind-o.

Are ochii mari, confuză de mișcarea mea bruscă.

Strâng din dinți, încercând să rezolv în liniște o ghicitoare care păruse atât de complicată, dar care e de fapt atât de simplă. E o ghicitoare care are doar trei componente.

Pe mine.

Pe Layla.

Și pe *Sable.*

De asta e Willow aici? Pentru că de fapt e Sable, care caută un mod de a pune capăt lucrurilor? Dar dacă ăsta ar fi motivul, de ce și-ar fi schimbat numele.

— De ce-ți spui Willow? o întreb eu.

Reacția mea o face să se simtă agitată. Își freacă brațele cu mâna.

— M-ai întrebat care e numele meu. Iar eu nu am nume, așa că... l-am inventat.

— L-ai... *inventat?*

Simt cum mi se blochează cuvintele în gât.

— Da. Ți-am zis deja că nu am amintiri. De unde să știu care e numele meu? N-am mai vorbit cu nimeni înainte de tine, așa că nu m-a întrebat cineva vreodată care e numele meu.

Simt cum mintea mea calculează toate variantele posibile. Cum de [illegible] luat în considerare această posibilitate? Sable e moartă [illegible] responsabil de moartea ei.

D[illegible] aici.

— Leeds?

Willow dă pătura la o parte și se uită cum mă învârt nervos prin cameră.

— Ce s-a întâmplat?

Mă opresc, apoi mă uit la ea. Simt că mi-a fugit pământul de sub picioare și c-o să cad într-un abis.

— Cum de-ai știut că Sable avea un fan club?

În ochi i se citește altceva acum... ceva ce nu se observă prea des la Willow: *vinovăție.*

Pentru prima dată de când am ajuns aici, am în sfârșit reacția pe care ar fi trebuit să o am de la început. Mi-e frică.

— Ieși din Layla.

— Leeds...

— Ieși din Layla!

Willow se ridică grăbită în picioare.

— Leeds, stai așa. Nu înțelegi. E multă confuzie în mintea ei. Nimic nu are sens. Nu e amintirea mea, e una dintre amintirile ei.

Stă în fața mea acum și încearcă să mă convingă.

Mă simt ca un fraier.

— Nu *i-am spus* niciodată chestia asta lui Layla. Nu are cum să aibă o astfel de amintire. Sable e singura care ar fi putut să știe.

Willow își cuprinde capul în mâini, dând impresia că nu poate găsi suficient de repede o explicație.

Willow e Sable, iar eu ar fi trebuit să-mi dau imediat seama de asta. Dar am fost prea implicat, prea fascinat de amploarea a ceea ce se întâmpla, de lucrul în care eram și eu implicat. Credeam că luam parte la ceva mai important decât mine sau Layla, dar de fapt nu participam decât la ceva ce ne afecta mai rău decât o făcuse deja.

Vreau ca Willow să iasă din Layla și nu-mi pasă dacă o face când nu e în pat. Nu-mi pasă dacă Layla o să fie terifiată când va deschide ochii și nu-și va aminti când s-a ridicat. Oricum am de gând să mă despart de ea în seara asta. Trebuie să o duc cât mai departe de Willow.

Trec pe lângă Willow și iau geanta în care Layla începuse să-și pună lucrurile mai devreme. O arunc pe pat, apoi iau cealaltă geantă. Willow nu scoate un cuvânt cât timp împachetez. Doar urmărește cum bag lucrurile în genți.

Intru în baie și strâng tot; apoi merg în capul scărilor. Împing una dintre genți pe scări și privesc cum o ia la vale, apoi cobor cu cealaltă în mână.

Willow e în spatele meu, în continuare în corpul lui Layla.

Nu îmi dau seama de ce mi-a luat atât de mult să realizez ce se întâmplă. Willow e aici cu un motiv. Iar motivul e că ea e persoana care ne-a împușcat. Și când te gândești că Willow e aici cu noi de când am intrat în prima zi în casă. O casă care a fost pusă la vânzare în urmă cu câteva luni și al cărei proprietar nu se schimbase cu mult timp înainte.

Willow spune că nu știe cât timp a petrecut în casă, dar îmi amintesc că a zis că nu a durat mult timp până când s-a schimbat proprietarul. Ceea ce ar însemna că... perioadele de timp se potrivesc. Willow a apărut aici cam atunci când am împușcat-o pe Sable.

Mă duc în bucătărie, iau cheile de la casă, iar când mă întorc, văd că Willow stă în pragul ușii.

— Plecăm. Trebuie să ieși din ea.

Scutură din cap, privindu-mă rugător.

— Chiar dacă aș fi fost Sable într-o viață anterioară, acum nu mai sunt. N-aș putea face niciodată ce-a făcut ea. Ce i-a făcut lui Layla.

Strâng cheile în mână, simțindu-mă și mai înspăimântat acum. De fiecare dată când i-am spus lui Willow să părăsească trupul lui Layla, a făcut-o.

Dacă refuză să plece acum? Ce-ar trebui să fac?

— Ai spus că lucrurile sunt haotice în mintea lui Layla. Sunt așa din cauză că ai amintiri care nu sunt ale ei?

Încuviințează din cap, cu bărbia tremurândă.

— Câte amintiri de-ale lui Sable ai?

Ridică din umeri.

— Nu știu. Nu știu ce amintiri sunt ale lui Sable și care sunt ale lui Layla. Le am pe ale amândurora atunci când sunt în corpul ei. De aia ți-am zis că e haos în mintea ei, pentru că există două versiuni ale aceluiași lucru.

— Cum ar fi?

Willow se apropie de mine, iar eu fac un pas în spate. Ochii i se umplu de agonie când mă îndepărtez de ea. Își înăbușă un oftat, apoi se așază la masă. Își acoperă gura cu ambele mâini acum, de parcă ar vrea să oprească suspinele și să nu trebuiască să spună adevărul.

Întind mâna și iau un șervețel. I-l dau... dorindu-mi să aibă încredere în mine cât timp mai sunt aici. Îndeajuns de mult cât să explice ce e cu ea, iar apoi sper să o pot convinge să mă lase să plec cu Layla. Repet întrebarea, dar o fac pe un ton mai blând.

— Ce amintiri au câte două versiuni, Willow?

Își ridică ochii către mine, ștergându-și lacrimile cu șervețelul.

— Niciunele în momentele în care nu sunt în corpul ei. Dar când intru în mintea ei... sunt o mulțime.

Expir plin de frustrare, luându-mi privirea de la ea. *M-a mințit în tot acest timp.*

— Îți amintești momentul când au avut loc împușcăturile?

— Da, șoptește ea.

— Îți amintești să fi apăsat tu pe trăgaci?

După o pauză, continuă:

— Toate amintirile par să fie ale mele atunci când sunt în corpul ei. Așa că nu știu. Da, momentul e acolo. Dar nu știu dacă e al meu.

O privesc din nou.

— Din ce alt motiv ai avea acces la amintirile lui Sable?

Își acoperă fața cu mâinile, plină de rușine.

— Nu știu.

Se ridică repede și vine spre mine.

— Dacă am fost Sable, acum nu mai sunt, Leeds. N-aș fi niciodată capabilă de un asemenea lucru.

Simt că mi se face rău.

— Ieși din Layla, o implor, știind că n-o va face.

În niciun caz n-o să ne lase în pace acum. Sable ne-a mai găsit o dată, iar acum a reușit din nou să dea de noi. Iar eu am căzut în capcană.

Ce se întâmplă acum nu e o greșeală minoră. Nu e nici măcar o nenorocire de trădare.

Depășește orice imaginație. E de pe altă lume.

E complet dincolo de înțelegerea mea.

Lacrimile îi șiroiesc pe față. Scutură din cap, apoi, cu ochii plini de lacrimi, spune:

— Îmi pare atât de rău!

Apoi țipă.

E un urlet care-mi îngheață sângele în vene.

Îmi dau seama imediat că Willow nu se mai folosește de corpul lui Layla.

Layla se uită în jurul ei prin bucătărie și se sprijină de bar. Se lasă pe vine, de parcă i-ar fi slăbit genunchii.

— Ce se întâmplă?

Șoptește, iar în voce i se simte un tremurat.

— Leeds, ce se întâmplă cu mine? mă întreabă ea, privindu-mă cu ochii mari.

O iau de mână și o trag, să se ridice.

— Trebuie să plecăm. Acum!

Este copleșită. Se îndepărtează de mine și spune:

— Am nevoie de medicamentele mele. O iau razna.

— Le-am pus în bagaj.

Se oprește în pragul ușii, uitându-se la mine.

— De ce? Am nevoie de ele. Unde sunt?

Mă duc pe hol și iau gențile.

— O să ți le dau în mașină. Trebuie să plecăm chiar acum. Haide!

Dar Layla nu face niciun pas.

— De ce plecăm? De ce sunt la parter?

Se rotește în cerc, uitându-se la scări, apoi la bucătărie.

— Nu-mi amintesc nimic. Cred că ceva este în neregulă. Ceva s-a întâmplat cu mine.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, Layla. Problema e casa. Trebuie să ieșim din ea.

Se uită la mine și, poate datorită expresiei mele serioase, încuviințează în cele din urmă din cap.

— OK, spune ea, cu neliniște în glas.

Deschid ușa, o împing pe ea afară, apoi trag genţile peste prag.

— Grăbește-te, spun eu, dorindu-mi să fiu mai rapid, înainte ca Willow să preia din nou controlul.

Ajungem la jumătatea distanţei către mașină, iar Layla se oprește.

— *Haide*, Layla!

Nu se mișcă.

Mă uit la ea, dar lângă mine nu mai stă Layla.

S-a întors Willow.

Dau drumul genţilor, învins. Acestea se rostogolesc, iar eu o lovesc pe una dintre ele cu piciorul. Apoi o fac din nou. O lovesc întruna, pentru că Willow n-o să ne lase să plecăm.

— Leeds, *oprește-te*, mă imploră Willow.

Nu știu cum să o scot pe Layla din ghearele ei.

Și chiar dacă ar ieși din Layla, dacă are de gând să ne urmărească? Cum aș putea să știu că nu e în mașină cu noi când plecăm? Nu pot suna la poliție, ce naiba să le zic? Că fantoma fetei pe care am ucis-o mă hărțuiește? *Din nou!*

Cum mama mă-sii m-am băgat în mizeria asta?

— Ascultă-mă, spune Willow, calmă.

Atitudinea ei e complet diferită de cea a lui Layla, care era isterică.

— Dacă *am fost* Sable într-o viață anterioară, acum nu mai sunt. Sunt Willow. Și n-aș putea niciodată să fac ce v-a făcut ea. Dacă vrei să pleci, o să te las. Dar...

Scutur din cap.

— Nici nu vreau s-aud ce ai de zis. Vreau să plec.

Ridică o mână.

— Te rog. Lasă-mă să spun un lucru.

Face încetișor doi pași în față.

— Dacă *am fost* Sable, atunci sunt aici cu un motiv. Ai văzut și tu filmele. Cunoști toate teoriile. De ce Sable e blocată aici, Leeds? Poate că are nevoie de iertarea ta. Sau poate tu de a ei? Nu știu, dar dacă pleci, nu o să știm niciodată. Și vei petrece restul vieții știind că fantomele există și că tu ai putea fi motivul pentru care una dintre ele e blocată aici. Lucrul ăsta o să ne urmărească mereu. Pe amândoi.

Îmi las greutatea de pe-un picior pe altul.

— Am *încercat* să te ajut să înțelegem ce se întâmplă încă de când am început să vorbim. Tu ești cea care n-a vrut să afle nimic, Willow! Iar *acum* vrei să te ajut? După ce tocmai am aflat că m-ai mințit săptămâni la rând?

— Dacă te-am mințit, nu aveam habar că o fac, spune ea. Credeam că e vorba doar despre haosul din capul lui Layla, pentru că nu am nicio amintirea atunci când nu sunt în mintea ei. Încă nu sunt sigură. Teoria ta are sens, dar nu pare să fie corectă. E ceva ciudat la ea.

Se apropie din nou de mine. De data asta nu mă mai dau înapoi, pentru că ceva din mine încă o vede pe Willow când o privesc și acel ceva încă o compătimește.

Dar nu o compătimesc îndeajuns ca să rămân.

— Tu ești motivul pentru care s-au întâmplat toate astea, fie că-ți amintești sau nu, spun eu, arătând cu degetul spre ea. Din cauza ta Layla aproape că a murit. Nu te voi lăsa să termini ce-ai început. *Ieși* din corpul ei și nu mai intra.

E calmă în continuare, dar acum are obrajii plini de lacrimi.

— Nu știu de ce mă aflu aici. Dar iată că sunt și nu simt că aș fi o persoană malefică. Mă simt *bună* și *onestă*. Nu sunt cine a fost Sable. Mă simt ca mine însămi. Ca Willow. Sunt fata cu care ai urmărit filme, cu care ai împărțit mâncarea rămasă, cea cu care ai

petrecut atâta timp. Sunt cea pe care ai sărutat-o aseară. Pe mine m-ai sărutat. Nu pe Sable, nu pe Layla. Pe *Willow*.

Îmi încleștez dinții.

— Willow nu există. E un nume inventat de tine.

Se apropie de noi și-mi ia fața în mâinile ei, cu ochii plini de disperare.

— Ba exist. Sunt chiar aici! Stau în fața ta.

Nu pot să privesc cum plânge. Mă întorc cu spatele la ea și-mi pun mâinile în șold. Îmi las capul în pământ, neștiind ce să fac mai departe. Trece un minut astfel, iar ea stă pur și simplu în spatele meu, plângând încetișor.

Nu știu ce să fac. Mă uit de-a lungul aleii, știind direcția în care ar fi trebuit să mă îndrept. Dar oare de ce sunt atras în direcția opusă? Nu înțeleg de ce mi-e greu să iau o decizie. De ce mă simt atras să rămân aici, când ea e motivul pentru care ne aflăm în situația asta groaznică?

— Leeds, spune ea în cele din urmă. Știi ce... pleacă.

Mă întorc spre ea. Mă privește, înfrântă. Face semn spre mașină.

— Pleacă. Nu e în regulă ce se întâmplă. N-ar trebui oricum să-i facem asta lui Layla. Du-te, căsătorește-te, cumpără-i o altă casă, faceți copii, devino faimos și rahaturi din astea. Fii fericit, spune ea, ștergându-se la ochi. Vreau să fii fericit. Promit că n-o să te opresc de data asta când pleci cu ea, dacă e ceea ce-ți dorești.

O privesc cu atenție un moment, neștiind ce să cred.

Și de ce *naiba* încă îmi pare rău pentru ea?

Merg și ridic una dintre genți. Apoi pe cealaltă. Le duc la mașină, punându-le în portbagaj. Stă în dreptul ușii șoferului.

Mă opresc la câțiva metri de ea, urmărind-o cu atenție.

— Dar îmi faci o favoare? spune ea. Vrei să-i trimiți un e-mail tipului de pe forumul ăla și să-l rogi să vină, totuși? Trebuie să mă dumiresc cât mai repede. Nu vreau să mai fiu aici.

Durerea cu care a zis aceste cuvinte mi-a frânt inima.

Nu vreau să mai fiu aici.

Îmi dreg glasul.

— Îi scriu în noaptea asta.

Zâmbește cu blândețe și buzele îi tremură atunci când șoptește:

— Mulțumesc.

Din ochi i se mai rostogolește o lacrimă, iar ea se uită spre dreapta, cu tristețe în privire.

— Sper să ai o viață bună.

Apoi dispare.

Layla e din nou isterică.

Se învârte în cerc, confuză, neștiind cum a ajuns afară.

O iau de mână și o duc la ușa din partea pasagerului.

— Intră în mașină, îi zic, încercând să par calm, dar e greu să fac asta, din moment ce ea urlă și suspină, fiind speriată și confuză.

Îi leg centura de siguranță și merg la portiera dinspre șofer.

Apuc mânerul ușii, apoi mă opresc. Layla țipă la mine să mă grăbesc. M-a luat o durere de cap îngrozitoare. Îmi vine să urlu și simt că în momentul ăsta s-a rupt ceva în mine.

Mă gândesc la noaptea în care am cunoscut-o pe Layla și la ceea ce-a spus... despre tărâmuri și despre cum ea crede că ne mișcăm de pe un tărâm pe altul și tot așa. Îmi amintesc că a zis faptul că atunci când suntem în pântecele mamei nu ne amintim de existența *dinainte* de acel moment. În timpul vieții, nu ne amintim să fi fost în pântece. Și despre cum, pe tărâmul următor, s-ar putea să nu ne amintim *această* viață.

Dacă Willow chiar nu-și amintește să fi fost Sable?

Dacă cine este ea pe tărâmul ăsta diferă de cine a fost în tărâmul dinainte?

Are dreptate. Indiferent cât de departe aș fi de locul ăsta, nu voi reuși niciodată să nu mă mai gândesc la ce s-a întâmplat. Întotdeauna voi avea nevoie de răspunsuri.

Mă uit din nou spre casă... la acest loc, cel mai important pentru mine în lumea asta. *Inima țării.*

Dacă Willow... *Sable*... n-ar fi avut nevoie de ajutorul meu, de ce-ar fi venit aici?

Prezența ei aici are un motiv. Știa că mă voi întoarce când... Poate că e un fel de atracție cosmică. Poate e vorba despre ceva mai simplu, cum ar fi faptul că are nevoie să primească iertarea mea și a lui Layla.

Orice-ar fi, indiferent dacă motivul e simplu ori complicat, e ceva mai important decât Layla. Mai important decât mine. E un lucru imens, mai mare decât lumea în care crezusem că existăm, iar eu nu fac acum decât să-l minimizez.

Simt în profunzime nevoia de a o ajuta pe Willow. O simt în adâncul meu, în oase, în inimă. Dacă aș pleca, acele sentimente vor rămâne aici, în această casă, alături de fantoma asta, iar eu voi pleca simțindu-mă la fel de gol ca atunci când am venit.

Nu știu să explic de ce, dar a pleca din locul ăsta din teamă pare să fie un lucru și mai rău decât a rămâne aici pentru a o ajuta pe fata asta să găsească un răspuns. Dacă eu și Layla avem o legătură cu motivul pentru care e blocată aici, cel mai probabil suntem și calea ei de a se elibera.

— Leeds! Treci în mașină!

Mă voi simți constant atras de locul ăsta, indiferent unde mă voi afla în viața mea sau cât de departe plec de aici.

Și, oricât m-aș strădui... nu-mi pot da seama de ce. De ce mi-ar păsa ce se întâmplă cu Sable? Oare îmi manipulează gândurile cumva?

— Willow, rostesc eu. Am o întrebare. Intră din nou în Layla.

Layla continuă să mă strige, rugându-mă să mă grăbesc.

Apoi se oprește.

Deodată e calmă, desfăcându-și centura. Când iese din mașină și se întoarce către mine, văd că Willow e cea care mă privește.

— Ai intrat vreodată în corpul meu?

Răspunde imediat, scuturând din cap.

— Nu, bineînțeles că nu.

Privirea ei îmi spune că zice adevărul.

— Ai zis că ai amintiri doar atunci când ești în interiorul unui corp. Așa e?

Încuviinţează din cap.

— Dacă tipul ăla o să vină să te ajute, atunci vei avea nevoie de un corp. Vei avea nevoie de acele amintiri.

Durează câteva secunde să își dea seama ce spun, dar când o face, Willow își acoperă gura, încercând să își oprească un ţipăt. Apoi își duce mâinile la piept.

— O să mă ajuţi?

Oftez, plin de regret.

— Da. Şi n-am nici cea mai mică idee de ce. Aşa că te rog să nu mă faci să regret decizia asta. *Te rog.*

— N-o s-o fac, zice ea, scuturând din cap convinsă. Dar... Layla n-o să vrea să rămână aici de bunăvoie. Nu după cele întâmplate în seara asta.

Mă îndrept din nou spre casă.

— Ştiu.

Acesta este momentul în care pun la îndoială tot ce reprezint ca iubit, ca protector, ca fiinţă umană. Nu ştiu de ce simt atât de puternic dorinţa de a rămâne sau de ce vreau neapărat să fie şi Layla aici cu mine. Comportamentul pe care-l am acum e complet împotriva principiilor mele morale, dar nu am simţit niciodată o asemenea certitudine.

Intuiţia mea îmi spune că această decizie îngrozitoare va avea un sens atunci când totul se va termina.

Ceea ce înseamnă că acesta e momentul pe care-l voi regreta cel mai mult.

Față în față cu detectivul

— Aș vrea să vorbesc cu Willow acum, spune bărbatul.

Nu oprește reportofonul, ci doar se uită la mine nerăbdător, așteptând să merg la etaj și să o dezleg pe Layla.

Când ajung în dormitor, îmi pot da seama că Willow e deja în corpul ei.

— Mă neliniștește tipul ăla.

— Pare inofensiv.

— Dar spune chestii atât de ambigue. Ai vorbit doar tu toată seara. Nu ți-a oferit nimic.

Nu-i răspund, pentru că îl cunosc la fel de bine ca ea, așa că nu pot garanta în privința caracterului său. Dar care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Am atins deja acel punct, așa că situația nu se mai poate înrăutăți.

Willow nu spune nimic cât coborâm scările. Când intrăm în bucătărie, el se lasă pe spate în scaun, privind-o cu atenție. N-a petrecut decât câteva momente în prezența ei fizică în seara asta, când Willow a oprit-o pe Layla să deschidă ușa de la intrare. Se uită la ea de parcă ar examina-o din interior spre exterior. Willow se așază pe scaunul din fața lui.

— Vrei să bei ceva? o întreb.

Ea scutură din cap, fixându-l pe tip cu privirea.

Detectivul își pune mâinile pe masă, lovind ușor cu degetele.

— Care e prima amintire pe care o ai legată de locul ăsta?

— Nu am o primă amintire specifică, spune ea, ridicând din umeri.

— Pur și simplu simți că ai fost aici dintotdeauna?

— Da. Bine, știu că nu a fost așa. Dar nu-mi amintesc să *nu* fi fost aici, dacă are sens ce spun.

— Bineînțeles că are sens, spune el cu blândețe. E ca o naștere. Oamenii știu că s-au născut, dar nu-și amintesc momentul. E același lucru și în cazul tău.

Pare că acest comentariu o relaxează puțin pe Willow.

Bărbatul se lasă în față, privind-o de aproape.

— Leeds îmi spune că ai amintiri din viața ta anterioară.

— Am amintiri care le aparțin atât lui Layla, cât și lui Sable, însă le văd doar atunci când sunt în corpul ei.

— Ce amintiri ai atunci când nu ești în interiorul lui Layla?

— Doar pe cele pe care mi le-am făcut aici.

El dă din cap, înțelegător, continuând să o studieze cu atenție.

— Dar am sentimente, adaugă ea. Chiar și-atunci când nu sunt într-un corp.

— Ce fel de sentimente?

Willow își îndreaptă privirea către mine pentru o secundă, apoi și-o lasă în jos.

— Când Leeds a venit aici… nu știu, e greu de explicat. Dar parcă m-am simțit ușurată să îl văd. Îmi amintesc că a fost prima dată când am simțit ceva bun.

— Crezi că te-ai simțit ușurată de faptul că l-ai văzut pe el sau doar că ai văzut un om? E posibil să te fi simțit așa din cauză că erai singură?

Willow scutură din cap.

— Nu. M-am simțit ușurată pentru că aveam senzația că… că-mi *fusese dor* de el. Nu am avut niciun sentiment față de Layla. Doar față de Leeds.

— Și ai simțit acest lucru înainte de a intra pentru prima dată în corpul lui Layla?

Willow încuviințează din cap.

Habar nu aveam că simțise ceva când am venit. Dar nu are mare importanță. Când era în viață, Sable credea că are sentimente pentru mine, și e posibil ca acele sentimente să existe și în locul în care se află ea acum, oricare ar fi acela.

Willow trage de bandajele de pe încheieturile mâinilor. Observ cum privirea bărbatului se îndreaptă către mâinile ei.

— De cât timp o țineți captivă pe Layla?

— Captivă nu e tocmai cuvântul potrivit, intervin eu.

El își îndreaptă atenția către mine.

— Ce alt termen ai sugera?

Încerc să mă gândesc la o altă variantă, dar nu pot. Are dreptate. O ținem pe Layla aici împotriva voinței ei și nu există un cuvânt mai bun care să descrie situația.

— Am imobilizat-o la scurt timp după ce ți-am scris și ți-am cerut ajutorul.

— O dezlegați când Willow îi preia corpul? mă întreabă el.

— Da, însă nu cred că mai putem face asta mult timp. Abia dacă a dormit câteva ore în ultimele zile.

— Layla ce crede că se întâmplă?

Se uită la Willow.

— Știe despre tine?

— Leeds a încercat să-i explice de ce nu poate să plece, dar nu a reușit s-o calmeze. Așa că... am crezut că cel mai bun mod de a o face să înțeleagă ar fi să-i arătăm.

Omul se întoarce spre mine.

— Și cum ați făcut asta?

Capitolul nouăsprezece

Nu știu cum să-i spun acum. Willow sau Sable.

Sable parcă ar fi o insultă. Mi-e greu și să mă gândesc la numele ăsta fără să mă simt cuprins de un val de emoții negative.

Chiar și-acum, știind lucrurile pe care le știu, Willow și Sable pe care-am cunoscut-o eu par două persoane cu totul diferite. Poate că Willow are dreptate și pe acest tărâm e doar... Willow. Nu mai e aceeași persoană ca în viața anterioară.

O să continui să o numesc Willow, pentru că nu pot să îi spun Sable.

Când ne-am întors în casă, am luat laptopul și am deschis căsuța de mesaje de pe forum. Am tastat: *Avem nevoie de ajutorul tău.*

Nu am mai scris nimic altceva. Bărbatul știe deja, cumva, unde stăm, așa că dacă o să poată să vină, o să apară. Și dacă are nevoie de mai multe informații, o să întrebe. Nu vreau să dau prea multe detalii.

— O să fie de-a dreptul isterică atunci când o să se trezească, spune Willow. Poate ar fi bine să scoți medicamentele din mașină, în caz că o să aibă nevoie de ele.

— Da, e o idee bună.

Mă întorc la mașină și iau ambele genți. Când închid portbagajul, mă uit spre casă. O văd pe Willow prin geamurile uriașe din bucătărie. Se plimbă de colo-colo și își roade unghiile. E extrem

de agitată. O privesc un moment, întrebându-mă ce o să se întâmple atunci când Layla o să se trezească.

Cum o să-i explic ce se întâmplă?

Oare ar trebui să-i spun adevărul?

Nu sunt sigur că aș putea să o conving că tot ce s-a petrecut în seara asta n-a fost decât un vis, și nu sunt deloc nerăbdător să îi spun că am de gând să stau și mai mult în casa asta. O să-mi dau seama pe parcurs cum ar trebui să procedez. Mai mult de-atât nu pot face în momentul ăsta.

E clar o situație în care voi ști ce am de făcut pe parcurs.

Activez sistemul de securitate când mă întorc în casă cu gențile. Despachetăm și încercăm să punem toate lucrurile la locul lor. Dacă am de gând să o conving pe Layla că a visat ceea ce tocmai s-a întâmplat, va trebui să fac în așa fel încât să pară că nu am făcut niciun bagaj.

Când mă întorc de la baie, unde am aranjat produsele cosmetice ale lui Layla, o găsesc pe Willow pe pat. Stă cu genunchii la piept, sprijinindu-și capul de tăblie.

— Ce-o să-i spui când o să se trezească? mă întreabă ea.

— Încă nu știu.

Dă din cap și strânge din buze. Mă așez pe pat. Ea își lasă capul pe genunchi, privindu-mă. Pare atât de mică acum, când e ghemuită, și atât de vulnerabilă.

Poate de aceea am ales să rămân să o ajut, pentru că nu am simțit-o niciodată ca pe o amenințare. Cel puțin nu am avut sentimentul ăsta aici, în casă. Chiar și după ce am aflat toate aceste lucruri despre ea, îmi este imposibil să o urăsc. Nici măcar nu simt regrete pentru ceea ce se întâmplă. M-am bucurat de timpul petrecut cu ea, indiferent cine ar fi fost înainte. Chiar și-acum mă simt atras de ea.

Îmi doresc în continuare să fiu aici cu Willow, nu cu Layla, și îmi dau seama că e un lucru complet aiurea, dar nu pot să schimb ceea ce simt, oricât de mult mi-aș dori să o pot face.

— [illegible] în timp ce tu dormi? o întreb eu.

— Nu cred că e nevoie. Ar fi mai bine dacă încerci să dormi și tu puțin.

— Și dacă se trezește când dorm?

— Eu n-o să dorm, chiar dacă Layla o va face. Te anunț eu dacă se trezește. O să intru din nou în corpul ei, însă doar dacă va fi nevoie.

Ne întindem amândoi, învelindu-ne cu pătura.

Aș vrea să o iau în brațe, pentru că pare atât de speriată. Dar s-au întâmplat prea multe lucruri între noi. Indiferent de cât de puternică e atracția mea irațională față de ea, nu mai pot să o sărut așa cum am făcut-o aseară, pentru că acum știu prea multe.

Willow nu pare să se aștepte să o sărut. Închide ochii.

— Noapte bună, Leeds, șoptește ea.

~

Cineva mă scutură cu putere. Mă zgâlțâie de umeri și mă trage de tricou. Mi se pare imposibil să mă trezesc.

— Leeds!

Când aud că mă strigă, deschid în cele din urmă ochii. Mă ridic imediat în capul oaselor. Layla a aprins o lampă și stă în picioare în dreptul meu. Mă trage de mână.

— Ceva nu e-n regulă, șoptește ea, iar în voce i se citește panica.

Încearcă să mă tragă jos din pat, dar nu mă mișc. În cele din urmă, îmi dă drumul la mână și merge la dulap. Scoate o pereche de blugi și se îmbracă cu ea.

— S-a întâmplat ceva cu mine, Leeds. Trebuie să plecăm. Nu vreau să fiu aici.

— Ai visat urât, Layla. Bagă-te înapoi în pat, îi zic eu, străduindu-mă să am un ton cât se poate de calm.

Arată de parcă tocmai am insultat-o. Face rapid doi pași în față.

— N-am *visat*!

Rostește nervoasă printre dinți cuvântul *visat*, apoi își întoarce privirea, de parcă i-ar fi rușine de propria răbufnire.

— Nu visez, bombăne ea.

Mă dau jos din pat și mă duc lângă ea.

— E în regulă, Layla. Sunt aici.

Încerc să o îmbrățișez, dar mă respinge, împungându-mă cu un deget în piept.

— *Știi* și tu că se întâmplă ceva! Erai acolo mai devreme! Și nu voiai să pleci!

Își duce o mână la frunte. Se învârte în cerc, uitându-se năucă în jur, apoi se întoarce către mine.

— Ce se întâmplă? O iau razna?

Direcția în care o iau gândurile ei îmi provoacă un nod în stomac, dar nu spun nimic care să o descurajeze să mai gândească așa. Poate e mai bine dacă are impresia că înnebunește. Adevărul ar fi prea greu de acceptat pentru ea.

E atât de greșit să o las să creadă că-și pierde mințile...

Se uită la mine câteva secunde, ceea ce mă îngrijorează, pentru că pare să își dea seama că-i ascund ceva. Neîncrederea ne cuprinde pe amândoi. Ochii i se întunecă pentru un moment, de parcă s-ar întreba dacă sunt sau nu de partea ei. Înainte de a putea răspunde la insinuarea ei, o zbughește spre ușa dormitorului și o ia la fugă pe scări.

Încearcă să plece.

Nu se poate să plece.

Alerg după ea. O depășesc, ajung la ușa de la intrare înaintea ei și reușesc să o blochez.

— Nu pot să te las să pleci în starea asta. Ești furioasă.

Scutură din cap, iar ochii îi sunt plini de lacrimi și teamă. Apoi fuge în bucătărie. O urmez și văd cum ia un cuțit de pe tocător, pe care îl vântură în fața mea.

— Lasă-mă să plec.

Vocea ei e joasă și amenințătoare.

— Lasă cuțitul jos, o rog eu.

— O să-l pun jos când ajungem în mașină.

— Nu pot să te las să pleci, Layla.

— Nu mă poți obliga *să rămân*! strigă ea. De ce încerci să mă faci *să stau* aici?

Își acoperă gura cu mâna, încercând să nu suspine, dar ține în continuare cuțitul îndreptat în direcția mea.

— Se întâmplă ceva cu noi, Leeds. O iei razna. Sau poate înnebunesc eu, nu știu, dar de vină e casa asta și trebuie să plecăm. *Te rog!*

Îmi duc mâna la ceafă, încercând să-mi dau seama ce-ar trebui să spun, cum să o calmez. Nu știu ce scuză aș putea folosi ca s-o conving să mai stea, dar nu vreau să plece în starea asta.

Apoi îmi vine o idee.

— Mașina nu mai pornește.

Layla se încruntă.

— Am încercat să o pornesc mai devreme. Nu merge. Nu putem pleca până când nu ajunge bateria pe care am comandat-o.

Îndreaptă cuțitul spre mine, de parcă ar fi degetul ei arătător.

— *Minți!*

— Nu mint.

— Atunci lasă-mă să încerc s-o pornesc eu.

O ia spre ieșirea din bucătărie, dar o blochez.

Acesta e momentul în care își dă seama. La început fusese doar confuză și un pic speriată, dar acum știe. Și-a dat seama că nu sunt cu totul de partea ei.

Vreau să o aleg pe ea, dar ceva mă oprește. Conștiința mea pare să fie împărțită în două; ori poate că-mi lipsește cu desăvârșire.

Se aruncă în față, cuțitul îi zboară din mână, se izbește de fereastră, după care și ajunge pe podea, cu zgomot, de partea cealaltă a bucătăriei. Pentru că mă aflu la câțiva metri de ea, știe că nu eu am fost cel care i l-a smuls din mână.

Începe să țipe, dar se oprește aproape imediat.

Willow i-a pus stăpânire pe corp.

— Trebuie să o încui în dormitor, spune ea.

Ies din bucătărie, pentru că am nevoie de mai mult timp de gândire. Merg de colo-colo prin hol, cu mâinile încrucișate la ceafă.

— O să încerce să iasă pe geam.

— Închide-o în alt dormitor.

— Toate au ferestre.

— Casa are subsol?

— Nu pot să-i fac asta. E prea mult.

Mă întorc și o întreb pe Willow.

— Nu poți sta în corpul ei până când ajunge tipul ăla aici?

Dă din cap că nu.

— Corpul ei este epuizat. Nu pot s-o țin trează, indiferent cât de mult aș încerca.

Știu că nu e bine că Layla își pierde cunoștința în mod repetat. O înnebunește complet treaba asta, dar nu sunt sigur că în punctul ăsta aș putea s-o las să plece. Ar merge direct la Poliție.

Sunt implicat acum.

Nu mai pot da înapoi.

— O să trebuiască să o leg de pat.

Willow încuviințează din cap.

— OK, dar ce-o să se întâmple apoi? Când totul se va termina? N-o să te lase să scapi basma curată din treaba asta. Crede că o ții prizonieră.

— Ce-i drept, ăsta-i adevărul. O să văd atunci.

— Nu poți să-ți asumi vina pentru ce se întâmplă. Spune-i că ai încercat să pleci, dar că eu nu te-am lăsat. Las-o să creadă că și tu ești o victimă în această situație. Are nevoie să simtă că e cineva de partea ei.

— Vrei să-i spun despre tine?

Willow dă din cap că da.

— Poate nu chiar toate informațiile, dar îi poți spune destule încât să știe că nu e vina ta și că e vorba de ceva mai serios decât își poate da seama. Poate că așa se va calma în ceea ce te privește.

Nu-mi pasă ce simte față de mine sau față de casa asta, dar nu vreau să dea vina pe tine.

S-ar putea să meargă. Pot s-o conving că nu putem controla situația, că există o anumită forță care ne ține aici. Nu o va calma lucrul ăsta, pentru că-i va fi greu să înțeleagă ce se întâmplă, dar poate că la final nu mă va învinovăți. E tot ce pot spera să obțin: să nu-mi petrec restul vieții în închisoare.

— Unde găsim o funie?

Capitolul douăzeci

Deschid camera telefonului, îl așez pe dulap și îl îndrept către Willow. Stă liniștită pe pat, cu picioarele încrucișate, sprijinindu-se de tăblia patului. Are mâinile legate de stâlpul de lângă ea.

Apăs butonul pentru înregistrare și merg să mă așez pe pat lângă ea.

O strâng de mână, încercând să o încurajez, pentru că pare să aibă emoții. Apoi mă uit către cameră.

— Layla, știu că ești confuză acum și că e înfricoșător. Dar am nevoie să mă asculți.

Expir cu putere.

— În casa asta mai e cineva. O persoană pe care nu o putem vedea. E ceva mai important decât mine sau decât tine. E mai puternică decât noi și nu putem pleca până când nu o ajutăm.

Mă uit la Willow și o întreb:

— Cum te numești?

— Willow.

— Layla e în pericol din cauza ta?

— Nu.

— Eu sunt periculos pentru Layla?

— Nu, răspunde Willow, scuturând din cap.

— O țin pe Layla aici împotriva voinței ei?

— Nu. Dar eu da, însă pentru încă o zi.

Willow se uită la cameră.

— Apoi totul se va termina, Layla. Te rog să nu fii supărată pe Leeds pentru ce se întâmplă. Nu are niciun control asupra lucrurilor.

— Ce-o să se întâmple dacă Layla încearcă să evadeze?

— Nu poţi scăpa, Layla, spune Willow, uitându-se în continuare la cameră. E mai bine să aştepţi, calmă, până când se va termina totul.

Mă ridic şi opresc înregistrarea.

— O să se sperie când o să vadă videoclipul, spune Willow.

— Deja e speriată.

Sting lumina, dar în cameră nu se lasă întunericul, pentru că soarele tocmai e pe cale să răsară. N-am dormit toată noaptea.

— Încearcă să dormi puţin. O să mă descurc eu cu ea când se trezeşte, spun eu, în timp ce trag draperiile.

Willow dă din cap, apoi îşi sprijină capul de braţele imobilizate.

— O să încerc, şopteşte ea.

~

Layla a adormit acum vreo jumătate de oră. Am mutat camera de supraveghere din Camera Mare în dormitorul nostru; în felul ăsta pot să o supraveghez, în cazul în care trebuie să cobor la parter.

Stau pe un scaun lângă pat încă de când a adormit Willow, dar mi-e greu şi să ţin ochii deschişi. Vreau să fiu alături de Layla atunci când se va trezi. O să fie speriată. Ba chiar îngrozită.

Aproape că mi se închid ochii când primesc o notificare pe telefon. Mă întorc repede spre Layla, dar nu s-a trezit din cauza sunetului.

Am primit încă un mesaj pe forum. Ating grăbit butoanele telefonului, ca să-l deblochez, apoi citesc mesajul.

Sunt pe drum.

Asta e tot ce-a scris. Nici măcar nu mi-a pus vreo întrebare. Mă simt uşurat, dar, în acelaşi timp, habar n-am la ce-ar trebui să mă aştept. *La cine* să mă aştept sau când o să ajungă.

Închid ochii și îmi duc telefonul la frunte, expirând cu putere. Simt apăsarea tuturor lucrurilor care s-au întâmplat de când am apărut în viața ei. De parcă toate deciziile proaste pe care le-am luat s-au transformat într-o cărămidă uriașă, care acum mă apasă pe piept.

Layla suspină adânc înainte să înceapă să țipe.

Cărămida devine de două ori mai grea când văd cum o cuprinde panica.

Se uită cu ochii mari în jurul ei. Apoi țipă din nou, când vede că este legată de pat. Își freacă încheieturile una de alta, încercând să se elibereze, dar funia nu se mișcă.

O mângâi pe cap, încercând să o calmez și să o fac să se uite la mine, dar acum acționează așa cum îi dictează instinctul de supraviețuire. Se împinge cu călcâiele în saltea, încercând să se îndepărteze de mine, dar nu are cum să plece.

— Liniștește-te, îi spun eu încetișor. Nu te speria.

Inspiră cu putere, de parcă nu i-ar ajunge aerul din încăpere. Începe să plângă din nou. Fiecare lacrimă a ei e ca un cuțit care mi se înfige în inimă.

O iubesc, chiar dacă nu mai am aceleași sentimente ca la început pentru ea. Și, în ciuda felului în care mă comport acum, nu vreau să i se întâmple nimic rău.

Momentul acesta e încărcat de o ironie morbidă. Sable i-a provocat foarte multă durere și suferință lui Layla. Iar acum, pentru a o putea ajuta pe Sable, Layla trebuie să sufere din nou.

Nu merită efortul. Nu ar trebui să-mi pese deloc de Sable, dar, din punctul meu de vedere, nu o ajut pe Sable, ci pe Willow.

Nimic din toate astea n-are sens, dar am senzația că nu am control absolut asupra alegerilor pe care le fac. Cu siguranță așa stau lucrurile, altfel nu aș face o alegere atât de proastă acum.

Mă așez pe pat, lângă ea, pentru că, indiferent cât de speriată ar fi în acest moment, știu că încă are nevoie să fie consolată. Așa că o strâng în brațe până când obosește să mai strige și să mă mai

implore și devine suficient de liniștită cât să-i vorbesc fără să mă întrerupă.

— Trebuie să-ți arăt ceva. Ceva ce te va ajuta să înțelegi de ce ești legată de pat.

Nici măcar nu se uită la mine. Continuă să suspine, cu o disperare care lasă să se înțeleagă faptul că ea crede că mi-am pierdut mințile și nu mai poate face nimic în privința asta. Pornesc videoclipul pe telefonul meu, apoi i-l pun în față. Mă asigur că volumul e la maximum, astfel încât să poată auzi, chiar dacă plânge. Stă cu ochii în tavan până în momentul când își aude propria voce.

Când se aude spunând numele *Willow*, își îndreaptă privirea spre ecran. Se privește făcând un lucru de care nu-și amintește, tăcută, înfricoșată.

Apoi țipă. E un țipăt cum n-am mai auzit niciodată.

Îmi rupe inima-n două.

Capitolul douăzeci și unu

După ce i-am arătat filmulețul, Layla a fost absolut îngrozită și confuză, apoi a devenit și mai combativă. Deși au trecut aproape două zile de când i l-am arătat, ea țipă în continuare la etaj. E răgușită. Are momente scurte de isterie, urmate de furie, apoi obosește foarte tare.

Willow a pus stăpânire pe corpul lui Layla îndeajuns de mult încât să ne asigurăm că mănâncă, însă nu știm când o să apară bărbatul. Ne-a dat de înțeles că e pe drum, dar de unde vine? E aproape întuneric acum, și n-am mai primit niciun mesaj de la el după cel pe care mi l-a trimis ieri. Fiecare minut care trece mă face să mă simt din ce în ce mai rău pentru faptul că o torturez în felul ăsta.

Merg la etaj, să-i țin companie. Mă duc la ea regulat și încerc să o liniștesc. Cred că dacă mă vede calm o ajută să nu-i mai fie atât de frică. Ieri, când i-am arătat videoclipul, spunea întruna *„Nu sunt eu, nu sunt eu, nu sunt eu!"*

Nu am vrut să-i fac și mai mult rău, așa că nu am forțat-o să se uite din nou. Eu am avut nevoie de zile întregi să devin suficient de deschis încât să accept faptul că Willow există. Nu mă pot aștepta ca Layla să o accepte imediat, mai ales acum, când e prizonieră, legată de pat.

Când deschid ușa, se oprește din urlat. Mă privește îndreptându-mă spre pat. Tresare, de parcă aș avea de gând să-i fac rău. Mă așez pe scaunul de lângă ea și îi dau părul la o parte.

— Nu o să-ți fac nimic. Încerc să te ajut.

Are ochii umflați de plâns.

— Dacă e adevărat ce zici, atunci haide să plecăm, mă roagă ea.

— O să plecăm.

— Când?

— Willow nu vrea să plecăm până nu vorbim cu un tip despre situația ei. Sper că o să ajungă aici în seara asta.

— *Willow* vrea să discute cu el?

Încuviințez din cap.

Layla râde, dar râsul ei e ceva îngrijorător, având în vedere situația.

— Willow, șoptește ea. *Willow*. În videoclip am zis că mă cheamă Willow.

Își întoarce brusc ochii spre mine.

— M-ai drogat?

— Nu. Willow e un spirit captiv în această casă, care uneori se folosește de corpul tău pentru a comunica.

— Un *spirit*, repetă ea, pe un ton lipsit de emoție, ca și cum ar fi considerat că mi-am pierdut mințile.

— Ai văzut filmarea, Layla. Nu există o altă explicație.

— Am văzut o filmare în care fusesem drogată de tine și în care m-ai forțat să spun lucruri pe care nu-mi amintesc să le fi rostit.

Oftez și mă las pe spate în scaun.

— Nu ți-aș face una ca asta.

În ciuda a ceea ce i-am zis, în punctul ăsta nu sunt sigur că mai am suficientă integritate încât să nu fac așa ceva. De fapt, nici măcar nu știu dacă mai am integritate.

— Dacă mă lași să plec, n-o să spun nimic nimănui, spune ea. Promit. N-o să merg la Poliție. Vreau doar să plec. Nici măcar nu o să folosesc mașina, o iau pe jos.

Pe față i se citește tristețea și își ia ochii de la mine.

Peretele este luminat deodată, atrăgându-ne atenția către fereastra dormitorului. Draperiile sunt trase, așa că merg și le dau la o parte.

Văd un bărbat coborând dintr-o dubiță albă. E un tip masiv... e foarte înalt, nu supraponderal, cu o barbă stufoasă. Poartă o

șapcă — aparent cu același logo ca cel de pe dubiță. O aruncă în mașină, apoi își trece o mână prin păr și se uită către casă. Mă observă privindu-l din spatele ferestrei.

Mă salută scurt din cap, apoi o ia spre intrare.

— Ajutor!

Vocea lui Layla e plină de disperare și țipă *foarte* tare.

— Te rog, nu mai țipa!

Alerg spre pat și îi acopăr gura cu mâna.

— Cu cât ești mai calmă, cu atât o să termine mai repede. Trebuie să-mi promiți că o să taci din gură.

Simt cum țipetele îi sunt înăbușite de palma mea. Mă uit în jur după banda adezivă pe care am cumpărat-o ieri odată cu funia. Nu voiam să apelez la așa ceva, dar se pare că voi fi nevoit. N-o să pot sta de vorbă cu omul ăsta la parter în timp ce la etaj se aude cum ea țipă din toți rărunchii. Rup două bucăți de bandă și îi acopăr gura cu ele.

Îi cuprind cu blândețe fața în mâini.

— Îmi pare *atât* de rău, Layla!

O sărut pe frunte și ies din cameră.

Imediat ce ajung la baza scărilor, se aude soneria.

Deschid ușa, fără să știu la ce să mă aștept. Dar cu siguranță nu mi-aș fi închipuit că va apărea un tip ca ăsta. Are în jur de patruzeci de ani. Poartă un tricou cu numele companiei Jiffy Lube și miroase a motorină.

— Îmi pare rău că miros așa. A fost singurul corp pe care l-am găsit când am ajuns în oraș.

Singurul... *ce*?

Împinge ușa și se strecoară înăuntru pe lângă mine. Se uită la fața mea și începe să râdă.

— Credeai că sunt ca tine?

Se uită în jur, în hol și spre Camera Mare.

— Mișto loc. Înțeleg de ce a atras-o.

Închid ușa, apoi o încui.

— Ești ca Willow?

Tipul se întoarce spre mine și dă din cap că da, dar apoi atenția i se îndreaptă spre capul scărilor, la etaj. Layla se izbește de tăblia patului și se aude până aici, la parter.

— Cine e acolo?

— Iubita mea, Layla.

— De ce face atâta scandal?

— A trebuit s-o leg de pat.

Ridică o sprânceană.

— O să ne facă probleme?

Scutur din cap.

— Nu. E supărată pe mine, dar pentru ea te-am chemat. Am nevoie de ajutor în legătură cu Willow.

— Și unde e Willow?

— E aici. Dar Layla are nevoie de odihnă. Nu vreau să ne folosim încă de ea, așa că o să-ți răspund la orice întrebări ai avea până când o să poți să vorbești direct cu Willow.

Bărbatul se îndreaptă către masa din bucătărie și își pune jos servieta. O deschide, apoi scoate din ea un reportofon.

Nu mi-am dat seama că ce urma să-i zic avea să fie înregistrat.

Prietena mea e legată de pat la etaj, iar singurul lucru pe care-l știu despre tipul ăsta e că numele lui e UncoverInc. Iar acum are de gând să înregistreze tot ce aveam să-i spun?

— Cum aș putea să fiu sigur că pot avea încredere în tine? îl întreb eu, uitându-mă la reportofon.

El își ridică privirea către mine.

— Nu prea ai de ales, nu-i așa?

Capitolul douăzeci și doi

I-am povestit tot ce mi-am amintit că s-a întâmplat până în momentul când a apărut el.

— Așa că... asta-i situația, zic eu. Ce mă sfătuiești? Cum o ajut pe Sable să-și încheie treburile nerezolvate?

— Pari să fii foarte sigur că Sable e implicată în toată treaba asta.

Tipul își îndreaptă atenția spre Willow.

— Ai intrat vreodată în corpul lui Leeds?

— Nu, îi răspunde Willow. Doar în cel al lui Layla.

— Cred c-ar trebui să încerci. Aș vrea să văd cum vi se potrivesc amintirile când ești în mintea lui.

Willow mă privește îngrijorată. Ba chiar pare jenată de idee.

— N-o s-o fac dacă nu vrei.

— Nu mă deranjează.

Chiar nu mă deranjează. Mi se pare în regulă orice lucru ar putea să ne ajute să ieșim din situația asta. Și, sincer să fiu, chiar eram curios să văd cum e. Să știu ce simte Layla când trece prin așa ceva.

Willow se ridică în picioare.

— Din moment ce nu voi mai fi în Layla când trec în corpul lui Leeds, o să trebuiască să o legăm din nou.

Se simte tensiunea dintre noi când urcăm scările către dormitor, pentru că urmează să facem un lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată. Un lucru la care nici măcar nu ne-am gândit.

Willow se așază pe pat și se uită cum iau sfoara legată de stâlpul acestuia.

— Ești sigur că vrei să faci asta?

— N-am nimic de ascuns, Willow. E în regulă.

Îi înfășor sfoara în jurul încheieturilor și o leg.

— Cum ar putea să ajute?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Dar el e ca tine, nu ca mine. Știe mai multe decât noi doi la un loc, așa că va trebui să avem încredere în el. Atât ne-a mai rămas.

Trage aer în piept, iar când expiră iese din corpul lui Layla, care se prăbușește pe tăblia patului.

— *Iarăși?* spune ea, înfrântă. De ce se tot întâmplă chestia asta?

Expresia ei e plină de agonie. Mă forțez să mă uit în altă parte.

— Nu știu, îi răspund eu încetișor. Dar îmi pare rău că se întâmplă.

Mă îndrept spre ușă, iar ea mă strigă, dar nu pot sta să-i ascult rugămințile. Încui ușa după mine și cobor din nou.

— Unde să mă așez? îl întreb pe tip.

— Acolo e bine, zice el, făcându-mi semn către scaunul pe care am stat până acum.

Îmi întinde mâna.

— Dă-mi telefonul. O să înregistrez discuția pe care o s-o avem cât o să stea în corpul tău și apoi o să ți-o arăt.

Îi dau telefonul, iar el îl sprijină de servietă. Îndreaptă camera spre mine și o pornește. Sunt agitat și trag cu putere aer în piept. Mă uit spre telefon și zic:

— Sunt gata.

Am simțit-o doar pentru o secundă.

Am auzit un foșnet, de parcă mi-a trecut o rafală de vânt prin cap. A fost la fel de rapidă ca o fluturare din gene, dar îmi dau seama că a trecut ceva timp, pentru că, atunci când deschid ochii încă mă uit la telefon, dar intervalul de timp pe care-l afișează înregistrarea s-a schimbat de la câteva secunde la câteva minute.

De parcă aş fi fost anesteziat înainte de o operaţie. Eşti treaz, apoi eşti treaz din nou, dar fără să-ţi aminteşti nimic despre ce s-a petrecut între timp.

— S-a întâmplat deja? îl întreb eu, privindu-l.

Se uită la mine cu ochii mijiţi, de parcă s-ar chinui să rezolve o ecuaţie complicată. Opreşte înregistrarea.

Îmi duc mâinile la bărbie, uimit de cât de simplu a fost, dar, totodată, copleşit de importanţa acestui moment. A fost o senzaţie stranie, dar nu una complet nefamiliară. Un om obişnuit ar fi spus că a avut doar o senzaţie de ameţeală.

Mă gândesc la toate momentele când Willow a făcut-o pe Layla să treacă prin aşa ceva. Cât de înspăimântător trebuie să fi fost pentru ea să treacă de la un moment în care lua o înghiţitură din mâncare la unul în care farfuria ei era complet goală.

Să se trezească brusc afară, deşi cu o secundă înainte era la etaj.

Îmi trec palmele pe faţă, cuprins de vinovăţie pentru că toate astea te pot duce în pragul nebuniei. Ştiam că o afectează, dar acum, că m-am pus în locul ei, mă simt cu atât mai rău.

Nu mai zic de faptul că am legat-o ca şi cum n-ar însemna nimic pentru mine. Nu-mi vine să cred că am lăsat-o pe Willow să-i facă aşa ceva.

— Ce-a zis Willow? Vreau să văd înregistrarea.

Ridică telefonul, dar înainte să mi-l dea, mă întreabă:

— Ai acces la dosarul medical al lui Layla?

Am acces, pentru că am fost de faţă la fiecare programare la doctor pe care a avut-o de când suntem împreună, dar nu-mi dau seama la ce i-ar trebui.

— De ce?

— Aş vrea să-mi arunc un ochi pe el.

— De ce? întreb din nou.

— Pentru că aş vrea să îl văd, repetă el.

Omul ăsta nu mi-a oferit absolut nimic. N-a făcut decât să-mi pună întrebare după întrebare, fără să-mi dea vreun răspuns. Oftez, plin de frustrare, apoi trag laptopul în faţa mea. Durează

câteva minute să mă autentific ca să accesez dosarul ei medical, apoi îi întind laptopul.

— Ai de gând să ne oferi vreo explicație, sau asta o să dureze toată noaptea?

Omul se uită cu atenție la computer.

— Du-te și adu-o pe Layla pentru Willow, ca să v-arăt amândurora ce-am filmat.

Mă ridic de la masă. Urc scările, întrebându-mă ce-o să vedem. Și de ce are nevoie ca Willow să fie în corpul lui Layla ca să-mi arate ce a filmat?

Cred că Willow ar trebui să stea departe de Layla de-acum înainte. Nu mai există un motiv real ca ea să-i preia corpul. I-am spus totul tipului. Layla a trecut deja prin destule.

O parte din minte ar vrea să o dezlege și să o lase să plece, ca să îi curm suferința, dar în cameră e liniște când deschid ușa. Willow a intrat deja în corpul ei.

Poate că e mai bine așa. Mă simt prea vinovat ca să dau ochii cu Layla acum.

— Nu e în regulă... ce i-am făcut lui Layla, îi zic eu, dezlegând-o.

Willow doar dă din cap, în semn de aprobare. Când îi eliberez mâinile, își șterge ochii și e prima dată când observ că plânge.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai aflat?

— Nimic din ce-am zis nu știu ce înseamnă, șoptește ea, cu vocea sugrumată.

Se ridică din pat și iese din dormitor. Merge grăbită. Alerg și eu după ea pe scări, iar când ajungem în bucătărie, smulge telefonul din mâinile lui. Mi-l trântește în mână, de parcă n-ar vrea să mai treacă nici măcar o secundă fără ca eu să văd înregistrarea.

Îmi tremură mâna, așa că pun telefonul pe masă și pornesc videoclipul.

Mă văd pe ecran, iar în momentul în care zic *„Sunt gata, Willow"*, se obervă o schimbare instantanee la mine. Postura mea

devine mai rigidă. Deschid ochii. Mă uit la tricoul pe care-l port și aud vocea tipului: „*Willow?*"

Dau din cap că da.

E atât de straniu..., mă privesc făcând lucruri pe care nu-mi amintesc să le fi făcut.

Dau volumul la maximum, ca să ascult conversația pe care a avut-o cu Willow cât timp ea a fost în mintea mea.

— Ce simți? o întreabă tipul.

— Sunt îngrijorată.

— Nu trebuie să fii, continuă el. Vreau doar să lămuresc câteva lucruri. Vreau ca tu să încerci să vezi lucrurile din perspectiva lui Leeds acum. Îi poți accesa gândurile? Amintirile?

Willow încuviințează din cap.

— Vreau să te gândești la ziua când Layla și Leeds au fost împușcați. Găsești amintirea aia?

— Da.

— O vezi din perspectiva lui?

— Simt că fac ceva greșit, zice Willow. Se simte altfel. Vreau să ii folosesc doar corpul lui Layla.

— Mai stai măcar un minut. Nu mai am multe întrebări. Ce-a simțit Leeds când a auzit împușcătura?

— Era... speriat.

— Iar Sable ce-a simțit?

Willow nu răspunde timp de câteva secunde.

— Nu știu. Nu găsesc amintirea aia, spune ea în cele din urmă.

— Mai ai vreo amintire din acel moment?

— Nu. Doar pe cea pe care o are Leeds. Mi-amintesc ce s-a întâmplat înainte să audă împușcătura, dar nu și ce s-a petrecut în tot timpul ăla.

— Ce s-a întâmplat înainte?

— Era în dormitor cu Layla, își făcea bagajul.

— Dar apoi? Care e următoarea amintire pe care-o ai, care nu-i aparține lui Leeds?

— Nu mai am niciuna. Toate sunt ale lui.

— OK, spune bărbatul. Aproape am terminat. Hai să derulăm înapoi. Întoarce-te la noaptea când Leeds și Layla s-au cunoscut aici.

— Bine, răspunde ea. Am acces la amintirea aia.

— Ce-a simțit Leeds prima dată când a văzut-o pe Layla?

Willow expiră cu putere, apoi râde.

— I s-a părut că sunt o dansatoare groaznică.

— Bun. Poți să ieși din corpul lui acum.

Observ cum în înregistrare deschid ochii și mă uit direct la cameră. Apoi filmarea se încheie.

Blochez ecranul telefonului și mă trântesc în scaun.

— I-ai pus doar trei întrebări, îi zic eu, făcând semn spre telefon. Îți se pare că au fost de vreun ajutor?

El se holbează la laptopul meu. Willow se plimbă de colo-colo prin bucătărie, rozându-și iar unghiile.

Totul pare complet lipsit de sens. Sunt pe cale să renunț la chestia asta și să o scot pe Layla de aici, când tipul se uită la Willow și o întreabă:

— De ce ai zis că Leeds a avut impresia că erai o dansatoare groaznică?

— Pentru că asta a simțit în acel moment, spune ea, mutându-și privirea de la el la mine.

— Dar n-ai zis că *Layla* era o dansatoare groaznică, insistă el. Ai zis foarte clar „*I s-a părut că* sunt *o dansatoare groaznică.*"

— Ah, șoptește ea. Nu știu. Nu pot să explic.

El îi face semn să se așeze pe scaun.

Willow se așază.

— Conform informațiilor din dosarul medical al lui Layla, a fost nevoie să fie resuscitată după ce a fost împușcată — prima dată înainte ca paramedicii să o urce în ambulanță și încă o dată la spital.

— Da, spun eu. Cum ți-am zis, starea ei a fost instabilă timp de-o săptămână.

— Deci a fost în moarte clinică?

Dau din cap că da.

Tipul mă privește curios.

— Ai zis că Layla s-a purtat diferit de când a fost împușcată. Că a avut pierderi de memorie, schimbări de personalitate... mai e și altceva diferit la ea față de perioada de dinainte?

— Totul e diferit, îi răspund eu. A afectat-o foarte mult.

— Ai observat la Willow lucruri care-ți amintesc de Layla?

Mă uit la Willow, apoi iarăși la el.

— Bineînțeles. Din moment ce e în corpul lui Layla, sunt destul de multe asemănări.

Își îndreaptă atenția spre Willow.

— Cum te-ai simțit în corpul lui Leeds?

— Ciudat, i-a răspuns ea.

— Te simți ciudat și când intri în corpul lui Layla?

— Da, dar... în alt fel.

— Care e diferența?

— E greu de explicat. N-am simțit că e locul meu în corpul lui. S-a simțit străin. Greu de controlat. A fost dificil să rămân în mintea lui.

— Și nu simți aceleași lucruri când ești în corpul ei?

— Nu.

— Ai senzația că e mai ușor să posezi corpul lui Layla?

Willow dă din cap că da. Bărbatul se apleacă spre ea.

— Îți se pare... *familiar*?

Willow îmi aruncă o privire rapidă, apoi se uită din nou la el.

— Da. E un cuvânt potrivit pentru ceea ce simt.

Tipul scutură din cap, părând că nu-i vine să creadă ce aude.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— Așa ceva? La ce te referi? îl întreb eu.

— Situația voastră e una foarte specială.

— În ce fel?

— Știam că se poate întâmpla, dar eu nu m-am confruntat cu așa ceva niciodată.

Îmi vine să-l iau la palme, ca să-l oblig să-mi spună.

— Poți, te rog, să ne zici ce se întâmplă?

— Da, da, desigur.

Se ridică și merge către masa din bucătărie, sprijinindu-se de ea. Ne privește atent pe amândoi.

— În cazul unei răni provocate prin împușcare, cel mai adesea moartea survine din cauza unei hemoragii puternice, așa că probabil Sable a murit la câteva minute după ce ai împușcat-o. Iar, în același timp, Layla a intrat *și ea* în moarte clinică. În cameră au fost două suflete care părăsiseră corpurile în același timp. Ceea ce înseamnă că, atunci când corpul lui Layla a fost resuscitat de paramedici, e foarte posibil ca în el să se fi întors sufletul care nu trebuie.

Mă holbez la el, nevenindu-mi să cred.

— Îți bați joc de mine? Asta e cea mai bună variantă la care te-ai putut gândi?

— Ascultă-mă. Când Willow e în corpul lui Layla, își amintește lucruri atât din perspectiva lui Sable, cât și a lui Layla. Dar când a intrat în corpul tău, avea acces doar la amintirile tale și ale lui *Layla*. Nu avea amintiri de-ale lui Sable cât a fost în corpul tău, Leeds.

Se îndepărtează de masă și o ia la pas prin bucătărie.

— Motivul pentru care prietenei tale îi este greu să-și amintească lucruri n-are de-a face cu pierderea memoriei, ci cu faptul că nu are ce să-și amintească. Trebuie să caute amintirile și poate accesa una doar când i se cere. Singura explicație logică pentru situația asta e faptul că sufletul care a locuit în corpul lui Layla din momentul împușcăturii *nu* era, de fapt, Layla.

Logică? Are impresia că dacă-mi zice că Layla nu e de fapt Layla e o explicație *logică*?

A fost o realizare pentru mine să accept faptul că există o viață de apoi. Dar ce-mi zice el acum depășește orice limită. *E absurd.* Ridicol. De neimaginat.

— Dacă Sable e Layla, atunci unde e Layla?

— E chiar aici, spune el, arătând cu degetul spre Willow.

Mă uit la Willow, mult prea confuz — sau poate prea speriat — să accept gogoșile pe care le îndrugă omul ăsta. Îmi pun coatele pe masă și las capul în mâini. Încerc să-mi încetinesc mintea.

— Cum ar fi posibil așa ceva? De ce-ar alege Sable corpul lui Layla și nu pe al ei?

El ridică din umeri, chestie care nu-mi convine. Aș prefera să văd că e absolut sigur de răspunsurile lui.

— Poate că n-are legătură cu locul în care trebuia să i se întoarcă sufletul, ci de locul în care *și-ar fi dorit* să se ducă. E clar că voia ceea ce avea Layla, altfel n-ar fi făcut ce-a făcut. E posibil ca ceea ce ne dorim să fie uneori atât de puternic încât să ne modifice destinul.

Îmi apăs tâmplele, de parcă aş încerca să scot și ultima fărâmă de rațiune din adâncurile creierului. Am nevoie de toate resursele posibile pentru a putea digera absurditatea asta.

E un lucru pe care nu îl înţeleg cu uşurinţă, dar dacă e să fi învățat ceva de când am venit aici, acel lucru a fost faptul că, dacă iei în considerare posibilitatea existenţei unor lucruri ireale, deseori o să ajungi să crezi în ele.

Îmi pun palmele pe masă și mă las pe spate în scaun.

— Dacă e adevărat ce zici, n-ar trebui ca Willow să aibă amintiri când e în capul altcuiva? Dar ea nu-și amintește absolut nimic.

— Amintirile dispar repede în viața de apoi, mai ales dacă nu ai parte de un corp și de un creier de care să le atașezi. Ai doar sentimente, pe care însă nu le poți asocia cu nimic altceva. De aia li se zice suflete *pierdute*.

Willow nu spune nimic în tot acest timp. Doar ascultă, ceea ce e simplu de făcut, pentru că tipul continuă să vorbească, împuindu-mi capul cu informații cărora nu le pot face față.

— Noi le spunem rezerve, continuă el. Sunt mai degrabă suflete care nu mai au un corp, unele care nu au murit încă, așa că nu sunt considerate fantome în sensul obișnuit al cuvântului. Circumstanțele care duc la așa ceva se produc foarte rar, dar nu e

ceva imposibil. Două suflete părăsesc două corpuri în același timp, în aceeași cameră. Doar un corp e resuscitat. De corpul resuscitat se atașează sufletul greșit, pe când cel potrivit rămâne blocat, fără să mai aibă unde să se întoarcă.

Willow își pune mâinile pe masă. Vorbește pentru prima dată, lăsându-și, curioasă, capul într-o parte.

— Dacă e adevărat... și sunt Layla... cum și de ce am ajuns să fiu blocată în casa asta?

— Când un suflet părăsește corpul, dar refuză să treacă mai departe, de obicei ajunge într-un loc în care a avut importanță pentru el în timpul vieții. Locul ăsta n-are nicio importanță pentru Sable. Dar pentru tine e plin de însemnătate. De aia sufletul tău a venit aici după ce a rămas fără trup, pentru că e singurul loc unde știai că Leeds te-ar putea găsi.

El crede că sufletul lui Layla a rămas *fără trup*? Ce modalitate simplă de a explica un lucru de proporții monumentale. Dar, indiferent cât de simplu sau de complicat ar fi lucrul ăsta, niciodată nu mi-am dorit mai mult să cred în ceva și, în același timp, să sper din toată inima că nu e adevărat.

— Te înșeli, îi spun eu, cu fermitate. Mi-aș fi dat seama dacă Layla nu e ea însăși.

— Păi *chiar* ai știut, spune el, convins. De aia sentimentele tale pentru Layla au început să dispară după operație. Pentru că nu mai era cea de care te-ai îndrăgostit.

Mă ridic de la masă, mergând aiurea prin bucătărie și simțind nevoia să lovesc ceva cu pumnul. Sau să arunc cu ceva. Am trecut deja prin multe. N-am nevoie să mai vină și el acum cu chestiile astea și să-mi fută creierii și mai rău.

— E absurd, bombăn eu. Care sunt șansele ca sufletele să se schimbe între ele?

Nu știu dacă întrebarea asta e pentru Willow, pentru el sau pentru mine.

— S-au întâmplat și lucruri mai stranii. Ai zis chiar tu că nu credeai în fantome înainte de a reveni aici, da uită-te la tine acum, zice el.

— Fantomele sunt una, dar *asta?* E de neînchipuit.

— Leeds.

Vocea lui Willow e calmă, liniștită.

Mă întorc și mă uit la ea.

Mă uit la ea *cu adevărat.*

Pe de-o parte, mi-aș dori să-l cred pe tipul ăsta, pentru că așa s-ar explica atracția incredibilă pe care am simțit-o față de Willow. Chiar și-atunci când am crezut că e de fapt Sable.

Totodată, ar explica și de ce Layla mi s-a părut o persoană complet diferită după accident.

Dar dacă are dreptate și Willow e Layla, asta înseamnă că...

Scutur din cap.

Ar însemna că Layla e moartă.

Ar însemna că *Layla* era cea blocată în casa asta, singură.

Mă sprijin cu putere de blat, simțind că mi s-au înmuiat genunchii. Încerc să găsesc o modalitate de a demonstra că teoria lui e falsă. Sau că e adevărată. Nici măcar nu mai știu care dintre cele două variante aș vrea să fie cea adevărată.

— Am nevoie de mai multe dovezi, îi zic.

Bărbatul îmi face semn să mă așez, așa că mă întorc la masă. Iau o gură de apă. Simt cum mi-a accelerat pulsul.

— Știi cât de grave au fost pierderile de memorie ale lui Layla după accident?

Încerc să mă gândesc la lucrurile pe care și le amintește, dar nu sunt prea multe. Nu-i place să vorbească despre noaptea aceea, iar eu evit să vorbesc prea mult despre trecut, pentru că nu vreau să-i amintesc de pierderile de memorie. Scutur din cap.

— Nu. Nu i-am pus niciodată prea multe întrebări, pentru că mă simțeam aiurea. Dar am observat că a uitat anumite lucruri. Cum ar fi, de exemplu, momentul din avion când am zis numele

pensiunii. Părea că nu știe despre ce vorbesc până când nu i-am reamintit.

— Dacă sufletul lui Sable i-a pus stăpânire pe corp, înseamnă că inițial i-a fost destul de greu să acceseze amintirile lui Layla, pentru că nu-i aparțin. Ele se află acolo, în creier, dar n-ar fi prea ușor de accesat din moment ce spiritul ei nu a trăit cu adevărat acele momente.

— Dar Layla n-ar fi știut că e, de fapt, Sable? intervine Willow. Pentru că în mintea ei sunt și amintirile lui Sable. Când s-a trezit din anestezie, ar fi trebuit să-și dea seama că e în corpul greșit, nu-i așa?

— Nu neapărat, continuă el. Cum ai zis și tu, când erai în capul ei, amintirile de-acolo te făceau să fii confuză. Asta se poate întâmpla din cauză că, atunci când un om moare, în mod normal nu iau cu ei întreaga lor identitate.

Mă uit la Willow, să văd ce reacție are la cuvintele lui. Pare să fie la fel de sceptică și de confuză ca mine.

— Există posibilitatea ca, atunci când s-a trezit după operație, să se fi simțit straniu. Tulburată. Chiar și să se fi uitat în oglindă putea să fie ceva ciudat pentru ea, pentru că nu se simte atașată de reflexia ei. Confuzia asta, care a fost pusă pe seama amneziei, e probabil ceea ce i-a alimentat anxietatea și atacurile de panică.

Tipul bate cu degetele în masă, gânditor. Mă uit la mâna lui, așteptând să ne aducă mai multe dovezi. Se oprește din bătut și se uită la Willow.

— Dacă tu ești Layla, ar trebui să ai amintiri despre voi doi pe care Sable n-ar putea să le acceseze imediat.

Se întoarce spre mine.

— Ai mai observat și alte lucruri pe care Layla și le amintește cu greu, în afară de numele pensiunii?

Mă gândesc la toate situațiile care ar fi putut fi un indiciu. Lucruri pe care Layla să nu și le fi amintit în ultimele șase luni, lipsuri despre care am considerat că fuseseră provocate de pierderea memoriei. Mă leg de câteva momente recente.

Mă întorc și mă uit la Willow.

— Care e cea mai mortală oră din zi?

— Unsprezece dimineața, răspunde ea instantaneu.

Simt cum mi se tensionează corpul.

Săptămâna trecută, când am adus vorba despre asta, Layla s-a purtat de parcă n-ar fi știut despre ce vorbeam. Dar e posibil ca Willow să ne fi auzit conversația din bucătărie, așa că nu dovedește mare lucru.

— Futu-i.

Închid ochii, încercând să mă gândesc la alte momente recente în care păruse că Layla nu-și amintea anumite lucruri. Ceva ce Willow n-ar fi putut să audă.

Mă gândesc la o conversație pe care am avut-o săptămâna trecută, în Camera Mare. I-am zis despre o carte pe care o citeam, dar Layla habar n-avea despre ce vorbeam. Apoi am schimbat subiectul și n-am menționat titlul cărții, așa că Willow n-ar avea de unde să-l știe.

— Ce... ce carte citeam în seara în care ar fi trebuit să plec spre...

Willow mă întrerupe.

— *Confesiunile unei minți periculoase.* Era despre gazda unui show de televiziune care susținea că e asasin.

Layla nu putea să-și amintească niciun astfel de detaliu săptămâna trecută.

— Mi-ai zis că citești cărți electronice pentru că cele în format fizic îți ocupă prea mult loc în valiză.

Mă întorc imediat spre Willow.

Am senzația că toate piesele acestui puzzle se leagă, iar mie îmi vine să și plâng să și râd în același timp, de fericire. Dar, înainte de orice... mai am o întrebare.

— Dacă tu ești Layla..., atunci ar trebui să știi răspunsul la ce urmează să te întreb.

Vocea mea e înecată de teamă. Și de speranță.

— Care a fost prima ta impresie despre mine?

Răsuflă, emoționată.

— Arătai de parcă erai mort pe dinăuntru.

Nu mă mai pot mișca. E prea mult.

— O, Doamne!

Se apleacă și își duce mâinile la frunte.

— Leeds, toate amintirile legate de momentul când tu și Layla v-ați cunoscut aici, sărutul din piscină, cântecul pe care i l-ai cântat... era vorba de *mine*? Sunt amintirile *mele*?

Nu mai pot spune nimic. Doar mă uit la ea, la felul cum se luptă să înțeleagă aceleași lucruri cu care mă lupt și eu.

Mă gândesc la ultimele șapte luni din viața mea și la cum mi se părea că se schimbaseră foarte multe lucruri la Layla. Ca și cum ar fi devenit o altă persoană după operație.

Chiar așa a fost.

Era cu totul altă persoană. Personalitatea ei se schimbase, la fel și sentimentele mele pentru ea. Iar acum că mă gândesc, există chiar și asemănări între Layla, cea care s-a trezit după operație, și Sable, cea cu care avusesem o relație. Sable era bulimică. După ce și-a revenit, Layla a devenit obsedată de kilogramele ei. Sable era obsedată de rețelele de socializare și de... mine. Layla a devenit obsedată de ideea de a-mi crește numărul de urmăritori. Sable suferea de mai multe boli psihice, iar odată cu trecerea timpului, părea că și *Layla* începea să sufere de aceleași boli. Iar în ziua când am ajuns aici, știam că Layla fusese cea care spărsese oglinda cu pumnul. Nu înțelesesem de ce o făcuse, dar *știam* că ea o făcuse.

Când Layla și-a revenit din anestezie, nu mai era aceeași fată de care mă îndrăgostisem.

Dar toate lucrurile pe care ajunsesem să le iubesc la ea în primele două luni au fost exact aceleași pe care începusem să le observ la Willow. Personalitatea ei, dispoziția ei, caracterul ei jucăuș, familiaritatea pe care am simțit-o atunci când ne-am sărutat, informațiile ciudate despre tot felul de lucruri pe care mi le spunea complet aleatoriu. Obișnuiam să-i spun lui Layla că e ca o enciclopedie ambulantă.

Acesta a fost un alt lucru pe care l-am recunoscut și care mi-a plăcut la Willow.

Gândul ăsta îmi declanșează o altă amintire care ar fi trebuit să fie un indiciu clar.

— Când eram sus, în pat, în seara când ne uitam la *Fantoma mea iubită* ți-am zis *„Ești atât de straniе"*. Fix același lucru ți l-am zis când te-am întâlnit. Pentru că... eram fascinat de tine și atât de atras de tine, iar când am întâlnit-o pe Willow, îmi părea atât de cunoscută și...

Nu pot termina propoziția, pentru că simt că bucata de cărămidă care-mi apăsa pieptul a dispărut.

Nu mai am senzația că nu o mai iubesc pe Layla, pentru că mă îndrăgosteam de ea în tot acest timp, când era Willow.

Layla e Willow, iar acum, că mă uit la ea, nu am idee cum de nu mi-am dat seama până acum.

Îi cuprind fața cu mâinile.

— *Chiar* ești tu. În tot acest timp m-am îndrăgostit din nou de *tine*. De aceeași fată de care mă îndrăgostisem atunci când am văzut-o dansând ca o nebună în iarbă, în curte.

Râde, amintindu-și un moment care-i aparține. Un moment pe care l-am împărtășit noi doi. E o amintire doar a ei.

O lacrimă i se rostogolește pe obraz. O șterg și o trag spre mine. Ea mă cuprinde cu brațele. Nu-mi dădusem seama cât de mult îmi lipsise până în acest moment. Mi-era dor de ceea ce trăisem împreună în primele două luni cât am fost împreună. Mi-a fost dor de ea din seara când a fost împușcată.

Din acel moment parcă eram gol pe dinăuntru și o vreme îndelungată m-am simțit vinovat pentru acest sentiment. Pentru faptul că mă simțeam pierdut când ea era fix în fața mea. Am avut parte de vinovăție chiar și pentru felul în care Willow îmi amintea de ea.

Dar vina aceea a dispărut. Mi se pare că are sens acum. Fiecare alegere pe care am făcut-o..., fiecare sentiment pe care mi l-a provocat Willow..., toate au fost îndreptățite, pentru că sufletul meu

era deja îndrăgostit de al ei. De aceea am simțit o atracție inexplicabilă față de acest loc. Față de Willow. Sentimentul ăsta n-a dispărut nici măcar când am crezut că Willow era Sable, ceea ce mă neliniștise foarte tare.

Dar acum totul are sens.

Îmi lipesc buzele de ale ei și o sărut. O sărut pe *Layla*. Și imediat ce mă sărută și ea sunt copleșit de aceleași senzații pe care le aveam atunci când o sărutam. Tot ceea ce crezusem că am pierdut e chiar aici. A fost aici în tot acest timp.

Îi ating fața încontinuu între săruturi, fascinat de faptul că în sfârșit o văd cu adevărat. De aceea totul era atât de diferit când Willow prelua controlul asupra corpului lui Layla. De aceea Willow părea să fie mai încrezătoare și mai în largul ei când îi lua locul. Pentru că îi aparținea în tot acest timp. Nu fusese niciodată corpul lui Sable. Sable părea să se simtă inconfortabil în el încă din momentul în care și-a revenit după operație.

Willow îmi zâmbește, cu ochii plini de lacrimi.

— Acum înțeleg de ce m-am simțit atât de ușurată când ai venit. Era din cauză că mi-era dor de tine, deși nu-mi aminteam de tine.

Mă sărută din nou, iar eu nu vreau să-i mai dau drumul vreodată.

Dar ceva ne face să ne despărțim din îmbrățișare. Auzim cum se închide ușa de la intrare.

Mă uit peste umăr, dar tipul nu mai e în bucătărie.

Ne grăbim amândoi către intrare.

— Stai! strig după el.

Se urcă în mașină când ajung în dreptul lui.

— Unde te duci?

— Nu mai aveți nevoie de mine. Acum ați aflat ce căutați.

Scutur din cap.

— Nu, nu-i așa. Trebuie să rezolvi chestia asta. Sable e în continuare în corpul greșit. Layla e tot blocată în neant. Schimbă-le, îi zic, făcând semn spre Layla.

Omul mă privește cu milă.

— Eu găsesc răspunsuri, dar asta nu înseamnă că există și soluții de fiecare dată.

Încerc să-mi păstrez calmul, dar îmi vine să-l strâng de gât pentru ce mi-a zis.

— Cred că glumești. Și ce-ar trebui să facem? Trebuie să existe o cale să rezolvăm chestia asta!

Pornește mașina și închide ușa. Coboară geamul și se apleacă peste el.

— Într-un corp poate să existe un singur suflet. Da, Layla poate să intre în propriul ei corp, însă temporar. Asemenea unei posedări. N-o să puteți să o scoateți pe Sable din corpul ei. Pentru asta ar trebui să moară. Dar atunci ar muri amândouă.

Începe să ridice din nou geamul, dar eu bat frenetic in el. Îl coboară din nou pe jumătate.

— Uite ce e, îmi pare rău că vi s-a întâmplat una ca asta. Serios. Dar mă tem ca va trebui să găsiți toți trei o modalitate de a trăi în felul ăsta până la finalul zilelor.

Fac un pas în spate.

— *Asta* e sfatul tău? Să o țin pe Sable legată de pat până la sfârșitul vieții ei?

Ridică din umeri.

— Ce să zic, dacă mă întrebi pe mine, și-a făcut-o cu mâna ei.

Bagă mașina în marșarier.

— Poate ar trebui să o lași pe Sable să plece, iar tu ai putea să stai aici cu spiritul lui Layla.

Sfatul ăsta mă face atât de mânios, încât lovesc cu piciorul portiera mașinii, îndoind-o. O lovesc din nou. Îmi vine să urlu.

Tipul coboară din nou geamul și se uită la portieră, observând îndoitura.

— Pe bune acum, nu-i face una ca asta mașinii lui Randall. Și-așa o să fie confuz când o să se trezească la muncă fără să-și amintească ce-a făcut jumătate de noapte.

Își pune șapca la loc și pornește, ieșind cu spatele de pe alee.

— La fiecare zece secunde mai moare un om, și de multe ori nu mor așa cum ar trebui. Mai sunt o mulțime de oameni care au nevoie de ajutorul meu. O să păstrăm legătura online, a adăugat el, ridicând o mână. Chiar sunt curios să văd cum rezolvați chestia asta.

Întoarce mașina și iese în stradă.

Ne uităm după el până dispare. Până când nu mai rămânem decât noi doi.

Venise aici doar pentru a ne da răspunsuri. Nici mai mult, nici mai puțin.

Mă simt plin de frustrare și nu mă pot liniști, dar, în același timp, simt că în sfârșit avem parte de puțină claritate. De parcă s-a rupt și ultimul fir care-mi sufoca inima, care acum îmi bătea din nou ca nebuna, în felul acela în care bătea numai în prezența lui Layla.

Cling BUM, cling BUM, cling BUM.

— Layla? șoptesc eu.

— Da?

Mă întorc spre ea.

— Nimic. Voiam doar să te strig pe nume.

O trag spre mine. Stau câteva minute în tăcere cu ea în brațe în curtea din față. Nu o îmbrățișez pe Sable sau pe Willow sau pe o versiune falsă a ei.

O țin în brațe pe *Layla*.

Poate că n-am nicio soluție. Nu știu cum o s-o țin în brațe pentru totdeauna, dar în momentul ăsta e cu mine. Și o să mă asigur că n-o să mai petreacă nici măcar o nenorocită de noapte singură în casa asta.

Capitolul douăzeci și trei

Atmosfera din casă s-a schimbat complet în ultima oră. Am petrecut primele zece minute sărutându-ne, îmbrățișându-ne, bucurându-ne să aflăm că, cine știe cum, iubirea noastră a fost în stare să depășească granițele dintre tărâmuri.

Nici nu știu ce simt, de fapt, sufăr pentru că Layla a murit...? Dar ea e aici, cu mine. Dar, de fapt, nu e.

Am senzația că s-a întors la mine, dar într-un mod îngrozitor. Mă simt mai departe ca oricând de ea, chiar dacă stăm în dormitor și o țin în brațe.

Mă simt neajutorat.

Fața ei e lipită de pieptul meu, iar noi n-avem nicio idee ce-ar trebui să facem mai departe. Nu vreau să dau ochii cu Sable, sunt prea mânios să fac asta, dar se va întâmpla, dacă Layla o să adoarmă.

— Crezi că Sable știe? mă întreabă Layla, retrăgându-se din îmbrățișare, ca să se uite la mine.

— Nu. Probabil că e la fel de confuză ca tine. Are niște amintiri pe care nu și le poate explica. Unele care nu-și au locul în mintea ei.

— Trebuie să fi fost înspăimântător pentru ea, spune Layla. Să se trezească la spital cu mintea plină de tot felul de amintiri amestecate. Să le recunoască pe Aspen și pe mama, dar fără să fie în stare să știe cine sunt cu adevărat, apoi să i se spună că sunt familia ei.

Îi iau fața în mâini.

— Să nu-ți pară rău pentru ea. E vina ei. Nimic din toate astea nu ni s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi venit la mine acasă cu intenția de a ne face rău.

Layla dă din cap, aprobator.

— Ai de gând să-i spui ce s-a întâmplat? Să-i spui cine e de fapt?

— Probabil. Merită o explicație pentru faptul că a fost legată.

— Când o să-i spui?

Ridic din umeri.

— Probabil cât mai curând posibil. Odată ce va afla, sper că vom găsi cât mai repede o soluție.

— Dacă o să ceară să plece?

— O s-o facă, n-am niciun dubiu în privința asta.

— O s-o lași să plece?

— Nu.

Pe față i se citește îngrijorarea.

— Nu putem s-o ținem aici împotriva voinței ei. Dacă află cineva, ai putea avea necazuri cu legea.

— Nu pleacă de-aici în corpul tău. E al tău.

— Spune-le asta polițiștilor.

— Nu trebuie să știe nimeni. Dar n-o să plece de-aici până nu ne dăm seama cum să rezolvăm situația asta.

Layla își cuprinde ceafa cu o mână, apoi se eliberează din îmbrățișare.

— Ai auzit ce-a zis omul ăla. Nu există nicio soluție.

— A mai zis și că e o situație rară. Poate că nu s-a întâmplat îndeajuns de des încât cineva să fi găsit o soluție. Vom avea răbdare. O să ne documentăm. Îi vom da de cap, Layla.

O cuprind din nou în brațe, sperând să o liniștesc. Dar e greu de făcut una ca asta când ea simte cât de tare-mi bate inima în piept.

Sunt la fel de îngrijorat ca ea. Sau poate mai îngrijorat.

— Cred că ar trebui să-i spui acum. Poate dacă își dă seama ce-a făcut, o să înceteze să-ți mai opună rezistență. Poate o să ne ajute să ne dăm seama ce e de făcut.

Layla a văzut întotdeauna doar partea bună din oameni.

Problema e că nu sunt sigur dacă Sable mai are suficientă bunătate în ea încât să vrea să ne ajute. Până la urmă, din cauza ei suntem în situația de acum.

— OK. Dar trebuie să te leg mai întâi.

Layla se urcă în pat. După ce o leg, îmi spune:

— Știu că ești furios. Dar să nu fii rău cu ea.

Încuviințez din cap, dar nu-i promit nimic.

E puțin spus furios.

Layla închide ochii și respiră adânc. Când deschide ochii și văd că nu mai e ea, nu mai simt decât dispreț. Nu am remușcări când începe să plângă încetișor. Nu mă simt vinovat când mă roagă să o dezleg. Stau pe marginea patului în dreptul picioarelor ei și mă holbez la ea.

Măcar acum nu mai e isterică și nu mai țipă. Poate c-o să reușim chiar să purtăm o conversație despre ce se întâmplă.

— Acum pot să plec? spune ea.

— Vreau să te întreb câte ceva mai întâi.

— Apoi o să-mi dai drumul?

— Da.

Dă din cap.

— Bine, dar... ai putea să mă dezlegi mai întâi, te rog? Mă doare. Am stat ore întregi în poziția asta.

E legată de-un minut. Habar n-are că cea mai mare parte a timpului și-o petrece fără să fie imobilizată.

— O să te dezleg când o să-mi răspunzi la întrebări.

Se mișcă în așa fel încât să stea ceva mai departe de mine pe pat. Își duce genunchii la piept și mă privește, agitată.

— Arăți de parc-ai fi nervos, spune ea încetișor. De ce ești nervos?

— Ce-ți amintești despre noaptea în care-ai fost împușcată?

— Știi foarte bine că nu-mi place să vorbesc despre asta.

— De ce? Pentru că nu-ți amintești lucrurile la fel cum mi le amintesc eu?

— Nu. Din cauză că nu mi le amintesc deloc.

— Nu e chiar așa, insist eu. Cred doar că ce-ți amintești te face să fii confuză.

Scutură din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Continui să vorbesc, în ciuda insistențelor ei de a nu o face.

— Știu ce se întâmplă în mintea ta. Spui că ai amnezie, dar nu sunt convins că e adevărat. Cred că e doar mai greu să accesezi amintirile lui Layla, pentru că sunt amestecate cu altele. De aia... uneori... când aduc în discuție ceva ce s-a întâmplat în trecut, nu-ți amintești imediat despre ce e vorba. De parcă ai fi nevoită să scormonești prin gânduri. Să sapi adânc după ceva anume.

Aproape că i se oprește respirația.

Mă aplec spre ea și mă uit drept în ochii ei.

— Simți vreodată că ai prea multe amintiri? Unele care nu-ți aparțin?

Buza de jos începe să-i tremure ușor. E speriată, dar încearcă să nu pară.

— Îți amintești cum ai deschis ușa după ce a bătut Sable la ușă?

— Da.

— Dar îți amintești și faptul că tu erai persoana care *a ciocănit* în ușă.

A făcut ochii mari.

— De ce zici una ca asta? adaugă ea imediat.

— Pentru că... tu ești Sable.

Se uită la mine câteva clipe lungi.

— Ai înnebunit?

— Amintirile tale te fac să fii confuză pentru că ești în corpul greșit.

Privirea ei devine de-a dreptul amenințătoare.

— Ai face bine să-mi dai chiar acum drumul, altfel te dau pe mâna polițiștilor. Să nu crezi c-o să te iert pentru ce mi-ai făcut, Leeds.

— Ai știut în tot acest timp că ai putea să fii de fapt Sable?

— Du-te dracului! șuieră ea. Lasă-mă să plec.

— De ce-ai spart oglinda cu pumnul când am ajuns aici? Îți vezi fața lui Sable uneori, când te uiți în oglindă?

— *Bineînțeles* că îi văd uneori fața, Leeds! Ea m-a împușcat! Sufăr de tulburare de stres posttraumatic!

Nu a negat faptul că a spart oglinda.

— Nu e stres posttraumatic. E o amintire reală.

— Ești nebun.

— M-ai împușcat, îi spun eu pe un ton calm. Ai împușcat-o și pe Layla. Iar eu știu că-ți amintești chestia asta.

Scutură din cap.

— Eu, să o împușc pe *Layla*? Eu SUNT Layla!

— Știu că ești confuză, dar nu ești Layla. Ai posibilitatea de a accesa unele dintre amintirile ei pentru că ești în capul ei și le poți vedea. Dar când te-am împușcat, ai murit. Iar când ai împușcat-o tu pe Layla, și *ea* a murit. Dar doar pentru câteva secunde. Îndeajuns de mult ca sufletul tău să intre în corpul greșit. Iar sufletul lui Layla a rămas blocat aici, în casa asta.

Începe să plângă.

— Mă sperii, spune ea, cu vocea plină de teamă. Nu are niciun sens ce spui. Eu *sunt* Layla. Cum ai putea să crezi că nu sunt?

Aș putea să încep să-i enumăr dovezile, dar sunt prea multe. Așa că mă gândesc la o întrebare la care doar Layla ar putea să răspundă imediat. Una la care Layla deja a răspuns, dar care o va face pe Sable să se chinuie să găsească răspunsul.

— Ce ți-am cântat în noaptea când ne-am cunoscut?

— Eu... asta a fost cu mult timp în urmă, zice ea.

— Ce cântec ți-am cântat? Ai trei secunde să-mi răspunzi.

— *Amintește-ți de mine?*

Rostește numele cântecului de parcă ar fi o întrebare.

— Nu. Am cântat *Am încetat*. Layla și-amintește.

— Nu mai vorbi despre mine de parcă nu aș fi Layla. E o *nebunie*.

S-a târât spre marginea patului, ca și cum ar încerca să se îndepărteze și mai tare de mine.

Nu o învinuiesc pentru faptul că se teme de mine. Dacă cineva ar fi încercat să îmi explice lucrurile astea în urmă cu o lună, n-aş fi fost în stare să cred nimic. Încerc să-i dau senzaţia că sunt cât se poate de lucid, pentru că ştiu că are impresia că am înnebunit.

— Nu mă aştept să accepţi lucrurile astea mai uşor decât am făcut-o eu, dar ăsta e adevărul. O să mai dureze ceva timp şi probabil o să ai nevoie de nişte dovezi până când vei înţelege cu adevărat ce se întâmplă. Şi îmi pare rău din cauza asta, dar nu te pot lăsa să pleci acum. Nu înainte să-mi dau seama cum pot rezolva lucrurile pentru Layla.

— Dar eu *sunt* Layla, şopteşte ea, încă încercând să se convingă că nimic din toate astea nu se întâmplă.

Mă uit în spatele meu.

— Layla, preia controlul.

Aştept câteva secunde, până observ schimbarea.

Layla deschide ochii. Îşi relaxează picioarele, dar trăsăturile ei rămân încordate. Arată de parcă ar fi pe punctul de a izbucni în plâns, iar eu nu-mi dau seama dacă e din cauză că nu mai are nicio îndoială că ea e Layla sau dacă îi pare rău pentru situaţia în care e Sable acum.

Mă aplec în faţă şi îi dezleg mâinile. Când are încheieturile libere, se aruncă spre mine şi mă îmbrăţişează cu putere. Începe să plângă.

În acest moment, totul devine real. Ştiind faptul că lui Sable îi este greu să acceseze amintiri pe care eu le-am creat cu Layla — amintiri care ocupă un loc important în mintea lui Layla — a eliminat orice urmă de îndoială care mai exista în noi.

Layla îmi cuprinde ceafa şi îşi lipeşte obrazul de al meu. Are vocea încărcată de teamă.

— Te rog, ajută-mă să mă întorc.

Închid ochii.

— N-o să mă opresc până nu găsim o soluţie. Îţi promit.

Capitolul douăzeci și patru

Suntem în duș și o spăl pe Layla pe păr. E o retrăire stranie a dimineții pe care am petrecut-o după ce ne-am cunoscut, stând amândoi sub duș. Doar că de data asta nu mai zice nimeni nimic. Nu-i mai pun întrebări, pentru că simt că nevoia mea de a obține răspunsuri nu ne-a adus decât tristețe. Mă face să mă întreb dacă regretă faptul că am apărut aici. Dacă n-aș fi venit, ea n-ar fi știut că locul ei nu e pe acest tărâm. N-ar fi știut cât de nedreaptă e situația.

N-ar fi avut habar că e posibil să nu se poată întoarce înapoi.

N-am dormit deloc azi-noapte. Am petrecut ore întregi căutând soluții online și frunzărind cărți, în Camera Mare, despre paranormal. Până acum nu am găsit nimic, chiar dacă am căutat până când soarele răsărise deja de două ore.

Azi e o nouă zi.

După ce o să ne bucurăm de un somn absolut necesar, o s-o luăm de la capăt. Refuz să o las pe Layla să se simtă lipsită de speranță în ceea ce privește situația ei.

După ce termin să-i clătesc părul, o sărut pe frunte. Se relaxează, oftând, lipindu-se cu spatele de pieptul meu. Stăm așa, lăsând apa caldă să curgă peste noi. Nu e ceva romantic. Nu e nimic sexy în momentul ăsta.

Suntem pur și simplu triști.

— Corpul ei este extenuat, spune Layla.

— Nu e corpul ei. E al tău.

Se întoarce și mă privește. Are cearcăne mari și ochii obosiți. Are nevoie să doarmă, dar acum că știe că, de fapt, locul ei e în acest corp și nu pe tărâmul spiritelor, nu-i mai surâde ideea de a se întoarce în neant. Mi-a zis mai devreme că acum se teme de asta; m-a distrus ceea ce mi-a zis.

Nu vreau să o mai lase pe Sable să preia controlul, dar e ceva inevitabil. E singurul mod prin care corpul ei se poate recupera.

— Ia două somnifere, îi sugerez eu. Poate așa o să doarmă mai mult.

Layla dă din cap.

Ieșim din duș, iar eu îi aduc două pastile. Layla le înghite cu puțină apă, apoi se urcă în pat. Trag jaluzelele, ca să blochez complet lumina soarelui. Mă așez în pat lângă ea, dar de data asta nu mai ezit să o trag înspre mine. În sfârșit lucrurile par să se fi întors la normal; așa se simte să o am din nou lângă mine în pat.

Atât de normal cât ne putem simți în situația în care ne aflăm.

Tot aștept să mă trezesc din coșmarul ăsta. Nu-mi place să mă gândesc la ultimele câteva luni, la toate semnele care erau fix în fața mea. Mă face să mă simt un ignorant — ca și cum mintea mea limitată ne-a ținut în loc într-un fel. N-am crezut niciodată în fantome sau în spirite, dar dacă aș fi crezut, oare aș fi observat că Layla nu era cu adevărat ea însăși?

Mai există și alți oameni în lumea asta care, asemenea lui Sable, zic că suferă de o formă de amnezie care le îngreunează procesul de accesare a amintirilor, când, de fapt, ei pur și simplu nu aparțin corpurilor lor? Sunt doar niște spirite captive în corpul greșit.

— Leeds, spune Layla.

Chiar dacă mă strigă în șoaptă, pot simți greutatea gândurilor ei.

— Ce este?

Își lasă capul pe umărul meu.

— Cred că există o singură modalitate de a rezolva situația asta.

— Care?

Trage cu putere aer în piept. Apoi spune, expirând:

— O să trebuiască să mă omori. Şi apoi sper din toată inima că o să mă poţi aduce înapoi imediat.

Strâng din ochi, încercând să nu mă las afectat de cuvintele ei. Nici nu vreau să o mai ascult, dar ea continuă să vorbească.

— Dacă aş putea intra în moarte clinică indeajuns de mult încât sufletul lui Sable să iasă din corpul meu, atunci poate că sufletul meu ar putea să se reîntoarcă în el înainte să mă resuscitezi.

— Opreşte-te, o întrerup eu. E prea riscant. Sunt prea multe lucruri care-ar putea merge prost.

— Nu putem trăi în felul ăsta la nesfârşit.

— Ba da, putem.

Se trage de lângă mine şi mă priveşte. Are ochii plini de lacrimi.

— E epuizant. Nu pot trăi aşa zi de zi. Iar tu crezi că o să poţi ţine o fată captivă la etaj pentru restul vieţii?

Nu cred asta. E agonie pură să trăiești așa, dar e mai bine decât ideea că Layla ar putea muri.

— Nu e o soluţie.

— Şi asta e soluţia? Să trăim *aşa*? N-o să doarmă decât dacă o drogăm, iar eu o să fiu cea care suportă efectele secundare. Sunt obosită. Şi *tu* eşti obosit. Dacă ăsta e singurul mod în care pot exista alături de tine... atunci aş prefera să nu mai exist deloc.

Plânge, iar eu nu suport s-o văd aşa. Nu vreau să fie supărată, dar partea mea egoistă ar prefera să o vadă aşa decât deloc.

— Dacă am încerca să facem ce-ai zis şi lucrurile ar merge prost, n-aş putea să mi-o iert. Nu pot trăi fără tine, Layla.

— Ba poţi. Ai făcut-o în ultimele câteva luni.

Îmi îndrept ochii spre ea.

— Şi m-am simţit absolut îngrozitor.

Mă priveşte adânc. Apoi, ca şi cum ar simţi compasiune pentru mine, îmi atinge obrazul şi mă sărută. Un sărut dulce, dar în acelaşi timp lipsit de speranţă. Nu ştiu cum să-l descriu altfel.

E tortură de-a dreptul să o sărut când suferă atât de mult, pentru că ştiu ce-i trece prin cap acum. Crede că moartea e răspunsul.

Iar eu mă tem că moartea va fi sfârşitul.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta, zic eu.

— Va trebui să facem ceva. Și destul de repede, cât timp o să mai am energia necesară.

— N-o să fiu de acord cu ce vrei să faci.

Layla își trece degetul pe brațul meu, până când mâinile ni se întâlnesc. Își împletește degetele cu ale mele.

— Ar putea să funcționeze, Leeds. Dacă plănuim totul cum trebuie, va merge.

— Cum poți să fii sigură?

— Pentru că, spune ea, sărutându-mi linia maxilarului, te iubesc mai mult decât Sable. O *să fac* în așa fel încât să funcționeze.

Vreau să o cred. Dar ce-o să se întâmple dacă n-o să meargă? Dacă n-o s-o pot aduce înapoi la viață? Dacă îi va ceda corpul, cel mai probabil se va întâmpla același lucru și cu spiritul ei.

Apoi ce-aș mai putea face? Cum le-aș explica moartea ei polițiștilor? Sau familiei ei? Surorii ei?

Layla îmi netezește fruntea cu degetele.

— Relaxează-te, spune ea. Ne mai gândim la asta când ne trezim.

Încuviințez din cap, dorindu-mi din toată inima să las gândurile astea deoparte. Vreau doar să mă gândesc la Layla.

Îmi trec ușor degetele peste buzele ei, iar ea mă privește cu aceeași expresie pe care o avea în noaptea când ne-am cunoscut, când stăteam întinși pe iarbă. Fix în momentul dinainte să o întreb de ce e așa drăguță.

— De ce ești așa drăguță? șoptesc eu, atingându-i constelația de pistrui de pe nas.

Amintirea asta o face să zâmbească.

Iată ce mi-a lipsit. Momentele astea cu Layla. Amintirile pe care le împărtășim..., privirile pe care ni le aruncăm unul altuia. Între noi s-a creat o legătură imediat ce ne-am cunoscut. Una atât de puternică, încât m-a făcut să mă întorc aici, chiar dacă nu știam că o caut pe ea. O legătură care m-a *ținut* aici, chiar și-atunci când am fost convins că Willow e Sable.

Layla mă sărută din nou, dar de data asta nu ne mai oprim. Momentul durează atât de mult, încât îmi simt buzele umflate atunci când o pătrund.

Își înfășoară strâns picioarele în jurul meu când facem dragoste. Nu închid ochii nicio secundă, pentru că nu-mi vine să cred cât de diferit se simte acum, când s-a întors la mine. E fix la fel cum era înainte, plin de intensitate, perfect și plin de sens.

Când terminăm și o țin în brațe, îmi dau seama că s-ar putea să aibă dreptate.

Ne-am găsit unul pe celălalt o dată, atunci când ne-am cunoscut.

Apoi ne-am regăsit, după ce-a murit.

Iar asta mă face să am suficient de multă încredere în noi încât să cred că ne mai putem regăsi încă o dată.

Capitolul douăzeci și cinci

Layla și-a petrecut ultimele două zile planificându-și moartea.

În timpul ăsta, eu am căutat alte soluții.

Din nefericire, nu am găsit nimic.

Devine din ce în ce mai slăbită. Cu cât petrece mai mult timp luându-i locul lui Sable, cu atât Sable doarme mai puțin. Iar în momentele când Layla părăsește îndeajuns de mult corpul ca Sable să se poată odihni, aceasta doarme foarte puțin, și se întâmplă abia în momentul când medicamentele își fac efectul.

Sable încearcă încontinuu să se elibereze, ceea ce înseamnă că încheieturile mâinilor ei sunt din ce în ce mai afectate. Semnele sunt prea mari ca să mai poată fi ascunse. I le bandajez, dar îmi fac griji, pentru că Aspen și Chad o să vină din nou aici astăzi și nu știm cum să ascundem rănile de privirile lor. Acum poartă unul dintre tricourile mele cu mânecă lungă, pentru că nicio haină de-a ei nu are mânecile îndeajuns de lungi încât să-i acopere încheieturile.

Să sperăm că Aspen n-o să observe bandajele.

Mai mult de-atât, să sperăm că Aspen n-o să observe *nimic*.

Layla stă cu picioarele în poala mea și ne uităm la televizor când, deodată, le auzim mașina pe alee. Nu suntem deloc atenți la ecran. Pur și simplu încercăm să părem cât se poate de normali — un efort pe care-l vom face pentru următoarele douăzeci și patru de ore cât Aspen și Chad vor sta aici.

Layla se ridică în picioare și trage mânecile tricoului peste degete, apoi se îndreaptă spre ușă. Merg și eu după ea.

Când ajungem în hol, Aspen și-a băgat deja capul pe ușă. Deschid ușa larg și îi iau geanta. Layla o îmbrățișează imediat ce pășește înăuntru.

Îmbrățișarea lor mă ia pe nepregătite. Nu e un salut relaxat, obișnuit. O îmbrățișează strâns, de parcă i-ar fi fost dor de ea. Dar probabil chiar așa a fost. Layla era confuză ultima dată când Aspen a fost aici. Credea că toate sentimentele pe care le avea aparțineau altcuiva, așa că probabil nu-și dăduse seama că dorința de a fi aproape de Aspen era ceva normal.

— Hei, salut, spune Aspen, încântată de afecțiunea afișată de sora ei.

Layla îi dă drumul din îmbrățișare, iar Aspen o privește curioasă, lăsându-și capul într-o parte.

— Pari de-a dreptul extenuată.

— Mi-a fost rău câteva zile, îi răspunde Layla, ridicând din umeri. Dar acum mă simt mult mai bine, minte ea, cu un zâmbet larg pe față.

Chad mă salută scurt din cap și-i ia bagajul lui Aspen.

— Vă rog, spuneți-mi că aveți bere. Am condus timp de douăsprezece ore și am nevoie de bere.

Se îndreaptă spre scări, ca să ducă bagajele în camera unde dorm de obicei, dar Layla își întinde mâna, făcându-i semn să o ia spre hol.

— De data asta va trebui să dormiți în dormitorul de la parter. În cel de sus s-au stricat niște chestii.

Nu știu de ce simte nevoia să-i mintă, dar îl ajut pe Chad să care bagajele în camera indicată de ea. Apoi ne adunăm toți patru în bucătărie, iar Chad caută ceva de băut.

— Ce avem la cină? întreabă el. Miroase super bine.

Eu și Layla am încropit ceva de mâncare acum vreo oră. Având în vedere toate lucrurile prin care am trecut, gătitul împreună a fost o pauză binemeritată. În ultimele zile am avut parte de...

momente de care chiar ne-am bucurat, în ciuda situației noastre. E greu să nu fim copleșiți de realitate, dar în cele câteva clipe când am fost preocupați de altceva ne-am amintit cu drag de felul în care mergeau lucrurile între noi. Înainte de Sable.

— Avem ceva la cuptor, spune Layla. E aproape gata. Cum a fost drumul spre Colorado? întreabă ea, întorcându-se spre Aspen.

Sora ei zâmbește, dar se vede de la o poștă că se forțează s-o facă. Ea și Chad se privesc cu subînțeles.

— A fost interesant, răspunde ea. Am făcut pană de două ori, ni s-a ars un far pe spate și am rămas șase ore blocați într-un șanț.

— Alea șase ore n-au fost irosite, intervine Chad, ridicând o sprânceană.

Aspen zâmbește șmecherește, încheind astfel subiectul.

— Pare diferită.

Mă întorc spre direcția din care se aude vocea lui Aspen. Credeam că sunt singur în bucătărie.

— La ce te referi? o întreb eu, precaut.

— Pare să fie mai bine, continuă ea. De parcă mi-am recâștigat sora. Ai avut o idee bună să o aduci aici. Cred că i-a fost de ajutor.

— Da. Da, clar se simte mai bine, îi răspund eu, răsuflând încetișor.

— Dar se vede că e obosită. Și a slăbit.

Încuviințez din cap.

— Da, sunt cu ochii pe ea. Cum ți-a zis și ea, a avut gripă săptămâna trecută.

— Gripă? întreabă ea, lăsându-și capul într-o parte. Mi-a zis doar că a avut toxiinfecție alimentară.

Rahat!

Pe viitor trebuie să ne asigurăm că spunem aceeași minciună.

Dau din cap.

— Da, și chestia asta. A fost o săptămână de rahat.

Îmi iau telefonul, iar Aspen mă urmează afară, unde ne alăturăm lui Chad și lui Layla.

Layla stă la masa de pe terasă, lângă o lampă cu încălzire pe care am pornit-o după cină. Chad stă pe marginea piscinei, cu picioarele în apă, pe care am încălzit-o ieri, când ne-am dat seama că aveau să vină ei.

Merg lângă Layla și o sărut pe creștet înainte de a mă așeza. Mă prinde de mână și îmi zâmbește.

Petrecem următoarea jumătate de oră ca și când totul este în regulă în viața noastră. Râdem la glumele invitaților noștri și ne forțăm să părem relaxați. Ba chiar ne facem planuri să mergem într-o excursie cu ei în două luni.

O excursie despre care știm că nu are cum să aibă loc dacă nu găsim o modalitate de a rezolva situația în care ne aflăm.

Stând cu ei, înțeleg dintr-odată de ce Layla e dispusă să riște totul pentru a-și recâștiga fosta viață.

Pentru că nici măcar nu are o viață cât e blocată în casa asta, la mila lui Sable.

Nu putem risca să plecăm de-aici când Layla se află în corpul ei doar temporar. Ce viață ar avea ea, dacă aș obliga-o să trăiască în felul ăsta? Ar fi un simplu vizitator al acestei lumi... depinzând de Sable. N-am putea să plecăm niciodată de aici. Nici măcar n-am putea să-i însoțim pe Aspen și Chad în excursie, peste două luni.

Asta e tot. Asta va fi viața ei. Epuizată și ținută prizonieră.

Layla râde tare, ceea ce mă face să-mi las gândurile deoparte.

Îmi dau seama că uneori mă holbez de-a dreptul la ea, dar sunt fascinat să văd cum e ea însăși, chiar dacă se forțează. Dar există momente — o frântură ici, una colo — când uit că nu ne trăim normalitatea.

Iar acum nimic nu e normal. Nici măcar să petrecem timp cu sora ei nu e simplu. E ceva ce trebuie plănuit cu meticulozitate. N-o să plece niciodată de aici cu Aspen.

Nici vizitele lor aici nu pot fi niciodată normale. Când ei o să meargă la culcare diseară, va trebui fie ca Layla să-și dea seama cum

să facă să stea trează toată noaptea, astfel încât Sable să nu preia controlul, fie ca eu să mă gândesc cum să o fac pe Sable să tacă din gură dacă se trezește când Chad și Aspen sunt încă în casă.

Poate de aia Layla le-a zis să ia camera de la parter. În felul acesta, dacă Sable va prelua temporar controlul, e posibil ca ei să nu audă agitația care s-ar produce înainte ca Layla să intre din nou în corpul ei.

— Layla mi-a zis că ai făcut o ofertă pentru casa asta, așa-i? întreabă Aspen, uitându-se la mine.

Probabil că n-am mai fost atent la conversație, pentru că nu știu cum a ajuns să mă întrebe chestia asta.

— Da, săptămâna trecută. Ar trebui să se finalizeze curând.

— Sper că ești conștient că o să venim întruna aici. Wichita nu e așa departe, și mi-e dor de locul ăsta.

Se întoarce spre Layla:

— Mi-e dor până și de tine, spune ea, tachinând-o.

Layla zâmbește și se întinde spre Aspen, strângând-o de mână.

— N-ai idee cât de dor mi-a fost și mie de tine. Abia aștept ca totul să se întoarcă la normal.

Cuvintele ei sunt înduioșătoare, dar Aspen n-are nicio idee despre ce vrea să spună cu adevărat.

Pentru că stă cu spatele la piscină, Layla nu vede cum Chad își scoate picioarele din apă, îndreptându-se spre capătul adânc. Se dă înapoi până când ajunge la vreo trei metri de piscină. Apoi își scoate tricoul și începe să alerge către apă. Se aruncă în piscină, cu genunchii la piept, țipând de bucurie și stropind totul prin jur.

Layla se sperie.

Observ schimbarea aproape imediat. Pot să zic exact momentul când Layla iese din corpul ei.

Înțepenesc când îmi dau seama că Sable și-a făcut apariția. Probabil că, neașteptându-se să fie stropită cu apă, Layla s-a speriat, la fel cum s-a întâmplat în seara când a fulgerat.

Sable face ochii mari și se uită peste umăr, îndreptându-și poziția. Se ridică deodată, făcând scaunul să cadă.

— Ce naiba... ?

Se uită la brațele ei, apoi din nou la casă.

— Cum am ajuns afară?

Mă ridic imediat și încerc să mă bag între ea și Aspen, dar Sable face rapid un pas înapoi.

— Să nu îndrăznești să te apropii de mine! strigă ea la mine.

La naiba!

Se ridică și Aspen.

— Layla? Ce s-a întâmplat?

Sable continuă să se depărteze de mine. Mă arată cu degetul, uitându-se disperată la Aspen.

— Mă droghează! Nu mă lasă să plec!

Scutur din cap, gata să mă apăr, dar înainte să pot deschide gura, Sable își ridică una dintre mâneci, arătându-și încheietura bandajată.

— Mă ține legată!

Mă arunc spre ea să o opresc, dar înainte să ajung la ea, mâna îi cade pe lângă corp și ochii i se închid. Stau în fața ei și o apuc de umeri, încercând să fac în așa fel încât Aspen să nu poată să o vadă. Layla inspiră încet, apoi, calmă, deschide ochii. Pe față i se citește frica.

— Ce s-a întâmplat? strigă Aspen, panicată. Cum adică te droghează?

Aspen se bagă între mine și Layla, dându-mă la o parte. Apoi îi cuprinde fața în mâini, încercând să o facă să se uite la ea, nu la mine.

Mă iau cu mâinile de cap și fac un pas înapoi. Nu știu cum are de gând să explice ce s-a întâmplat.

Layla are ochii mari, părând că se chinuie să-și dea seama cum poate ieși din situația asta. N-am idee ce-aș putea să spun. Aspen se uită urât la mine peste umăr, de parc-aș fi un monstru.

— Eu... glumeam, spune Layla, deloc convingătoare.

— Ce... *ce*? exclamă Aspen.

Chad se îndreaptă spre noi, iar blugii lui uzi lasă dâre de apă în urmă.

— Ce se întâmplă?

Aspen face semn către Layla.

— A zis că… a zis că Leeds o droghează. Şi că o ţine legată.

— Glumeam, spune Layla, uitându-se când la unul, când la altul, încercând să-şi explice izbucnirea.

Se forţează să zâmbească, dar atmosfera e tensionată.

— E cam ciudat să faci glume despre aşa ceva, spune Chad.

— Nu cred că e o glumă, spune Aspen. Arată-mi din nou încheieturile.

Layla îşi trage mâneca, ţinând-o cu degetele, şi-şi retrage mâna.

— A fost o glumă între mine şi Leeds. Spune-i, Leeds, continuă ea, uitându-se la mine.

Nu ştiu ce să zic. E clar că Aspen n-o să mai creadă niciun cuvânt care-mi iese pe gură.

Dar încuviinţez din cap şi mă apropii de Layla, cuprinzându-i talia cu braţul.

— Aşa e. E o glumă ciudată între noi. Şi cred că e amuzantă doar pentru noi.

Aspen se uită la Layla, nevenindu-i să creadă. Apoi îşi duce mâna la frunte, şocată. Scutură din cap, confuză. Nu e convinsă.

— Vino în casă cu mine, Layla, spune ea, întinzând mâna către sora ei.

Layla se holbează la ea, apoi scutură din cap.

— Aspen, ştiu că a fost ciudat. Îmi cer scuze. Uneori fac lucruri pe care nu le pot explica… Din cauza rănii. Am crezut c-o să fie o glumă amuzantă. E clar că n-a fost aşa.

Aspen se uită cu atenţie la ea, de parcă ar căuta ceva. Un semn. Poate un strigăt mut după ajutor.

— Chestia asta e complet aiurea, adaugă ea şi pleacă în casă.

Chad se uită cum Aspen intră pe uşă, apoi îşi termină berea. Se şterge la gură cu dosul palmei.

— Sunteţi nişte ciudaţi, spune el, apoi pleacă după Aspen.

Am rămas doar noi doi.

Layla își acoperă gura cu mâinile.

— Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat.

O trag spre mine și o iau în brațe.

— O să le treacă.

Layla scutură cu putere din cap.

— Lui Aspen n-o să-i treacă. Am văzut cum s-a uitat la mine. Nu mai are încredere în tine acum, spune ea, îngropându-și fața în pieptul meu. Nu putem continua chestia asta, Leeds. Vreau să înceteze.

Dau din cap aprobator, însă doar din cauză că vreau să se relaxeze. Aș fi de acord cu orice, dacă ar face-o să se liniștească.

— În noaptea asta. Vreau s-o facem în noaptea asta.

— Te rog, nu, nu, adaug eu.

— O facem în seara asta.

Vocea ei e plină de hotărâre. Decizia e luată.

Mă simt de parcă m-aș fi scufundat în piscină, de parcă plămânii mi s-ar fi umplut cu apă. Îmi dreg glasul.

— Și cum ar trebui să procedăm? E și sora ta aici.

Layla răspunde imediat, de parcă s-ar fi gândit și ea la asta în tot acest timp.

— Cred că prin înecare ar fi cel mai simplu. O să fie nevoie să ne sincronizăm perfect. Va trebui să te asiguri că mi se oprește inima înainte să începi să mă resuscitezi.

Mă dezlipesc de ea și încep să merg încolo și-ncoace pe plăcile de beton din jurul piscinei.

— Nu știu dacă vreau să fac asta. Nici măcar nu știu să acord primul ajutor.

— Aspen e asistentă medicală.

— Ea n-o să fie de acord cu chestia asta.

Layla se apropie din nou de mine.

— Nici nu trebuie să fie, spune ea, aproape în șoaptă. O să ne prefacem ca și cum ar fi un accident. Imediat ce mi se oprește inima, o să strigi după ea. Am avut grijă să las o fereastră deschisă

în dormitorul lor, așa că o să te audă. Iar dacă nu, te duci și o trezești.

De aia a vrut ca ei să stea în camera de la parter.

— Deja ai planificat toate lucrurile?

Layla e neclintită.

— Nu mă judeca. N-ai idee cum e să fii în locul meu.

Ochii ei sunt plini de o durere nemaiîntâlnită. Nici n-aș ști ce-aș putea spune ca să i-o alin.

Are dreptate. Nici nu vreau să mă gândesc cum e să fii în pielea ei acum. Tot ce pot face în punctul ăsta e să o iubesc îndeajuns încât să îndrăznesc să am încredere în instinctele ei.

— Dar dacă nu reușesc să te aduc înapoi imediat? Ce-o să se întâmple dacă ambulanța îți ia corpul înainte să intri din nou în el?

— Să nu-i lași. Trebuie să te asiguri că Aspen mă resuscitează.

— Cum poți să fii sigură că Aspen o să știe ce să facă?

— E asistentă medicală. Asta face, salvează vieți în fiecare zi.

Nu-mi place deloc planul ăsta.

— Și dacă funcționează și-ți aducem corpul înapoi, cum o să știm că Sable n-o să se întoarcă în locul tău?

— N-o s-o las, Leeds.

Pare atât de convinsă de ceea ce zice, așa că n-am de ales și o cred. O strâng în brațe și-mi sprijin bărbia de creștetul ei. E prima dată din momentul în care am aflat că există fantome când... mi-e teamă.

— Te iubesc.

Cuvintele ei sunt înăbușite pentru că e lipită de pieptul meu când îmi răspunde:

— Și eu te iubesc. Atât de mult. Și de aia știu că planul o să funcționeze.

Capitolul douăzeci și șase

Au trecut două ore de când am urcat la etaj, ca să ne pregătim pentru momentul când Layla se va îneca.

Două ore de când am început să simt că lumea mea s-ar putea încheia.

A plănuit totul. A scris chiar și instrucțiuni, pe care acum mă pune să le învăț:

1. Îmi ții capul sub apă până vezi că nu mă mai zbat deloc.
2. Îmi verifici pulsul. Când se oprește, sună imediat la 112.
3. O trezești pe Aspen.
4. Începe resuscitarea.
5. Ai doar cinci minute la dispoziție ca să-mi salvezi viața.

Las hârtia să cadă pe pat. *Cinci minute*. Nu pot s-o mai citesc o dată.

— Mai ai nevoie de timp ca să citești ce ai de făcut? mă întreabă ea.

— O să am nevoie de ani întregi până când o să fiu pregătit să fac așa ceva.

Îmi atinge obrazul.

— Știu că ești speriat. Și eu sunt speriată. Dar cu cât lăsăm mai mult lucrurile așa, cu atât o să devin mai slăbită. Trebuie să încheiem lucrurile acum, înainte să mai facem vreo greșeală. Înainte ca Aspen să devină și mai suspicioasă.

la hârtia și o împăturește. Apoi merge la baie și o aruncă în toaletă. Când se întoarce îmi ia laptopul și îl așază pe partea ei de pat. Își drege glasul.

— Am scris un bilet de adio. Cred că e important, în caz de orice.

Îmi acopăr fața cu mâna.

— Un bilet de adio? Ca și cum te-ai sinucide?

Nu pot să vorbesc încet.

— Cum de ești atât de calmă în legătură cu toată treaba asta? Tocmai ce-ai scris un *bilet de adio*, Layla.

— Nu vreau ca tu să fii acuzat de ceva în caz că planul nu funcționează. Am programat ca mesajul să fie trimis ca e-mail în patru ore. Știi cum să-mi accesezi contul de e-mail. Dacă nu supraviețuiesc... lasă-l să se trimită. Dar dacă o să trăiesc... șterge-l. Pentru că a fost trimis către toată lumea, Leeds. Către tine, către Aspen, către mama...

Vorbește pe un ton neutru, ba chiar de-a dreptul robotic, de parcă ar fi complet detașată de realitatea lucrului pe care urmează să-l facem.

Mă apucă de mână, așteptând ca eu să fac la fel. Încercând să mă facă s-o urmez.

Următoarele câteva minute par de-a dreptul ireale. Ies după ea din dormitor, coborâm scările și ieșim în curte.

Intră în piscină foarte calmă, iar eu simt cum momentul acesta se leagă de noaptea când ne-am cunoscut. Prima dată când am vorbit a fost în piscina asta. Primul nostru sărut, la fel.

De ce simt că ne vom lua și adio în piscina asta?

Pulsul îmi bate neregulat. Nu-mi pot trage răsuflarea. Poate că ea nu-și dă cu adevărat seama ce urmează să facem, dar eu sunt copleșit.

Stă în mijlocul piscinei, în același loc în care plutea pe spate în prima noastră noapte. Și, cine știe prin ce miracol, are și aceeași expresie. E liniștită.

— Vino în apă cu mine, Leeds.

Îmi dau seama că e calmă pentru că știe că dacă nu ar fi, aș convinge-o să renunțe la ce are de gând să facă. Că o să mă conving și pe *mine*.

Dar are dreptate. Trebuie s-o facem acum, înainte să devină și mai slăbită din lipsă de somn.

Intru în apă, fără tragere de inimă. Apa e caldă și-mi dau seama că m-a pus să dau drumul la încălzire ieri nu ca să putem înota, ci pentru ce urmează să facem.

Ne uităm unul în ochii celuilalt cât timp mă apropii de ea.

Când ne întâlnim la mijloc, trebuie să închid ochii, pentru că pot vedea, în sfârșit, o urmă de teamă în expresia ei. Îmi înconjoară mijlocul cu brațele și își îngroapă fața în pieptul meu.

— Știu că nu vrei să faci asta, Leeds. Dar îmi vreau viața înapoi. Am nevoie să o recâștig.

Îi tremură vocea.

— De fiecare dată când trebuie să-mi părăsesc propriul corp simt că inima mi se frânge din nou.

O sărut pe creștet, dar nu mai spun nimic. N-aș putea să vorbesc nici dacă aș vrea. Frica mi se oprește ca un nod în gât.

— Ascultă-mă, spune ea, forțându-mă să o privesc în ochi. Va trebui să o las pe Sable să preia controlul. O să fie mai bine dacă e speriată și confuză când i se oprește inima. Pentru că eu o să fiu atentă și pregătită.

Are dreptate.

— Imediat ce-o să ies din corp, Sable o să intre în panică atunci când o să vadă că e în piscină cu tine. Ăla e momentul când trebuie s-o faci. O ții cu capul sub apă și nu o lași să iasă la suprafață, indiferent cât de speriat sau cât de vinovat te vei simți.

Îmi imaginez cum va fi momentul acela pentru Sable. Să fie înecată fără să aibă habar de ce. O să fie absolut îngrozită. O să se lupte cu mine. Și, cumva, va trebui să ignor faptul că o voi îneca pe Layla pentru a o ucide pe Sable a doua oară.

— Hei, spune Layla.

Vocea ei e plină de empatie și de blândețe. Se uită la mine ca și cum ar ști exact la ce mă gândesc. Așa cum o face mereu. Îmi înțelege gândurile de parcă cineva i le-ar șopti în ureche imediat ce mi-au apărut în minte.

— Leeds, nu o să-i curmi viața. O s-o salvezi pe a mea. Poți s-o faci.

Asta e perspectiva de care aveam nevoie ca să pot continua. Trebuie să mă gândesc la ceea ce merită Layla. Nu are nimic de-a face cu moralitatea.

— OK. Ai dreptate. *Putem* s-o scoatem la capăt.

— Bun. OK.

Trage rapid aer în piept; pare că teama o împiedică să respire profund.

— Ești pregătit?

Scutur cu putere din cap, pentru că, până la urmă, cine ar putea să se simtă pregătit pentru așa ceva? Îi cuprind fața cu mâinile și ne uităm unul în ochii celuilalt. E speriată. Îi tremură buzele. Când își pune mâinile pe pieptul meu, simt că și ele îi tremură.

Îi sunt dator. A fost obligată să petreacă atât de mult timp singură aici, așteptând un om pe care nici măcar nu-l cunoștea. Îmi lipesc fruntea de a ei și închidem ochii. Când sunt atât de aproape de ea, simt conexiunea aceea pe care nici măcar moartea n-o poate distruge. Suntem legați unul de celălalt pe veci, și dacă voi eșua — dacă o s-o pierd — acea legătură se va transforma într-o funie care mi se va încolăci în jurul inimii până când aceasta va înceta să mai bată.

O sărut. O sărut cu intensitate și nu vreau să mă opresc. Dacă va fi ultima dată când o sărut?

O sărut până când simt gustul lacrimilor. Ale mele și ale ei.

Continui să o sărut până când mă obligă să mă opresc.

Își lasă fruntea pe pieptul meu, iar eu îmi apăs obrazul de creștetul ei.

— Te iubesc, Layla.

— Îți mulțumesc că m-ai găsit, șoptește ea.

Apoi dispare.

Acum, în brațele mele e Sable. Pot simți schimbarea în felul în care se smucește ca să-și ridice capul, privind cu ochii mari.

Îi pun mâna la gură înainte să poată țipa.

Poate că găsesc putere în faptul că o detest sau în dorința copleșitoare de a o avea pe Layla înapoi, nu știu, dar, cumva, o fac. O imping sub apă. E nevoie de toată puterea mea ca s-o țin acolo. Îi imobilizez corpul cu picioarele. Îmi înfășor brațele în părul ei, ca să am un control și mai mare.

Începe să lovească apa cu putere… să mă zgârie pe brațe și pe piept. Face tot posibilul să scape, să ia o gură de aer, dar țipă sub apă, ceea ce înseamnă că plămânii i se umplu cu lichid.

Mă uit la cer, pentru că, dacă m-aș uita la ea, n-aș mai putea continua. N-aș putea să mă uit la Layla, la fața ei, și să fac ce am de făcut. Și chiar dacă știu că în corpul lui Layla e Sable, dacă m-aș uita în ochii ei, mi-e teamă că aș vedea-o tot pe Layla, îngrozită. Strâng cu putere din ochi și o țin cu și mai multă forță.

Aștept și tot aștept să nu se mai zbată. Am senzația că n-o să înceteze niciodată. Număr secundele. Ajung la o sută optsprezece când, în cele din urmă, nu se mai zvârcolește.

Dar, chiar în momentul când credeam că s-a încheiat, mă zgârie din nou, mâinile ei căutând cu disperare salvarea.

Mă apucă de încheietura stângă, strângând foarte ușor.

Apoi… nu mai simt nimic.

Țipetele ei de sub apă au încetat de câteva secunde. Părul ei începe să-mi alunece printre degete. Continui să stau cu ochii închiși și-mi țin respirația până când sunt sigur că nu mai are deloc aer în plămâni. Apoi îmi cobor încetișor privirea.

Are părul pe față, așa că i-l dau la o parte. Ochii îi sunt deschiși, dar nu se uită la mine. Privește în gol. Sunt ochi lipsiți de *viață.*

Atunci încep să intru în panică.

O ridic până când capul îi iese din apă. E clar că Sable nu mai e în corpul ei. Dar nici Layla nu e.

Scot un urlet de durere când văd privirea fără viață a lui Layla. Membrele îi sunt lipsite de vlagă. O cuprind cu brațele și încep să o trag către treptele dinspre capătul mai puțin adânc al piscinei.

— Aspen! strig eu. Sună la 112!

E aproape imposibil să mă mișc atât de repede cum mi-am imaginat. Îi târăsc picioarele de treptele piscinei, apoi de beton. Când reușesc, în cele din urmă, să o așez pe spate pe marginea piscinei, iau telefonul și sun la 112.

— Aspen! urlu din nou.

Încep să îi acord primul ajutor exact așa cum mi-a arătat Layla. Când operatorul îmi preia apelul, încep să îi strig adresa în timp ce încerc să o resuscitez pe Layla.

Cinci minute.

Doar atât avem la dispoziție.

— Cinci minute, șoptesc eu.

Buzele ei au devenit albastre. Întregul ei corp e complet lipsit de viață. Am nevoie de Aspen, pentru că nu știu dacă fac ce trebuie.

Dar nu vreau să plec de lângă Layla.

— Aspen! strig eu din nou.

Nici n-apuc să-i spun pe nume că mă și trezesc cu ea lângă mine, în genunchi.

— Dă-te la o parte! țipă ea, împingându-mă din calea ei.

Cad pe spate și mă uit cum Aspen o așază pe Lyla pe-o parte, ca să-i elibereze căile respiratorii; apoi o întoarce din nou pe spate și începe masajul cardiac.

E și Chad lângă noi. Îmi ia telefonul din mână ca să discute cu cei de la Urgențe. Mă mișc în așa fel încât să fiu aproape de Layla. Mă aplec în față și-i țin capul în mâini.

— Poți s-o faci, Layla, o rog eu. Te rog, vino înapoi! Te rog! Nu pot face asta fără tine. Întoarce-te! Întoarce-te! Întoarce-te…

Dar n-o face. Corpul ei nu dă niciun semn de viață.

Plâng. Aspen plânge și ea.

Dar sora ei nu se oprește, continuă să încerce să o salveze. Face tot ce-i stă în puteri. Încerc s-o ajut, dar sunt complet inutil.

Am senzația că au trecut mai mult de cinci minute.

Pare că s-a scurs o eternitate.

Cândva, mă gândisem că minutele păreau să aibă o însemnătate mai mare când le petreceam cu Layla, dar niciodată n-au contat mai mult ca acum, când încercăm să-i salvăm viața.

Aspen devine din ce în ce mai isterică, ceea ce mă face să cred că e prea târziu. Că a trecut prea mult timp. Oare am ținut-o prea mult sub apă?

Eu sunt vinovat de ce se întâmplă?

Am senzația că mă scufund... că se cască pământul sub mine. Mă sprijin de coate și de genunchi, cu mâinile la ceafă și nu cred că am experimentat vreodată o durere fizică mai mare decât în acest moment.

De ce am lăsat-o să mă convingă? Am fi putut găsi o modalitate de a trăi în felul ăsta. Aș prefera să duc o viață groaznică decât să nu fiu deloc cu ea.

— Layla, șoptesc eu.

Oare mă poate auzi? Dacă nu e în corpul ei acum, oare e aici? Se uită la noi? Se uită la mine?

Aud un sunet ciudat.

Aspen îi întoarce imediat capul lui Layla într-o parte. Mă uit cum curge apa din gura ei.

— Layla! țip eu. Layla!

Dar nu deschide ochii. E în continuare inconștientă.

— Ajung în opt minute, spune Chad, coborând mâna în care ține telefonul.

— Nu e suficient de repede, decide Aspen, apoi continuă masajul cardiac.

Layla se îneacă din nou.

— Layla, întoarce-te, întoarce-te! o implor eu.

Aspen îi ia încheietura și îi verifică pulsul. Nu mai aud nimic, pare că toate sunetele din jur au fost oprite cât timp aștept răspunsul.

— Are puls. Abia se simte.

„Ai doar cinci minute la dispoziție să-mi salvezi viața."

O iau pe Layla de subsuori și încep să o ridic.

— Ce faci? întreabă Aspen, cu vocea gâtuită de panică.

— Trebuie să mergem să ne întâlnim cu ambulanța! urlu eu. Haide!

Chad mă ajută să o car în curtea din față. O punem pe bancheta din spate a mașinii, iar ei doi urcă lângă ea. Aspen continuă să stea cu mâna pe încheietura lui Layla, ca să se asigure că are puls în continuare cât ieșim de pe alee.

— Mai repede, spune Aspen.

Nu pot merge mai repede. Am călcat la maximum pedala de accelerație.

Deși am impresia că am condus deja mulți kilometri, probabil că, de fapt, am condus doar vreo trei înainte să ne întâlnim cu ambulanța. Imediat ce văd luminile mașinii urcând dealul, încep să dau semnale luminoase. Opresc mașina în mijlocul drumului, astfel încât ambulanța să fie obligată să oprească pentru noi.

Îi ajut pe Aspen și pe Chad să o ia pe Layla din spate. E în continuare inconștientă.

Paramedicii scot o targă, apoi o duc în ambulanță, dar când vreau să urc după ea, Aspen mă trage înapoi. Se bagă în fața mea și urcă lângă sora ei. Când ni se întâlnesc ochii, văd că se uită la mine ca la un monstru.

— Stai dracului departe de sora mea!

Ușile se închid.

Ambulanța pornește cu viteză.

Mă las în genunchi.

Capitolul douăzeci și șapte

Au trecut treizeci și opt de minute de când am scos-o din apă.

Umblu de colo-colo prin camera de așteptare.

Chad e la câțiva metri de mine, cu telefonul la ureche, încercând probabil să dea de Aspen. N-am mai văzut-o de când am intrat la Urgențe. Chad a trebuit să mă târască din drum și să conducă până aici. Eram terminat.

Nimeni nu ne poate spune nimic.

Au trecut *treizeci și nouă* de minute.

Patruzeci.

Chad încheie apelul. Mă grăbesc spre el, sperând că a primit vești de la Aspen. Dar el scutură din cap.

— Nu răspunde. Cred că și-a lăsat telefonul acasă.

Dau din cap și continui să merg aiurea prin cameră. Mă uit cum mi se mișcă picioarele pe podea, dar am senzația că plutesc. Că de fapt nu mă mișc. Totul pare un vis.

Un coșmar.

— Ce căuta în piscină?

Mă întorc la auzul vocii lui Aspen. Stă fix în spatele meu acum, privindu-mă cu ochii mijiți. Are fața roșie pe alocuri și i se văd urme de lacrimi pe obraji.

— Cum e Layla? o întreb.

Aspen scutură din cap, iar eu simt că inima mi se topește și mi se scurge în cutia toracică.

— Nu știu nimic. Nu mă lasă să intru în cameră, spune ea. De ce era în apă, Leeds?

Mă privește acuzator.

Chad îi cuprinde umerii cu brațul. Încearcă să o facă să se așeze pe un scaun, dar ea îl dă la o parte și își îndreaptă atenția spre mine.

— De ce *dracu'* era în *apă*, Leeds?

Țipetele ei atrag atenția tuturor celor din sala de așteptare. E isterică. Furioasă. Crede că eu i-am făcut asta surorii ei.

— Nu știu, mint eu. N-am nicio vină.

Aspen își coboară privirea, care-i îngheață asupra brațelor mele. Pur și simplu se holbează la ele, forțându-mă și pe mine să mă uit. Când o fac, văd că am pielea plină de zgârieturi. Unghiile lui Layla m-au făcut să sângerez. E clar că e sânge *proaspăt*.

Mă uit din nou la Aspen, iar ea începe să plângă sfâșietor. Chad e nevoit să o susțină ca să poată sta în picioare. O duce spre scaun, dar în tot acest timp, ea urlă la mine.

— De ce? Ce-ai avut cu sora mea?

Nu pot spune și nu pot face nimic care s-o facă pe Aspen să creadă altceva despre mine. În seara asta s-au întâmplat prea multe lucruri ca ea să mai creadă c-aș fi nevinovat.

Iar dacă Layla n-o să-și revină... nici eu n-o să fiu bine. Pentru că nimeni n-o să accepte vreodată adevărul. Luna trecută nici măcar eu nu aș fi crezut adevărul.

Dar ideea că Aspen nu va mai avea niciodată încredere în mine, nici măcar dacă Layla își va reveni, nu mi se pare în regulă.

Chad face tot posibilul să o calmeze, dar e înnebunită. Merg spre ea și îngenunchez în fața ei.

— Aspen, încep eu, cu voce fermă și joasă. A avut o criză în apă. Am încercat să o ajut, dar n-am reușit să o țin la suprafața apei. Atunci te-am strigat. Nu i-am făcut eu una ca asta.

Nu mă crede. Îi citesc suspiciunea în ochi.

— De ce-a zis Layla mai devreme că o ții legată? mă întreabă Aspen. De ce-ar spune asta?

Deschid gura, încercând să vorbesc, dar nu am niciun răspuns. Mi se încleştează maxilarul.

— Leeds?

Se aude o voce din spatele meu.

Mă ridic şi mă întorc, iar Aspen sare şi ea de pe scaun. În faţa uşii camerei de aşteptare a apărut un doctor.

— Leeds Gabriel? întreabă el.

Nu pot decât să mă simt uşurat de faptul că omul ăsta mă scuteşte de încercarea de a-i da explicaţii lui Aspen, dar sunt speriat că a venit să ne dea nişte veşti pentru care nu sunt pregătit. Fac un pas în faţă.

— Şi-a revenit?

Doctorul deschide uşa din spatele lui.

— Întreabă de tine.

Nu ştiu de unde am puterea de a face măcar un pas, pentru că vorbele lui mi-au tăiat respiraţia. Dar, cumva, reuşesc să merg, să ajung la uşă, să avansez pe coridor şi să intru în camera unde Layla stă pe un pat, acoperită cu o pătură, cu părul ud lăsat pe umeri.

Mă opresc înainte să intru, pentru că nu ştiu ce mă aşteaptă. E greu să îţi dai seama doar dintr-o privire.

Oare e Layla?

Aspen trece în grabă pe lângă mine ca să ajungă lângă sora ei. Plânge şi o îmbrăţişează.

Dar Layla nu se uită la ea. Se uită fix la mine.

Trăsăturile ei sunt lipsite de orice emoţie. Nu am idee dacă mă uit la Layla sau la Sable acum. Vreau să cred că e Layla, pentru că *simt* că e ea. Doar că sunt prea speriat să am încredere în propriile instincte acum.

Am nevoie ca ea să spună ceva.

— Layla?

Vocea mea e doar o şoaptă. E o întrebare.

Pe obraz i se prelinge o singură lacrimă. Încuviinţează din cap, abia perceptibil.

— Leeds, spune ea. Ştii cum arăţi acum?

Scutur din cap că nu.

Buzele i se curbează într-un zâmbet.

— Arăți de parcă ai muri pe dinăuntru.

Cuvintele ei sunt singura dovadă de care am nevoie. Alerg spre ea, strecurându-mă între Aspen și pat. Dau jos grilajul patului și mă așez lângă ea, ținând-o în brațe în timp ce ea se agață de mine. O sărut încontinuu, pe față, pe mâini, pe creștet. Plânge, dar și râde.

— Am reușit, spune ea.

Oftez, lipindu-mi obrazul de al ei.

— Am reușit, Layla.

Îi șterg lacrimile de pe obraz.

— Mai zi o dată. Spune-mi din nou pe nume.

— Layla, șoptesc eu. Layla, Layla, Layla.

Mă sărută.

Layla mă sărută.

Layla.

EPILOG

Din această experiență, eu și Layla am rămas cu o singură certitudine: nu știm absolut nimic.

Viața de pe Pământ și cea de apoi sunt dincolo de puterea noastră de înțelegere, așa că nici măcar nu mai încercăm să pricepem. Tot ce putem face este să ne bucurăm că am găsit o cale de-a acorda o a doua șansă relației noastre. Și ne străduim să facem așa încât să nu fie nevoie de o a treia șansă.

Nu știm dacă Sable a plecat pe un alt tărâm sau dacă spiritul ei a rămas blocat undeva, agățat de o amintire despre mine. Așadar, eu și Layla am decis că cea mai bună soluție este s-o luăm de la capăt. Complet.

Nu ne-am mai întors în pensiunea din orășelul Lebanon, în Kansas. Nici în apartamentul nostru temporar din Tennessee. După ce Layla a fost externată, ne-am dus direct la aeroport și am întrebat care e destinația următorului zbor.

Așa am ajuns aici, în Montana.

Nici eu, nici ea nu am mai fost aici, dar lucrul ăsta ne convine de minune. Până am depus avansul pentru o casă, am locuit la un motel, câteva săptămâni. Ne-am asigurat că achiziționăm o casă nou-nouță. Ne-am gândit că e mai bine ca viitoarea noastră locuință să nu aibă trecut. Astfel, scad șansele să întâlnim o entitate care nu e de pe lumea asta.

Deși casa e mult prea mare pentru noi, mi-am dat seama, după felul în care Layla a exclamat de uimire când a văzut-o pentru prima dată, că avea să fie viitoarea noastră locuință. Casa vine la pachet cu zece acri de teren alcătuit din dealuri domoale, iar când

ieși în curtea noastră din spate, ai vedere directă spre Munții Beartooth.

E o casă unică și modernă. Nu se aseamănă cu nicio alta de pe-aici. Dar fiind că e înconjurată de natură, pare puțin nelalocul ei. Probabil că ne-am simțit atrași de ea fiindcă ne amintește de modul în care eu și Layla ne raportăm la lumea înconjurătoare, în prezent. E ca și cum nu ne găsim locul în ea pentru că purtăm cu noi un secret enorm, pe care nu-l putem destăinui nimănui.

Cum am putea explica altuia ceea ce ni s-a întâmplat? Lumea ne-ar crede nebuni. Layla nu-i poate povesti nici măcar lui Aspen experiențele prin care a trecut. Se teme că Aspen va crede că rana pe care Layla a suferit-o la cap e mai gravă decât s-a crezut la început.

Va dura un timp s-o câștig pe Aspen de partea mea. După tot ce s-a întâmplat, nu are încredere în mine. Iar acum, după ce i-am luat sora cu mine și am dus-o într-o casă izolată din Montana, Aspen e și mai îngrijorată pentru Layla. Sunt convins că, în cele din urmă, o să-i intru în grații. Indiferent în care tărâm s-ar afla, Layla e sufletul meu pereche.

În ultimele zile, eu și Layla ne-am instalat în noua noastră casă. Dar fiind că nu am luat niciun bagaj, mutarea a constat mai degrabă în a cumpăra mobilă și toate celelalte lucruri care sunt strict necesare într-o locuință.

Suntem epuizați. Azi, îndată ce soarele a început să apună, ne-am trântit pe canapeaua de pe terasă. Ne aflăm aici de o jumătate de oră, ascultând muzică prin dispozitivul Alexa.

Layla stă lipită de mine. Capul ei mi se sprijină pe umăr și și-a petrecut un braț peste mijlocul meu. Îmi plimb degetele prin părul ei, răsucindu-i buclele.

Deodată, începe una dintre melodiile mele.

Probabil că face parte din playlistul ei.

Imediat, ciulește urechile și îmi surâde.

— E melodia mea preferată, îmi zice.

Nu glumește. Îmi ascultă melodiile atât de des, încât a început să mi se facă silă de propria-mi voce.

Layla se ridică de pe canapea și începe să se legene seducător pe ritmul muzicii. Se răsucește și își ridică brațele.

— Alexa, dă volumul la maximum!

Acordurile se aud mai tare. Layla închide ochii. Nu se oprește din dans. E total în afara ritmului. Layla nu e deloc grațioasă.

Dansează foarte prost. A fost primul lucru pe care l-am observat la ea... și e ultimul lucru pe care mi-aș dori să-l schimbe.

Iubirea poate să te bântuie
sau să te vindece.

Când Leeds o cunoaște pe Layla, e convins că-și va petrece tot restul vieții alături de ea. Dar apoi, în urma unui atac neașteptat, Layla se luptă să supraviețuiască. După săptămâni petrecute în spital, fata își revine fizic, dar cicatricile emoționale și psihice au schimbat-o pe tânăra de care Leeds s-a îndrăgostit. Vrând să-și salveze relația, Leeds o duce la pensiunea unde s-au cunoscut. Însă, odată ajunși acolo, purtarea fetei se schimbă în mod inexplicabil. Iar aceasta e abia prima dintr-un șir de întâmplări neobișnuite.

Leeds se simte înstrăinat de Layla și, în curând, își găsește consolarea lângă Willow — un alt oaspete al pensiunii —, de care începe să se simtă legat. Pe măsură ce curiozitatea lui față de Willow crește, hotărârea lui Leeds de-a o ajuta să găsească răspunsuri îl plasează în conflict direct cu sănătatea lui Layla. În curând, tânărul își dă seama că trebuie să facă o alegere, deoarece nu le poate ajuta pe amândouă. Dar, dacă face alegerea greșită, s-ar putea ca *toți* să aibă de suferit.

www.edituraepica.ro

ISBN 978 606 9713-21-1

Ficțiune contemporană pentru tineri

+17

ver design by David Drummond